

Journal of the Hellenic Veterinary Medical Society

Vol 2, No 1 (1951)

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β΄

ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ - ΜΑΡΤΙΟΣ 1951

FASCICULE N° 1 JANVIER - MARS 1951

ΔΕΛΤΙΟΝ

ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΚΤΗΝΙΑΤΡΙΚΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ

•

BULLETIN

DE LA SOCIÉTÉ VÉTÉRINAIRE HELLÉNIQUE

●

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΥΠΟ ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΤΥΠΟΙΣ : Ε. ΒΟΓΙΑΤΖΗ - Η. ΤΑΓΚΑ
ΟΔΟΣ ΖΗΝΩΝΟΣ 23

1951

Ἐτησία συνδρομή Δραχ. 50.000

Διὰ τοὺς κ. κ. Κτηνιάτρους . . > 40.000

Τιμὴ κατὰ τεῦχος > 10.000

Ἐμβάσματα καὶ Ἐπιταγαί.

κ. Κ. ΤΑΡΛΑΤΖΗΝ

Κτηνιατρικόν

Μικροβιολογικόν Ἰνστιτοῦτον

ΒΟΤΑΝΙΚΟΣ—ΑΘΗΝΑΙ — Τηλ. 55.711

Διευθυντής Συντάξεως καὶ ὕλης

κ. Ι. Σ. ΜΑΝΙΑΤΑΚΗΣ

τ. Νομοκτηνίατρος

Σατωβριάνδου 39, Ἀθήναι — Τηλ. 54.011

Chef de Redaction

Dr JEAN S. MANIATAKIS

Ex Vétér. Departemental

39 rue Satovriandou - Athènes

Παρακαλοῦνται οἱ λαβόντες τὸ παρὸν τεῦχος ὅπως σὺν τῇ ἀποστολῇ τῆς συνδρομῆς των, γνωρίσωσιν εἰς τὴν Σύνταξιν τοῦ Δελτίου τὴν ἀκριβῆ διεύθυνσίν των καὶ τὰς ἐκάστοτε μεταβολὰς αὐτῆς πρὸς ἀποφυγὴν ἀνωμαλιῶν περὶ τὴν ἀποστολὴν τοῦ Δελτίου. Οἱ μὴ ἐπιστρέφοντες τὸ πρῶτον τεῦχος ἐκάστου ἔτους θεωροῦνται αὐτοδικαίως ἐγγεγραμμένοι ὡς συνδρομηταί.

Καταχωρήσεις διαφημίσεων κατόπιν συμφωνίας. Διὰ τοὺς κ. κ. Κτηνιάτρους ἰδιαίτερον τιμολόγιον. Τὰ ἀνάτυπα πληρώνονται κατ' ἀποκοπὴν καὶ κατόπιν εἰδικῆς ἐντολῆς.

ΕΠΙ ΤΗ, ΕΠΑΝΕΚΔΟΣΕΙ ΤΟΥ ΔΕΛΤΙΟΥ ΜΑΣ

Μετά πολυετή διακοπήν ὀφειλομένην κατὰ τὸ πλεῖστον εἰς τὸν ὀδυνηρὸν σάλον τῶν Ἑθνικῶν μας περιπετειῶν, ἐπανεμφανίζεται σήμερον τὸ Δελτίον τῆς Ἑταιρείας μας, ἵνα συνεχίσῃ τὴν ἐπαξίαν ἀντιπροσώπουσιν τῆς ὀλότητος τῆς Κτηνιατρικῆς μας οἰκογενείας.

Ἡ ὄλον ἐν ἀύξανομένη ζωτικότης τοῦ κλάδου μας καὶ ἡ ὑψίστης σπουδαιότητος συμβολή του εἰς τὴν προστασίαν, προαγωγὴν καὶ βελτίωσιν τῆς Ἑθνικῆς μας παραγωγῆς ἀφ' ἑνός, καὶ τὴν περιφρούρησιν τῆς Δημοσίας ὑγείας ἀφ' ἑτέρου, ἐπιβάλλουσιν ὅπως οὗτος μὴ ὑστερεῖ εἰς ἐκδηλώσεις ἐναντι συγγενῶν ἐπιστημονικῶν ὀργανώσεων, οὕτω δὲ δημιουργεῖται ἡ ἀνάγκη τῆς ὑπάρξεως ἑνὸς ἀνταξίου ἐντύπου, ἐν τῷ ὁποίῳ, νὰ ἀντικατοπτρίζεται ἡ ἀξιοποίησις τῶν ἐργασιῶν καὶ τῶν γνώσεων τῶν Ἑλλήνων Κτηνιάτρων, καὶ νὰ μεταφέρονται αἱ ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ κατακτήσεις τῆς Κτηνιατρικῆς Ἐπιστήμης.

Τὸ Δελτίον τοῦτο ἀποτελοῦν τὸ **Ἑλεῦθερον Βῆμα** τοῦ κλάδου μας, θὰ δημοσιεύῃ πᾶσαν διατριβὴν καὶ θέμα, σχέσιν ἔχοντα πρὸς τὴν Ἐπιστήμην μας.

Ἡ Ἑλληνικὴ Κτηνιατρικὴ Ἑταιρεία ἀπευθυνομένη πρὸς ὅλους τοὺς φιλότατους Συναδέλφους παρακαλεῖ, ὅπως ἐνισχύσωσιν **ἐνεργῶς** τὴν ὑπ' αὐτῆς ἀναληφθεῖσαν προσπάθειαν, καὶ περιβάλωσι διὰ τῆς προσηκούσης στοργῆς καὶ ἐνδιαφέροντος τὸ μοναδικὸν ἐν Ἑλλάδι Κτηνιατρικὸν Ἐπιστημονικὸν ἔντυπον, τὴν ἐπιβίωσιν τοῦ ὁποίου ὄλος ἀσφαλῶς ὁ Κτηνιατρικὸς κλάδος ἐπιθυμεῖ καὶ εὐχεται.

Η

ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟΝ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΝ
ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΚΤΗΝΙΑΤΡΙΚΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ
ΕΤΟΥΣ 1950 - 51

Πρόεδρος
Π. ΚΙΑΠΠΕ

Ἀντιπρόεδρος
Β. ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΣ

Γ. Γραμματεὺς
Ν. ΤΖΩΡΤΖΑΚΗΣ

Ταμίας Θ. ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΥ
Εἰδ. Γραμματεὺς Κ. ΤΑΡΛΑΤΖΗΣ

ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΔΕΛΤΙΟΥ

Πρόεδρος
Β. ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΣ

Μέλη

Ν. ΤΖΩΡΤΖΑΚΗΣ
Ι. Σ. ΜΑΝΙΑΤΑΚΗΣ
Ε. ΜΑΤΘΑΙΑΚΗΣ

Θ. ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΥ
Κ. ΤΑΡΛΑΤΖΗΣ
Α. ΣΠΑΗΣ

ΕΔΡΑ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΚΤΗΝΙΑΤΡΙΚΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ
Πέτα 6—Ἀθήναι

Siège de la Société Vét. Hellénique
6 Rue Petta—Athènes

ΚΛΙΝΙΚΑΙ ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ & ΑΙΤΙΟΛΟΓΙΚΑΙ ΕΡΕΥΝΑΙ ΕΠΙ ΤΗΣ ΜΟΛΥΣΜΑΤΙΚΗΣ ΠΑΡΑΠΛΗΓΙΑΣ ΤΟΥ ΙΠΠΟΥ

Ἵπ δ

Δρος ΕΜΜ. Α. ΜΑΤΘΑΙΑΚΗ

Ἀρχικτηνιάτρου

Κατὰ τὰ 18 τελευταῖα ἔτη μοι ἐδόθη συχνὰ ἡ εὐκαιρία νὰ συναντήσω καὶ νὰ μελετήσω, εἴτε μόνος, εἴτε ἐν συνεργασίᾳ μὲ ἄλλους συναδέλφους, ἀρκετὰ κρούσματα μολυσματικῆς παραπληγίας. Ἡ νόσος αὕτη παρουσιάζεται ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν μεταξὺ τόσον τῶν στρατιωτικῶν ὅσον καὶ τῶν ἀγροτικῶν κτηνῶν, καὶ μολονότι ἀπετέλεσε τὸ ἀντικείμενον πολλῶν μελετῶν ἐν Ἑλλάδι καὶ ἀλλοῦ, τὸ πρόβλημα τῆς αἰτιολογίας τῆς δὲν ἔχει λυθῆ, οὔτε καὶ ἡ θέσις τῆς μεταξὺ τῶν νοσημάτων τοῦ νευρικοῦ συστήματος ἔχει ἐκκαθαρισθῆ.

Εἶναι προφανές, ὅτι τὰ ζητήματα ταῦτα δὲν δύνανται νὰ εὔρουν τὴν λύσιν των, ἐφ' ὅσον ἡ πραγματικὴ αἰτία τῆς νόσου ἐξακολουθεῖ νὰ μένη ἄγνωστος. Τοιοῦτοτρόπως νέα ἔρευνα ἀπαιτοῦνται διὰ τὴν λύσιν τοῦ προβλήματος τούτου, ἥτις πιθανῶς δὲν θὰ ἐπιτευχθῆ παρὰ κατὰ προοδευτικούς σταθμούς.

Διὰ μᾶς προγενεστέρας ἐργασίας μου, ἐδόθη τὸ ἀποτέλεσμα τῆς βιοχημικῆς καὶ μικροσκοπικῆς ἐρεύνης ἐπὶ τοῦ ἐγκεφαλονωτιαίου ὑγροῦ τῶν προσβεβλημένων ἐκ παραπληγίας ἵππων (16). Διὰ τῆς παρουσίας δὲ μελέτης μου ἀνακοινοῦνται αἱ γενόμεναι κλινικαὶ παρατηρήσεις καὶ αἱ πειραματικαὶ ἔρευνα ἐπὶ τοῦ ζητήματος τὸ ὁποῖον μᾶς ἀπασχολεῖ.

I. ΚΛΙΝΙΚΗ ΜΕΛΕΤΗ

α) Ἐπιδημιολογία

Αἱ σοβαρότεροι ἐνζωοτίαι τῆς νόσου ταύτης ἐσημειώθησαν σχεδὸν πάντοτε κατὰ τὴν περίοδον τῆς ἀνοιξίως. Τοιοῦτοτρόπως ἐπὶ 7 ἐνζωοτιῶν αἵτινες παρατηρήθησαν ἀπὸ τοῦ 1930, αἱ 5 ἔλαβον χώραν τὴν ἀνοιξιν καὶ δὴ κατὰ τοὺς μῆνας Φεβρουάριον—Μάρτιον, αἱ δὲ 2 ἄλλαι κατὰ τὸ φθινόπωρον—χειμῶνα (Πίναξ 1).

Αἱ ἐνζωοτίαι, διαρκείας 1 1/2 περίπου μηνός, ἀρχίζουσι, ὅπως εἴπομεν, Φεβρουάριον—Μάρτιον καὶ τελειώνουσι τὸν Ἀπρίλιον. Ἡ ἐξάλειψις δὲ τῆς

νόσου συμπίπτει μὲ τὴν βελτίωσιν τοῦ καιροῦ καὶ τῆς ἀτμοσφαιρικῆς θερμοκρασίας.

Π Ι Ν Α Κ 1.

Μονάδες	Ἔτος	Ἐνζωοτίας		Ἴπποι		Νοσηρότης ἐπὶ τοῖς %	Θνησιμότης ἐπὶ τοῖς %
		Ἀρχὴ	Τέλος	Νοσή- σαντες	Θανόν- τες		
4ον Συν. Ἴππικοῦ	1930	Μάρτιος	Ἀπρίλιος	10	2	3	20
Σχολή »	1934	Φεβρουάριος	»	12	3	3	25
2ον Σύν. »	1934	Μάρτιος	»	7	3	2,5	43
4ον » »	1933	Φεβρουάριος	»	7	1	2,9	14
4ον » »	1939	Σεπτέμβριος	Ὀκτώβριος	12	1	1,04	8
3ον » »	1940	Φεβρουάριος	Ἀπρίλιος	24	5	4,08	20,8
Σχολή »	1947	Δεκέμβριος	Δεκέμβριος	5	2	3,3	40

Δικαιούται τις λοιπὸν νὰ ὑποθέσῃ ὅτι αἱ ἀπὸτομοὶ ἐναλλαγὰι τῆς θερμοκρασίας, αἱ παρατηρούμεναι τὴν ἀνοιξιν καὶ τὸ φθινόπωρον, παίζουσι κάποιον ρόλον εἰς τὴν ἐκδήλωσιν τῆς νόσου. Ἴσως ἐπίσης ἡ, συνεπείᾳ τῶν κακῶν ὑγιεινῶν συνθηκῶν τοῦ χειμῶνος (ἐνσταύλισις, ἔλλειψις βιταμινῶν κ.λ.π.) ὅπως ἐπίσης καὶ τῶν ἐντατικῶν ἐργασιῶν τοῦ θέρους ὑπὸ καυστικῶν ἡλίου, καταβολὴ τῆς ἀντιστάσεως τοῦ ὄργανισμοῦ, ἐπηρεάζει δυσμενῶς τὴν φυσιολογικὴν ἀντοχὴν τούτου εἰς τὰ παντὸς εἶδους νοσογόνα αἷτια. Φαίνεται κατὰ ταῦτα πιθανὸν ὅτι, ἡ συνήθης κατὰ τὴν ἀνοιξιν καὶ τὸ φθινόπωρον ψύξις, εὐνοεῖ τὴν ἐκδήλωσιν τῆς νόσου, ἐνεργοῦσα ἐπὶ ὄργανισμῶν τῶν ὁποίων αἱ ἀμυντικαὶ δυνάμεις ἔχουσι σοβαρῶς μειωθῆναι.

Οἱ ἀνθυγινοὶ σταῦλοι, ἀπὸ ἀπόψεως ρυθμίσεως καὶ σταθερότητος τῆς ἐσωτερικῆς θερμοκρασίας, φαίνεται ὅτι ὑποβοηθοῦν τὴν ἐκδήλωσιν τῆς νόσου. Πρόκειται ἰδίως διὰ τοὺς σταύλους μεγάλων διαστάσεων, χωρητικότητος πλέον τῶν 60 ἵππων, οἱ ὁποῖοι λόγῳ τοῦ ψύχους καὶ τῆς ὑγρασίας καθίστανται σχεδὸν ἀκατοίκητοι.

Ἀπὸ τῆς ἀπόψεως ταύτης ἰδοὺ ἓνα χαρακτηριστικὸν παράδειγμα ἐκ τῆς ἐνζωοτίας τοῦ 3ου Συνήτου Ἴππικοῦ, τὸ 1940, ἐν Σέρραϊς. Τὸ Σύνθημα εἶχεν 4 σταύλους ἐκ τῶν ὁποίων ὁ εἷς νεωστὶ κατασκευασμένος, ἐπλήρου τοῦς ὄρους τῆς ὑγιεινῆς. Οἱ τρεῖς ἄλλοι, παλαιά, μεγάλων διαστάσεων καὶ εὐρύχωρα κτίρια, εἶχον τὴν αὐτὴν ἐξωτερικὴν μορφήν καὶ τὴν ἰδίαν ἐσωτερικὴν διαρρύθμισιν. Εἰς ἕκαστον τούτων ἐνεσταυλίζοντο 130 ἵπποι. Λόγῳ τῶν μεγάλων τῶν διαστάσεων, οἱ σταῦλοι οὗτοι ἦσαν ψυχροὶ καὶ ὑγροὶ κατὰ τὸν χειμῶνα. Διὰ νὰ ἐξουδετερώσῃ τὰ μειονεκτήματα ταῦτα ἐσκέφθησαν

καὶ ἐγκατέστησαν, νέαν ὄροφὴν ἐκ καλάμων, κάτωθι τῆς ὑπαρχούσης τοιαύτης, ὥστε νὰ μειωθῆ ὁ κυβισμὸς τοῦ ἐσωτερικοῦ ἀέρος, καὶ νὰ ἐπιτευχθῆ σταθερά, σχετικῶς, ὕψωσις τῆς θερμοκρασίας τούτου. Τοιουτοτρόπως οἱ 3 οὔτοι σταῦλοι ἔγιναν κατοικίσιοι. Κατὰ τὸν χειμῶνα τοῦ 1939—40 ἡ ἐκ καλάμων ὄροφὴ τοῦ σταύλου τῆς 2ας Ἰλῆς, ἔπεσε κατὰ τὸ ἥμισυ, ἀντὶ δὲ νὰ ἐπισκευασθῆ αὕτη, ἀφηρέθη καὶ τὸ ὑπόλοιπον ἡμισυ. Ἐνα μῆνα μετὰ τοῦτο ἡ μολυσματικὴ παραπληγία ἐμφανίζεται εἰς τὸ Σύνμα. Ἐπὶ 24 κρουσμάτων—πρόκειται περὶ τῆς μεγαλυτέρας ἐνζωοτίας—τὰ 22 ἐσημειώθησαν μετὰ τῶν ἵππων τῆς 2ας Ἰλῆς, τῆς ὁποίας ὁ σταῦλος δὲν εἶχεν ἀπὸ μηνὸς ὄροφὴν ἐκ καλάμων καὶ ἦτο ὁ ψυχρότερος καὶ ὑγρότερος τῶν λοιπῶν.

Ἡ μολυσματικὴ παραπληγία ἐμφανίζεται συνήθως ὑπὸ ἐνζωοτικὴν μορφήν. Δὲν προσβάλλει πολλοὺς ἵππους ἐκάστοτε. Κατ' ἀναλογίαν ὁ ἀριθμὸς τῶν κρουσμάτων κατὰ τὰς 2—3 πρώτας ἡμέρας τῆς ἐνζωοτίας, εἶναι ἀνώτερος ἐκείνων τὰ ὁποῖα ἐκδηλοῦνται κατόπιν καὶ μέχρις ἐξαλείψεώς της. Ἐπὶ 7 περιπτώσεων τὸ 1938, 12 τὸ 1939, καὶ 24 τὸ 1940, ἐκδηλώθεισῶν ἐν συνόλῳ κατὰ τὴν διάρκειαν ἐκάστης ἐνζωοτίας, ἥτις ὅπως εἶπομεν, παρατείνεται ἐπὶ 1½ μῆνα, ἀντιστοιχοῦν 5, 8, καὶ 14 κρούσματα τὰς 3 πρώτας ἡμέρας (60—70 %). Μετὰ ταῦτα τὰ κρούσματα ἀραιώνουν ἐμφανιζόμενα κατὰ μικρὰ ἢ μεγάλα διαστήματα χρόνου, 8—10 ἡμέρας, εἰς μίαν περίπτωσιν μάλιστα μετὰ 26 ἡμέρας—παρατήρησις γενομένη τὸ 1934 καὶ ἀνακοινωθείσα εἰς τὴν Ἑταιρείαν μετὰ τῶν Λαμπροπούλου καὶ Παπαδανῆλ (15) — τοῦθ' ὅπερ γεννᾷ τὴν ἀπατηλὴν ἐντύπωσιν ἐξαλείψεως τῆς ἐνζωοτίας,

Αἱ περιπτώσεις διαδέχονται ἢ μία τὴν ἄλλην ἀκανόνιστως, μετὰ τῶν ἵππων μὴ ἐχόντων οὐδεμίαν στενὴν σχέσιν μεταξύ των, διότι ἡ νόσος ἀφίνει ἀθίκτους τοὺς παραστάτας ἐνὸς παραπληγικοῦ, διὰ νὰ προσβάλλῃ ἵππους ἀπομεμακρυσμένους, μεμονωμένους μάλιστα, καὶ διατρέχει οὕτω τοὺς διαφόρους σταύλους ἐνὸς Σύντος Ἰππικοῦ π.χ. κατὰ τρόπον τελείως ἀκανόνιστον καὶ περιεργον.

Ἡ μολυσματικὴ παραπληγία παρουσιάζεται τοιουτοτρόπως ὡς νόσος σποραδικὴ καὶ αὐτοφυῆς μὴ προσβάλλουσα εἰ μὴ μόνον τοὺς ἐξ ἀκαθορίστων αἰτίων προδιατεθειμένους εἰς ταύτην ἵππους. Ἡ ἀφύπνισις τῆς νόσου συμπίπτει μὲ τὰς ἀποτόμους διακνύσεις τῆς ἀνοίξεως καὶ τοῦ φθινοπώρου. Μὲ τὴν σταθεροποίησιν τοῦ καιροῦ (1) αἱ ἐνζωοταὶ ἐξαλείφονται, ἐφ' ὅσον οἱ προδιατεθειμένοι εἰς τὴν νόσον ἵπποι δὲν ὑφίστανται πλέον τὴν

(1) Τὰ πρῶτα φθινοπωρινὰ ψύχη διαδέχεται ἐν Ἑλλάδι, ὡς γνωστόν, καλοκαιρινὴ βελτίωσις τοῦ καιροῦ, μηνιαίας περιόδου διαρκείας, γνωστὴ ὑπὸ τὸ ὄνομα «καλοκαιράκι τοῦ Ἁγίου Δημητρίου».

νοσηρὰν ἐπίδρασιν τῶν διακυμάνσεων τῆς ἀτμοσφαιρικῆς θερμοκρασίας, διὰ ἐπανεμφανισθοῦν τὴν ἀνοιξιν ἢ τὸ φθινόπωρον. Οὕτω δύναται νὰ ἐξηγηθῇ ἡ ταυτόχρονος ἐμφάνισις τῆς νόσου εἰς διάφορα μέρη ἀπομεμακρυσμένα καὶ ἀπομονωμένα ἀκόμη μεταξύ των.

Διὰ νὰ κριθῇ κατ' ἀξίαν ἡ ἐπίδρασις τῶν κλιματολογικῶν παραγόντων εἰς τὴν ἐκδήλωσιν τῆς προκειμένης νόσου, ἐπεξετάθημεν τόσον εἰς τὸ κεφάλαιον τῆς ἐπιδημιολογίας, προσκομίζοντες ὅλα τὰ ὑπάρχοντα στοιχεῖα.

Ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰς παρατηρήσεις ἐκείνων οἵτινες ἐμελέτησαν τὸ πρῶτον τὴν νόσον ταύτην ὑπὸ τὸ ὄνομα «μολυσματικὴ παραπληγία τῆς φορβάδος» (Comeny καὶ Sorriaux) τὸ φῦλον δὲν παίζει κανένα ρόλον. Εἶναι γνωσταὶ μάλιστα ἐνζωοτίαι, ὅπου προσεβλήθησαν περισσότεροὶ ἐκτομίαι, ὅπως π.χ. ἡ τοῦ 1933 τῶν Σερρῶν. Ἐπὶ 7 κρουσμάτων, μόνον 1 φορβάς προσεβλήθη καὶ 6 ἐκτομίαι.

Τοῦτ' αὐτὸ ἰσχύει καὶ διὰ τὴν ἡλικίαν καὶ τὴν κατάστασιν θρέψεως. Ἴπποι πάσης ἡλικίας ἀπὸ 4 ἕως 20 ἐτῶν προσβάλλονται, εἴτε εἶναι οὔτοι εἰς κατάστασιν θρέψεως ἀρίστην, εἴτε πρόκειται περὶ ἵππων κοινῆς ἐμφανίσεως καὶ ἐξηντλημένων. Φαίνεται ὅτι ἡ προτίμησις τῆς νόσου στρέφεται πρὸς τοὺς νευρικῆς ἰδιοσυγκρασίας ἵππους (νευρικοί, εὐερέθιστοι, δύστροποι ἵπποι). Τὴν διαπίστωσιν ταύτην ἐκάμαμεν ἀπὸ τοῦ 1934 μετὰ τῶν Λαμπροπούλου καὶ Παπαδανιῆλ (15), κατὰ τὴν ἐνζωοτίαν τῆς Σχολῆς Ἐφαρμογῆς Ἴππικοῦ, γράφοντες ὅτι «εἰς τὴν νόσον προδιατίθενται οἱ νευρικοὶ ἵπποι, οἱ ἐξευγενισμένοι, ἐνῶ ἀπεναντίας οἱ λυμφατικοὶ τύποι ἀντέχουσιν εἰς ταύτην, ἐφ' ὅσον ἅπαντες σχεδὸν οἱ προσβληθέντες ἦσαν οἱ ἐκλεκτότεροι τῆς Σχολῆς».

Ἡ νοσηρότης, συνήθως μικρά, κυμαίνεται μεταξὺ 2—3%. Εἰς τὴν ἐνζωοτίαν τοῦ 1940 (Σερρῶν) ἔφθασε τὸ 4,8%.

Ἡ θνησιμότης εἶναι πάντοτε μεγάλη, ἀπὸ 8—43%, μέσος ὅρος 24,3%.

Ἐν συμπεράσματι, τὸ ψῦχος, ἢ μᾶλλον αἱ ἀπότομοι ἐναλλαγὰι τῆς ἀτμοσφαιρικῆς θερμοκρασίας κατὰ τὴν ἀνοιξιν ἰδίως, εὐνοοῦσι τὴν ἐκδήλωσιν τῆς νόσου εἰς τοὺς προδιατεθειμένους ἵππους. Τὸ γένος, ἡ ἡλικία καὶ ἡ κατάστασις θρέψεως δὲν παίζουν κανένα ρόλον. Οἱ κέλητες, καὶ εἰδικώτερον οἱ νευρικοὶ καὶ ἐξηυγενισμένοι ἵπποι, προδιατίθενται εἰς τὴν παραπληγίαν, ἐνῶ οἱ λυμφατικοὶ τύποι παρουσιάζονται ἀνθεκτικοί.

β) Συμπτώματα

Κατὰ τοὺς κλασικούς, ἡ νόσος παρουσιάζεται ὑπὸ τρεῖς κλινικὰς μορφάς: τὴν ὀσφρακίην, τὴν βραχιόνιον καὶ τὴν προμηκικήν. Αἱ δύο τελευταῖαι μορφαὶ εἶναι πολὺ σπάνιαι, φαίνεται δὲ ὑπὸ τὸ φῶς προσφάτων ἐρευνῶν τῶν Willems (31), Bodisa (3), Hermanz (10—11) καὶ Prevot (20—26), ὅτι εἶναι φύσεως μᾶλλον ἀλλαντιασιακῆς.

Ἡ συνήθης μορφή τὴν ὁποίαν συνηγήσαμεν καὶ ἐμελετήσαμεν, εἶναι ἡ ὄσφρακί, τῆς ὁποίας τὰ συμπτώματα, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον γνωστά, ἀναφέρονται κατωτέρω.

Ἡ νόσος ἐγκαθίσταται ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀποτόμως. Ἴπποι ὑγιεῖς, φαινομενικῶς τουλάχιστον, ἀφ' ἑσπέρας, εὐρίσκονται παραπληγικοὶ τὴν πρωΐαν. Ἐκτὸς τῆς παραπληγίας συνυπάρχει ἐξοίδησις καὶ διήθησις τῶν ἐξωτερικῶν γεννητικῶν ὀργάνων μετὰ ὑπικτερικῆς χροιάς, τῆς ἐσωτερικῆς πλευρᾶς τῶν χειλέων τοῦ αἰδοίου καὶ μετὰ ἀκρατείας πυκνορρεύτων οὖρων. Τὸ πέος λόγῳ παρέσεως δὲν ἐπαναφέρεται ἐντὸς τῆς πόσθης καὶ μένει κρεμάμενον. Ἡ λειτουργικὴ διαταραχὴ τῶν ὀπισθίων ἐκδηλοῦται εἰς διαφόρους βαθμοὺς, ἀπὸ τῆς ἀπλῆς παρέσεως μετὰ ἐλαφρᾶς ἀταξίας, ἀντιληπτῆς μόνον εἰς τὸν τροχασμὸν καὶ δὴ κατὰ τὰς ἀποτόμους στάσεις, ὅποτε τὰ ὀπίσθια ταλαντεύονται καὶ οἱ ταρσοὶ κάμπτονται—τὸ ζῶον δὲν εἶναι κύριον τῶν κινήσεων τῶν ὀπισθίων του, τὰ ὁποῖα ρίπτει κυριολεκτικῶς πρὸς τὰ ἔξω καὶ ἔμπρός, ἄνευ οὐδενὸς συντονισμοῦ κινήσεων, ὅπως οἱ μεθυσμένοι—μέχρι πλήρους ἀδυναμίας τηρήσεως τῆς ὀρθίας στάσεως, ὅποτε οἱ ἀσθενεῖς μένουσιν κατάκοιτοι. Μόνον τὰ ὀπίσθια ἄκρα παρουσιάζουσιν τὰ παραπληγικὰ συμπτώματα. Τὰ ἔμπρόσθια διατηροῦν τὴν κανονικὴν τῶν κινήτικότητα.

Ἡ αἰσθητικότης τῶν ὀπισθίων ἡμβλυμένη τὰς πρώτας ἡμέρας ἐπανέρχεται εἰς τὴν κανονικὴν, ἐν περιπτώσει εὐνοϊκῆς ἐξελίξεως, κατὰ τὰς ἐπομένας ἐκ παραλλήλου μὲ τὴν λειτουργικὴν βελτίωσιν τῶν ἄκρων.

Ὁ μυϊκὸς τόνος διατηρεῖται, δὲν πρόκειται δηλ. περὶ χαλαρᾶς παραπληγίας. Ἡ ὄρεξις ὁμοίως. Οἱ ἐπιπεφυκότες εἶναι ὑπεραιμικοί. Ἐπίτασις τοῦ ὄσφρακοῦ ἀντανακλαστικοῦ καὶ εὐαισθησία τῆς ὄσφυος παρατηρεῖται εἰς τὰς ὑπεροξείας καὶ ὀξείας περιπτώσεις. Εἰς τὰς ὑποξείας μορφάς, εὐκόλως θεραπευσίμους, τὸ ἀντανακλαστικὸν τῆς ὄσφυος δὲν μεταβάλλεται.

Ἡ νόσος εἰσβάλλει δι' ὑπερθερμίας (38°.5 ἕως 38°.8) ἣτις ἐντὸς 8 ἕως 12 ὡρῶν ὑποχωρεῖ εἰς τὰ φυσιολογικὰ ὄρια. Ἐνίστε τὴν ὑπερθερμίαν εἰσβολῆς ἀκολουθεῖ ἐλαφρὰ κάμψις, κάτω τῆς φυσιολογικῆς στάθμης (37°. - 36°.6), 24ῶρου περίπου διαρκείας, προτοῦ ἢ θερμοκρασία ἐπανέλθῃ εἰς τὴν φυσιολογικὴν. Ὑποθερμία σπανίως παρατηρεῖται. Εἰς μίαν περίπτωσιν, ἣτις ἀναφέρεται κατωτέρω (φορβὰς 1290), ἐσημειώσαμεν τὴν δευτέραν ἡμέραν τῆς νόσου θερμοκρασίαν 36°.5 καὶ ἔπειτα 35° τὰς δύο ἐπομένας ἡμέρας. Τὰς τρεῖς τελευταίας ἡμέρας τῆς νόσου παρετηρήθη ἀπότομος ἄνοδος τῆς θερμομετρικῆς καμπύλης (40°.5) ὀφειλομένη εἰς ἐπιμολύνσεις τῶν πληγῶν κατακλίσεως. Εἰς ὅλας τὰς λοιπὰς περιπτώσεις, μετὰ τὴν ὑπερθερμίαν εἰσβολῆς, ἡ νόσος ἐξειλίχθη ἐν φυσιολογικῇ θερμοκρασίᾳ.

Τὰ οὔρα, κατὰ τὰς γενομένας ὑπὸ τοῦ γράφοντος ἐξετάσεις εἶναι φυσιολογικὰ κατ' ἀρχάς. Ἡ ὑπαρξὶς λευκώματος εἰς ταῦτα ἀποκαλύπτε-

ται μόνον τὴν τρίτην - τετάρτην ἡμέραν τῆς νόσου, ἐνῶ ταυτοχρόνως σημειοῦται καὶ αὐξῆσις τῆς οὐρίας τοῦ αἵματος: ἀντὶ 0.30 ‰ ἀνευρίσκειται οὐρία αἵματος μέχρι 0.72 ‰ τὴν τετάρτην ἡμέραν τῆς νόσου δηλ. τὴν ἡμέραν τῆς ἐμφανίσεως τοῦ λευκώματος εἰς τὰ οὖρα.

Τὸ ἐγκεφαλονωτιαῖον ὑγρὸν, λαμβανόμενον διὰ παρακεντήσεως διὰ τῆς ἰνιοεπιστροφικῆς διαρθρώσεως, εἶναι τελείως διανυγές, ἢ θολὸν καὶ ὑπέρυθρον ἀκόμη, εἰς τὸ $\frac{1}{3}$ τῶν περιπτώσεων, ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους τῆς παρακεντήσεως. Ἡ θόλωσις ἢ τὸ ὑπέρυθρον ὀφείλονται εἰς τὴν παρουσίαν ἐρυθρῶν αἰμοσφαιρίων. Ἐξ ἄλλου ἐδημοσιεύθη ἤδη ἡ προηγουμένη ἐργασία μας περὶ «ὑπερλευκώματος μετὰ λευκωματοκυτταρικῆς ἀντιθέσεως τοῦ ἐγκεφαλονωτιαίου ὑγροῦ κατὰ τὴν μολυσματικὴν παραπληγίαν τῶν ἵπποειδῶν» (16), ἐξ ἧς προκύπτει ὅτι παρατηρεῖται σταθερῶς αὐξῆσις τοῦ ἐμπεριεχομένου λευκώματος, ἀντὶ 0,03 - 0,25 ‰ σημειοῦται ποσοστὸν 0,30 - 1 ‰, ἄνευ ταυτοχρόνου λευκοκυτταρικῆς ἀντιδράσεως. Ὅμοίως ἀνευρέθη ποσοστὸν ἐμπεριεχομένης οὐρίας ἠϋξημένον, 0,30 - 0,48 ‰, ἐνῶ εἰς τὸ φυσιολογικὸν ἐγκεφαλονωτιαῖον ὑγρὸν ὑπάρχουν μόνον ἴχνη οὐρίας.

Κατὰ τὴν ἐνζωοτίαν τῆς Λαρίσης, τοῦ χειμῶνος 1947 - 48, παρατηρήσαμεν διὰ πρῶτην φορὰν, πλὴν τῶν ὡς ἄνω συμπτωμάτων, καὶ ἐγκεφαλικά τοιαῦτα μετὰ διεγέρσεως, τὰ ὅποια ἀναφέρονται εἰς τὰς κατωτέρω περιπτώσεις:

Περίπτωσις 1η: Φορβάς 1290, 7 ἐτῶν. Εἰσβολὴ δι' ὑπερθερμίας 38°.5. Πλαγία κατάκλισις. Αἰδοῖον διηθημένον καὶ ἐξοιδημένον, βλεννογόνος αὐτοῦ ὑπικτερικὸς καὶ ροῆ πυκνορρευστῶν οὖρων. Δευτέρα ἡμέρα θερμοκρασία 36°.5. Ἐπομένη ἡμέρα 35°. Τρομώδεις συσπάσεις τῶν μεγάλων μυϊκῶν μαζῶν καὶ κλονικαὶ συσπάσεις τῶν μυῶν τοῦ τραχήλου, τῆς κοιλίας καὶ τοῦ διαφράγματος, διατηρηθεῖσαι καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς νόσου (7 ἡμέραι). Τὴν δευτέραν καὶ τρίτην ἡμέραν ἐσημειώθη καὶ τριγμὸς τῶν ὀδόντων — θάνατος ἐν ὑπερθερμίᾳ (40°.5) συνεπείᾳ μολύνσεως τῶν πληγῶν κατακλίσεως. Μέσα ἀναρτήσεως δὲν εἶχον διατεθῆ ἀκόμη τότε εἰς τὸ Νοσοκομεῖον, ἢ δὲ ἐπιχειρηθεῖσα διὰ προχείρων μέσων ἀνάρτησις, ἀπέτυχε.

Περίπτωσις 2α: Φορβάς 1453, 8. ἐτῶν Θερμοκρασία εἰσβολῆς 33°.8. Πρῶτη ἡμέρα τῆς νόσου συμπτώματα σαφῶς ἐγκεφαλικά. Τονικὴ σύσπασις τῶν μυῶν τοῦ τραχήλου ἀριστερὰ (κλίσις τῆς κεφαλῆς ἀριστερὰ), κίνησις κύκλου ἀριστερὰ, πτώσις τοῦ δεξιοῦ βλεφάρου, πάρεσις τοῦ δεξιοῦ διαγωνίου δίποδος καὶ διέγερσις ἐκδηλουμένη δι' ἀνησυχίας, ξέσεως τοῦ ἐδάφους, ἀνησύχου βλέμματος καὶ ἔλξεως τοῦ σχοινίου προοδέσεως, ἄλλοτε

πρὸς τὰ ἔμπρὸς καὶ ἄλλοτε πρὸς τὰ ὀπίσω, Μετὰ τὴν ἀφαίμαξιν τὰ συμπτώματα ταῦτα ἔμετριάσθησαν. Τὴν ἐπομένην ἢ ἀσθενῆς εὐρέθη ἐν πλαγίᾳ κατακλίσει μὲ ὄλα τὰ γνωστὰ συμπτώματα τῆς παραπληγίας. Ἡ κατάκλισις συνεκάλυψεν ὄρισμένα ἐγκεφαλικά συμπτώματα. Θάνατος τὴν 11ην ἡμέραν τῆς νόσου.

Περίπτωσις 3η. Ἐκτομίας 1313, 9 ἐτῶν. Ἀταξία τῶν ὀπισθίων καὶ λοιπὰ χαρακτηριστικά συμπτώματα τῆς νόσου. Θερμοκρασία φυσιολογική. Πτώσις τοῦ δεξιοῦ βλεφάρου καὶ τοῦ ἀντιστοίχου ῥόθωνος τὴν πέμπτην ἡμέραν τῆς νόσου. Διάρκεια νόσου 15 ἡμέραι. Πλήρης ἀποκατάστασις τῆς ὑγείας τὴν 25ην ἡμέραν.

Τὰ ἀνωτέρω ἐγκεφαλικά συμπτώματα, ὑπενθυμίζοντα τὴν ἐπιζωοικὴν ἐγκεφαλονωτιαίαν μνηγγίτιδα (νόσος τοῦ Βορνα), ἰδίως τὰ τῆς 2ας περιπτώσεως (1453 φορβάς), θέτουν τὸ ζήτημα μήπως ἢ νόσος τοῦ *Copemy* εἶναι ἢ μυελιτικὴ μορφή τῆς πρώτης, παρουσιαζομένη ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὑπὸ ἐκφυλισμένην καὶ ἄτυπον μορφήν, ἄνευ ἐγκεφαλικῶν συμπτωμάτων. Ἀλλὰ θὰ ἐπανέλθωμεν ἐπὶ τοῦ σπουδαίου τούτου σημείου εἰς τὸ κεφάλαιον τῆς πειραματικῆς μελέτης τῆς νόσου.

γ) Παθολογοανατομικαὶ ἀλλοιώσεις.

Ἐκτὸς τῶν κλασικῶν παθολογοανατομικῶν ἀλλοιώσεων τῆς νόσου ταύτης, τῶν ὁποίων κυριώτεροι εἶναι συμφορητικοαιμορραγικαὶ ἀλλοιώσεις τοῦ κεντρικοῦ νευρικοῦ συστήματος καὶ τῆς κύστεως, παρατηρήσαμεν ἐπὶ πλέον δύο νεκρωτικὰ ἔλκη εἰς τὸν πυθμένα τῆς κύστεως τῆς 1453 φορβάδος, διαμέτρον ἑνὸς ἑκατοστοῦ τὸ ἓν καὶ δέκα ἐκ. τὸ ἄλλο, κεκαλυμμένα ὑπὸ κιτρινοπορτοκαλλόχρου οὐσίας, στερεῶς προσκεκολλημένης ἐπὶ τῶν ὑποκειμένων ἰστῶν. Τὸ μεγαλύτερον ἔλκος εἶχε προκαλέσει τοιαύτην λέπτυνσιν τῶν τοιχωμάτων τῆς κύστεως, ὥστε ἐπέκειτο διάτρησις τούτων. Νεφροὶ συμπεφορημένοι μετὰ στικτῶν αἱμορραγιῶν τοῦ φλοιώδους στρώματος.

Αἱ μακροσκοπικαὶ ἀλλοιώσεις τοῦ ἐγκεφάλου καὶ τοῦ νωτιαίου μυελοῦ εἶναι ἐπίσης τῆς αὐτῆς φύσεως: πυκνὴ διάστικτος αἱμορραγικὴ ἀλλοίωσις τῆς φαιᾶς οὐσίας τοῦ νωτιαίου μυελοῦ καὶ τοῦ ἐγκεφάλου, πλέον ὄρατὴ εἰς τὴν λευκὴν οὐσίαν τοῦ τελευταίου τούτου. Μήνιγγες συμπεφορημένα.

Πρὸς τὸν σκοπὸν ἐγκύρου παθολογοανατομικῆς διαγνώσεως ἀπὸ εἰδικευμένον ἐργαστήριον, ἀπεστείλαμεν τεμάχια νωτιαίου μυελοῦ καὶ τῶν ἱποκαμπίου καὶ ὀσφρητικῆς ἐλίκαν τῶν ἐγκεφάλων τῶν 1290 καὶ 1453 φορβάδων, ἐκ τῆς ἐνζωοτίας τῆς Λαρίσης τοῦ 1947, εἰς τὸ Ἐργαστήριον

Διαγνωστικῆς καὶ Κτηνιατρικῶν Ἐρευνῶν τῶν Βρυξελλῶν (UCCLE). Ἡ ἀπάντησις τοῦ Διευθυντοῦ τοῦ Ἐργαστηρίου Willems⁽¹⁾ λέγει :

«Δὲν ὑπάρχουν ἀλλοιώσεις ἐγκεφαλίτιδος καὶ μυελίτιδος.

«Ἀπουσία λευκοκυτταρικῆς διηθήσεως.

«Νευρικὰ κύτταρα μορφολογικῶς κανονικά.

«Ἀπουσία δξυφίλων σωματίων Joest - Degen.

«Εἰς διάφορα σημεῖα συμφόρησις τῶν αἰμοφόρων ἀγγείων. Τριχοειδεῖς τινες αἰμορραγίαι.

«Υ.Γ. Αἱ τελευταῖαι αὗται ἀλλοιώσεις παρατηροῦνται συχνὰ εἰς τὴν ἀλλαντίασιν.2

Τὸ ἀποτέλεσμα τοῦτο εἶναι σύμφωνον πρὸς ἐκεῖνο τῆς μικροσκοπικῆς καὶ βιοχημικῆς ἐξετάσεως τοῦ ἐγκεφαλονωτιαίου ὑγροῦ τῶν παραπληγικῶν ἵππων, τὸ ὁποῖον ἐδημοσιεύσαμεν (16), εἰς ᾧ, τι ἀφορᾷ τὴν ἀπουσίαν φλεγμονωδῶν ἐξοργισμῶν τῶν νευρικῶν κέντρων καὶ τῶν μηνίγγων κατὰ τὴν μολυσματικὴν παραπληγίαν.

Ὅσον διὰ τὴν μνημονευομένην ὑπὸ τοῦ Willems ἀλλαντίασιν πρέπει νὰ εἴπωμεν ἀπὸ τῶρα ὅτι, κλινικῶς τοῦλάχιστον, πρέπει νὰ ἀποκλεισθῇ.

δ) Διάγνωσις.

Τὰ συμπτώματα τῆς νόσου εἶναι χαρακτηριστικὰ καὶ ἡ διάγνωσις εὐκολος. Εἶναι ἐν τούτοις ἀπαραίτητον νὰ γίνῃ διαφορική διάγνωσις μετὰ τῆς παραλυτικῆς μυστροφαινουρίας, τῆς ἐπιζωοτικῆς ἐγκεφαλονωτιαίας μηνιγγίτιδος, ὅταν ὑπάρχουν ἐγκεφαλικά συμπτώματα διεγέρσεως, καὶ τῆς ἀλλαντιάσεως.

Κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη ἀπεδείχθη ἐκ τῆς μελέτης περιπτώσεων τινων «παραπληγίας» παρατηρηθεισῶν ὑπὸ τοῦ Willems (31) ἐν Βελγίῳ, Bodija (3) καὶ Hermanz (10) ἐν Ἰσπανίᾳ καὶ Prevot (21 - 26) ἐν Γαλλίᾳ, ὅτι αὗται ὀφείλοντο εἰς τὴν ἀλλαντίασιν.

Μεταξὺ ἀλλαντίαςεως καὶ μολυσματικῆς παραπληγίας ὑπάρχουν χαρακτηριστικαὶ διαφοραὶ ἐπιτρέπουσαι τὴν κλινικὴν διάγνωσιν. Τὸ χαρακτηριστικώτερον σύμπτωμα τῆς ἀλλαντίαςεως εἶναι ἡ γλωσσοφαρυγγικὴ παράλυσις μετὰ δυσκαταποσίας. Οὐδέποτε παρατηρήσαμεν ἔχνος τι παράλυσεως γλωσσοφαρυγγικῆς, οὔτε καὶ διαταραχὴν τινὰ ἢ δυσχέριαν εἰς τὴν κατάποσιν τῶν ἐκ μολυσματικῆς παραπληγίας ἀσθενῶν μας, οἱ ὅποιοι τρώγουν καὶ πίνουν καὶ διατηροῦν τὴν ὄρεξιν των ὡς συνήθως.

Ἀπ' ἐναντίας τὰ σταθερὰ συμπτώματα ἐκ τῶν ἐξωτερικῶν γεννητικῶν ὀργάνων (διήθησις καὶ ἐξοίδησις μετὰ ἀκρατείας πυκνορρευστων

1. Εἰς τοὺς κ.κ. Καθηγητὴν Liegeois καὶ Δρα Willems, οἵτινες εὐηρεστήθησαν νὰ ἀσχοληθοῦν μετὰ τὴν ἐξέτασιν τῶν ἀποσταλέντων ὑλικῶν, ἐπιθυμῶ νὰ ἐκφράσω ἐνταῦθα τὰς θερμὰς μου εὐχαριστίας.

οὔρων) τὰ ὁποῖα θεωροῦμεν χαρακτηριστικὰ παθογνωμονικά, δύναται τις νὰ εἴπῃ, μετὰ τῶν παραπληγικῶν τοιούτων τῶν ὀπισθίων τῆς μολυσματικῆς παραπληγίας, εἶναι ἄγνωστα εἰς τὴν ἄλλαντίασιν, ἣτις ἐξελίσσειται ἐν μέσῳ παραλυτικῶν καθαρῶς ἐκδηλώσεων ἐπὶ πολλῶν ζῶων ταυτοχρόνως, μὲ τὰ αὐτὰ εἶδη διατρεφομένων καὶ ὑπὸ τὰς αὐτάς, ἐν γένει, συνθήκας διαβιούντων.

Τέλος ἡ νεκροψία πτωμάτων ἐξ ἄλλαντιάσεως δὲν φέρει εἰς φῶς σπουδαίαν τινα ἀλλοίωσιν, ἐνῶ αἱ γνωσταὶ συμφορητικοαιμορραγικαὶ ἀλλοιώσεις τῶν νευρικῶν κέντρων καὶ τῆς κύστεως ἰδιαίτερος, συνοδεύουν κατὰ κανόνα τὰ ἐκ μολυσματικῆς παραπληγίας θνήσκοντα ἵπποειδή.

Βασιζόμενοι εἰς τὰ ἀνωτέρω κλινικὰ δεδομένα φρονοῦμεν, ὅτι δυνάμεθα νὰ ἀποκλείσωμεν τὴν ἄλλαντίασιν ἐξ ὅλων τῶν περιπτώσεων μολυσματικῆς παραπληγίας, τὰ ὁποῖα ἐμελετήσαμεν ἐν Ἑλλάδι. Τρεῖς περιπτώσεις ἀναφερόμεναι ὑπὸ τοῦ Ἀνανιάδη (1) ὡς μορφὴ προμηκικὴ μετὰ γλωσσοφαρυγγικῆς παραλύσεως καὶ δυσκαταποσίας, ἴσως νὰ ἦσαν φύσεως ἄλλαντιασικῆς.

Μολαταῦτα προτιθέμεθα, εὐκαιρίας δοθησομένης, νὰ ἐρευνήσωμεν πρὸς τὴν κατεύθυνσιν τῆς ἄλλαντιάσεως, ἵνα διαλευκανθῇ πλήρως τὸ ζήτημα τοῦτο καὶ διαλυθοῦν, ἐλπίζω, ὑφιστάμεναι τυχὸν ὑποψίαι ὑπὲρ τῆς τελευταίας ταύτης νόσου.

ε) Θεραπεία

Ἡ θεραπεία τῆς μολυσματικῆς παραπληγίας δὲν εὐρέθη ἀκόμη. Ἡ ἀφαίμαξις, τὰ ἐπισπαστικά ἐπὶ τῆς ὀσφύος τὰ καρδιοτονωτικὰ καὶ τὰ διουρητικὰ ἐχρησιμοποιήθησαν, ἄνευ ὅμως ἀποτελέσματος.

Ἡ ἀφαίμαξις ἐνδείκνυται ἐξ αὐτῆς ταύτης τῆς φύσεως τῶν ὑφισταμένων παθολογοανατομικῶν ἀλλοιώσεων (συμφορητικοαιμορραγικαί). Ἐκτελουμένη ἐγκαίρως ἐπιφέρει σημαντικὴν, πρόσκαιρον ὅμως, βελτίωσιν τῶν ἐγκεφαλικῶν συμπτωμάτων διεγέρσεως, ὅταν ὑπάρχουν. Ἡ ἐξέλιξις τῆς νόσου δὲν ἐπιηρεάζεται ἐκ ταύτης. Ὁ Παληατσέας (προφορικὴ ἀνακοίνωσις) ἰσχυρίζεται ὅτι ἐπέτυχε κατὰ τὴν ἐνζωοτίαν Σερρῶν 1940, νὰ ἀνακόψῃ τὴν ἐξέλιξιν καὶ νὰ προκαλέσῃ τὴν ἴασιν, ἐκτελέσας ἅμα τῇ ἐκδηλώσει τῆς δι' ὑπερθερμίας εἰσβολῆς, ἄφθονον ἀφαίμαξιν τινῶν ἐκ τῶν προσβληθέντων ἵππων.

Ἡ οὐροτροπίνη (Hexaméthylène tetramine) ἣτις συνιστᾶται διὰ τὰς νόσους τοῦ νευρικοῦ συστήματος τοῦ ἵππου (νόσος τοῦ Βορνα) καὶ τοῦ βοός, ὡς καὶ διὰ τὴν μολυσματικὴν παραπληγίαν, ὑπὸ τοῦ Ἀνανιάδη (1) ἐχρησιμοποιήθη θεραπευτικῶς διὰ τῆς ὑποδεσμικῆς ἐδοῦ καὶ εἰς τὴν δόσιν τῶν 30—40 γραμ. ἡμερησίως (διάλυμα 40 %) χωρὶς ἀποτέλεσμα. Πρὸς ἀπόδειξιν τούτου σημειοῦται καὶ τοῦτο, ὅτι εἰς ἐκάστην

ἐνζωοτίαν ἀφίσαμεν ἐκ προθέσεως καὶ ὑπὸ τύπον πειράματος 1—2 παραπληγικούς ἴππους, ἄνευ οὐδεμιᾶς θεραπείας—ἐκτὸς τῆς ἀναρτήσεως, ἐκ τῶν ὧν οὐκ ἄνευ πάσης θεραπευτικῆς ἀγωγῆς, ἥτις ἀποτελεῖ, αὐτὴ καθ' ἑαυτήν, ἓνα θεραπευτικὸν μέσον ἀποτελεσματικὸν διὰ τὰς περισσοτέρας ὑποξείας περιπτώσεις τῆς νόσου—τῶν ὁποίων ἡ τελεία ἴασις δὲν ἀπήτησε περισσότερον διάστημα χρόνου ἐκείνων, οἵτινες ὑπεβλήθησαν εἰς τὴν δι' οὐροτροπίνης τακτικὴν καὶ ἀνελλιπῆ θεραπείαν.

Χρησιμοποιηθεῖσα καὶ προληπτικῶς ἡ οὐροτροπίνη κατὰ τὴν ἐνζωοτίαν τοῦ 1940 τῶν Σεργῶν, δὲν ἔφερεν ἐπίσης κανὲν ἀποτέλεσμα.

Κατὰ τὴν ἐνζωοτίαν τῆς Λαρίσης, τὸ 1947, ἐδοκιμάσαμεν τὴν πενικιλίνην, ἐκ τῆς ὁποίας ὅμως δὲν εἴχομεν τότε παρὰ 1.200.000 Μ.Ο. Αὕτη ἐχορηγήθη εἰς μίαν μόνον περίπτωσιν καὶ εἰς δόσιν τῶν 100.000 Μ.Ο. ἀνὰ τετράωρον χωρὶς ἀποτέλεσμα.

Κατὰ τὴν ἰδίαν ἐνζωοτίαν ἐχρησιμοποιήθη καὶ ἡ σουλφονилаμίδη εἰς δισκία, ἐναντίον 3 περιπτώσεων, μὲ δόσιν 10 γραμ. ἀνὰ 100 κιλὰ ζῶντος βάρους ἡμερησίως, χωρὶς ἐπίσης κανὲν ἀποτέλεσμα.

Ἡ ὀλικὴ ποσότης τῆς χρησιμοποιηθείσης πενικιλίνης εἶναι ἀνεπαρκῆς, ἡ δὲ δόσις τῆς σουλφονилаμίδης μεσαία καὶ ἀπὸ τοῦ στόματος. Ὡς ἐκ τούτου δὲν δυνάμεθα νὰ μορφώσωμεν γνώμην σαφῆ ἐπὶ τῆς ὠφελιμότητος τῶν, ἢ οὐ εἰς τὴν μολυσματικὴν παραπληγίαν. Τὰ πρῶτα ἀποτελέσματα ἐν τούτοις δὲν εἶναι ἐνθαρρυντικά.

II. ΠΕΙΡΑΜΑΤΙΚΗ ΜΕΛΕΤΗ

Οἱ περισσότεροι τῶν ἐρευνητῶν ἀποδίδουσι τὴν νόσον εἰς στρεπτόκοκκον, ὅστις κατὰ τοὺς Brocq-Rousseux, Forgeot, Urbain (5) καὶ Ἀνανιάδην (2) εἶναι αὐτὸς οὗτος ὁ στρεπτόκοκκος τῆς λοιμώδους ἀδενίτιδος. Οἱ Urbain, Cabret, Chaillot (28) ἐσημείωσαν μίαν περίπτωσιν μολυσματικῆς παραπληγίας, καθ' ἣν ἀπεμόνωσαν ἐκ τοῦ ἐγκεφαλονωτιαίου ὑγροῦ ἓνα βάκιλλον τῆς ὁμάδος τῶν παρατυφικῶν Β'. Ὁ Φελούκης (18) ἀποδίδει τὴν νόσον εἰς διηθητὸν λόν, ὁ ὁποῖος θὰ ὑπῆρχε μόνον εἰς τὸ αἷμα.

Διὰ νὰ διαλευκανθῇ τὸ ζήτημα τῆς αἰτιολογίας τῆς νόσου, τὸ ὁποῖον εἶναι ἀκόμη σκοτεινόν, ὅπως ἀποδεικνύεται ἐκ τῆς διαφορᾶς τῶν ἀποτελεσμάτων τῶν αἰτιολογικῶν ἐρευνῶν τῶν διαφόρων ἐρευνητῶν, ἐθεωρήσαμεν ὅτι ἔδει νὰ ἐπιχειρηθῇ πρῶτον ἡ μετάδοσις τῆς νόσου δι' οἴουδήποτε μέσου. Ἐὰν τὸ πρῶτον τοῦτο βῆμα ἐπετύγχανε, τὰ ἐπόμενα θὰ ἦσαν εὐκολώτερα. Πρὸς τὸν σκοπὸν ὅθεν τοῦτον προέβημεν εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τῶν κατωτέρω ἐρευνῶν καὶ πειραμάτων ἀναπαραγωγῆς τῆς μολυσματικῆς παραπληγίας.

α) Ἀπόπειρα μεταδόσεως διὰ τῶν ἀπομονωθέντων στρεπτοκόκκων.

Ἐξ ἐννέα ἐγκεφαλονωτιαίων ὑγρῶν ληφθέντων ἐξ ἰσαριθμῶν παρα-

πληγικῶν ἵππων ἐν ζωῇ, διὰ ἰνιοεπιστροφικῆς παρακεντήσεως, ἐπετύχασαν τρεῖς φορὰς καθαρὰν καλλιέργειαν στρεπτοκόκκων καὶ δύο φορὰς διαφόρους κόκκους—σαπρόφυτα. Αἱ τέσσαρες λοιπαὶ καλλιέργειαι ἐν ζωμῶ—δρῶ, ἀπέβησαν ἀρνητικαί. Ὅλαι αἱ αἰμοκαλλιέργειαι ἔμειναν στεῖραι. Καλλιέργειαι ἐν ζωμῶ—δρῶ γινόμεναι ἐκ τοῦ νωτιαίου μυελλοῦ ἵππου θανόντος εἰς τὸ ὄξυ στάδιον τῆς νόσου ἔδωσαν καθαρὸν στρεπτόκοκκον. Ὅλοι οἱ ἀπομονωθέντες στρεπτόκοκκοι ἦσαν παθογόνοι διὰ τὸν ἰνδοχοίρον, ἐπελέγησαν ὅμως διὰ τὰ κατωτέρω πειράματα ἀναπαραγωγῆς, οἱ προερχόμενοι ἐκ τῶν ἵππων 4 καὶ 367, ὡς πλέον λοιμογόνου. Τὰ ἀποτελέσματα τῶν πειραματισμῶν μας ἐπὶ τοῦ ἰνδοχοίρου καὶ τοῦ ἵππου, ἔχουν ὡς ἑξῆς :

Υποδορεῖς :

α) Ἐν (1) κ.έ. 24ώρου καλλιεργείας ἐν ζωμῶ - δρῶ ἐνιέμενον ὑποδορεῖως ἐφ' ἅπαξ εἰς ἰνδοχοίρον πεντακοσίων περίπου γραμ. μένει ἄνευ ἀποτελέσματος.

β) Ἡ ἰδία δόσις ἐπαναλαμβανομένη ἐξ ἕως ἐπτὰ φορὰς, ἀνὰ διήμερον, προκαλεῖ μίαν φορὰν ἐπὶ τριῶν χαρακτηριστικὴν παραπληγίαν τῶν ὀπισθίων, 48ώρου περίπου διαρκείας, μὲ θανατηφόρον ἀπόληξιν. Παρουσία τοῦ στρεπτοκόκκου εἰς τὸ αἷμα καὶ ὅλα τὰ παρεγχύματα.

γ) Ἐν καὶ ἡμισυ κ.έ. τῆς αὐτῆς καλλιεργείας προκαλεῖ ἐλαφράν, σαφῆ, ὅμως, παραπληγίαν μὴ ἀπολήγουσαν εἰς θάνατον.

δ) Δύο κ.έ. τῆς αὐτῆς καλλιεργείας προκαλεῖ σταθερῶς τὸν θάνατον ἰνδοχοίρων 500 - 700 γραμ., ἐντὸς 24ώρου περίπου, ἐξ ὀξείας στρεπτοκοκκίσεως, ἄνευ παραπληγικῶν φαινομένων.

Ἐνδοπεριτοναϊκῶς :

α) Ἐν κ.έ. τῆς αὐτῆς ὡς ἄνω καλλιεργείας ἐνιέμενον ἐνδοπεριτοναϊκῶς εἰς ἰνδοχοίρους 500 γραμ. προκαλεῖ ἀπὸ τῆς 24ης - 30ης ὥρας παραπληγικὰ συμπτώματα τῶν ὀπισθίων καὶ τοῦ πέους (ἀδυναμία ἐπαναφορᾶς τοῦ πέους ἐντὸς τῆς πόσθης) καὶ τὸν θάνατον ἐντὸς 60 - 72 ὥρῶν.

β) Δύο κ.έ. τῆς αὐτῆς καλλιεργείας καὶ διὰ τῆς αὐτῆς ὁδοῦ φονεύει τὸν ἰνδοχοίρον 500 - 700 γραμ. ἐντὸς 18 - 24 ὥρῶν ἐκ στρεπτοκοκκικῆς σηψαιμίας ἄνευ παραπληγικῶν συμπτωμάτων.

Ἐνδοκρανιακῶς :

Ἐν δέκατον τοῦ κ.έ. διὰ τῆς ὀπισθοφθαλμικῆς ὁδοῦ προκαλεῖ τὸν θάνατον ἰνδοχοίρων 500 - 600 γραμ. ἐντὸς 24 - 36 ὥρῶν, ἐξ ὀξείας στρεπτοκοκκικῆς μηνιγγοεγκεφαλίτιδος ἄνευ παραπληγικῶν συμπτωμάτων.

Διὰ τῆς πεπτικῆς ὁδοῦ :

Ἐχορηγήθησαν ἀναμιξ μετὰ τροφῶν (κόκκοι κριθῆς καὶ ψωμί) εἰς

τρεις ἰνδοχοίρους 450 γραμ. περίπου, 20 κ. ἑ. 24ώρου καλλιεργείας ἡμερησίως ἐπὶ 20 ἡμέρας, χωρὶς καμμίαν ἐνόχλησιν των. Τὸ ἀποτέλεσμα τοῦτο δὲν ἐπιβεβαιώνει ἐκείνο τὸ ὅποιον παρετήρησεν ὁ Ἀνανιάδης (1-2) πειραματιζόμενος ὑπὸ τὰς αὐτὰς συνθῆκας.

Διὰ τῆς ρινὸς καὶ τοῦ κόλπου :

Καθημερικαὶ ἐνσταλάξεις 24ώρου καλλιεργείας ἐν ζωμῶ-δρῶ ἐντὸς τῶν ρινικῶν κοιλοτήτων τριῶν ἰνδοχοίρων καὶ ἐντὸς τοῦ κόλπου τριῶν ἐτέρων θηλέων, ἐπὶ 15 ἡμέρας, ἔμειναν χωρὶς ἀποτέλεσμα.

Τρεῖς ἀπόπειραι μεταδόσεως, διὰ καλλιεργείων τῶν ἰδίων ὡς ἄνω στρεπτοκόκκων, ἔγιναν καὶ εἰς ἵππους. Εἰς τὸν ἕνα ἔγινεν ἔγχυσις 30 κ.ἑ. 24ώρου καλλιεργείας ὑποδορείως, εἰς δὲ τὸν ἕτερον 20 κ.ἑ. τῆς ἰδίας καλλιεργείας ἐνδοφλεβίως χωρὶς νὰ παρουσιάσουν οὔτε ὁ εἰς οὔτε ὁ ἕτερος, τὴν παραμικροτέραν ἐνόχλησιν Ὁ τρίτος ἐδέχθη 1 κυβ. ὑφ. τῆς ἰδίας καλλιεργείας ἐνδορραχιαίως διὰ τῆς ἰνοεπιστροφικῆς ὁδοῦ. Τὴν ἐπομένην παρουσίαζεν 39°.8, καταβολὴν τῶν δυνάμεων, βαδίζει μὲ δυσκολίαν, τηρεῖ τὴν κεφαλὴν κάτω μὲ βλέμμα ἀπλανὲς καὶ σύσπασιν προσωπείου. Τὴν μεθεπομένην πρωΐαν ἔθανεν. Νεκροψία, ὄξεα στρεπτοκοκκικὴ μνηγγίτις. Ἀνάληψις τοῦ στρεπτοκόκκου διὰ καλλιεργείας τοῦ ἐγκεφαλονωτιαίου ὑγροῦ ἐν ζωμῶ-δρῶ.

(Συνεχίζεται)

ΤΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ ΤΗΣ ΚΑΤΑΠΟΛΕΜΗΣΕΩΣ ΤΟΥ ΜΕΛΙΤΑΙΟΥ ΠΥΡΕΤΟΥ

Υ π ὁ

ΝΙΚ. ΤΖΩΡΤΖΑΚΗ

τοῦ Κτηνιατρικοῦ Μικροβιολογικοῦ Ἰνστιτούτου Ὑπ. Γεωργίας

Τὸ θέμα τοῦτο παρουσιάζει ἐξαιρετικὸν ἐνδιαφέρον διὰ τὴν Χώραν μας, καθ' ὅτι ἱκανὸς ἀριθμὸς ἐστιῶν ἔχει ἐπισημανθῆ εἰς διάφορα διαμερίσματα. Καὶ ἂν ἐνέχει σπουδαιότητα ἀπὸ ἀπόψεως ζημῶν αἰτίνες προκαλοῦνται εἰς τὴν Κτηνοτροφίαν μας, ἢ ἄμεσος σχέσις τῆς νόσου ταύτης μὲ τὴν ὑγίαν τοῦ ἀνθρώπου καθιστᾷ αὐτὴν ἔτι ἐνδιαφέρουσαν. Διότι εἶναι γνωστὸν ὅτι ἡ μετάδοσις τῆς εἰς τὸν ἀνθρώπινον ὄργανισμὸν ἔχει ὡς πρωταρχικὴν αἰτίαν τὴν ἐπαφὴν τοῦ ἀνθρώπου μετὰ τῶν ἀσθενῶν ζῶων, ἢ τὴν κατανάλωσιν μεμολυσμένων ζωϊκῶν ἐδωδύμων προϊόντων.

Κατὰ τὰ γνωστὰ δεδομένα ὁ Μελιταῖος πυρετὸς προσβάλλει κατὰ πρῶτον λόγον τὰ αἰγροειδῆ καὶ δευτερευόντως τὰ πρόβατα, ὀφειλόμενος εἰς τὸν *Bacillus Melitensis*. Αἱ διάφοροι ἐκκρίσεις τῶν ἀσθενῶν ζῶων εἶναι

οἱ βασικοὶ φορεῖς τοῦ μιάσματος, ἡ δὲ νόσος ἐμφανίζεται εἰς τὸν ἄνθρωπον, κυρίως μετὰ τὴν κατανάλωσιν γάλακτος μὴ ὑποβληθέντος εἰς βρασμόν, βουτύρου γωποῦ ἢ καὶ τυροῦ κατασκευασθέντος κατὰ τρόπον μὴ ἐξασφαλίζοντα τὴν καταστροφὴν τοῦ παθογόνου μικροοργανισμοῦ.

Παρέλκει φρονοῦμεν νὰ διεξέλθωμεν τὸ κεφάλαιον τῆς συμπτωματολογίας τῆς λοιμώξεως ταύτης, καθ' ὅτι εἶναι κλασικῶς γνωσταὶ αἱ ἐλάχιστοι κλινικαὶ ἐκδηλώσεις, αἵτινες χαρακτηρίζουσι τὴν μικροβιακὴν ταύτην νόσον: ὑψηλὸς πυρετός, διόγκωσις τοῦ ἥπατος καὶ τοῦ σπληνός, ἀπίσχυανσις καὶ ἀποβολαὶ ἐπὶ ἐγκύων ζώων. Αἱ τελευταῖαι αὐταί, παρέχουσι μὲν βάσιμον ὑπόνοιαν τῆς ὑπάρξεως τοῦ μελιταίου πυρετοῦ, πλὴν ὅμως τὸ σύμπτωμα τοῦτο δὲν δύναται νὰ ἀποτελέσῃ τὸ ἀσφαλὲς κριτήριον τῆς νοσήσεως, δεδομένου ὅτι εἰς πολλὰς μικροβιακὰς καὶ παρασιτικὰς νόσους ὁ πρόωρος τοκετὸς δὲν εἶναι ἀσυνήθης. Ἐκτὸς τούτου πολλὰ αἰγοπροβάτα βαρέως προσβεβλημένα ἐκ μελιταίου πυρετοῦ, δύναται νὰ ἀποβάλλωσι διὰ πρώτην φοράν, αἱ ἐπόμεναι ὅμως κνοφορῖαι ἐξελίσσονται κανονικῶς, ἐν τῷ μεταξὺ δὲ τὰ ζῶα ταῦτα ἀποτελοῦσι σοβαρὰν πηγὴν μόλυνσεως.

Ἄλλα πάλιν ζῶα, καίτοι μεμολυσμένα, δὲν ἀποβάλλουσι, εἶναι ὅμως ἐπικίνδυνοι χρόνιοι μικροβιοφόροι. Οὕτω ἡ κλινικὴ διάγνωσις εἶναι ἐν πολλοῖς ἀνέφικτος.

Ἡ ἔρευνα πρὸς ἀνεύρεσιν τοῦ μικροοργανισμοῦ εἰς τὰ ἀσθενῆ ζῶα δὲν εἶναι πρακτικῶς ἐφαρμοσίμος προκειμένου μάλιστα περὶ πολυπληθῶν ποιμνίων.

Ἡ διὰ διαφορῶν ἀντιγόνων, ὅπως π. χ. ἡ Μελιτίνη, χρησιμοποιοῦμεθα μέθοδος διαγνώσεως δι' ἐνδοδερμικῶν ἐγχύσεων, δὲν ἀπέδωσε τὰ προσδοκώμενα ἀποτελέσματα. Αὕτη προκαλεῖ μὲν πρόωρους ἀντιδράσεις, ἀλλὰ παρουσιάζει τὸ μειονέκτημα ὅτι δὲν παρέχει οὐδεμίαν θετικὴν πληροφορίαν ἐπὶ τῆς ἐξελίξεως τῆς νόσου. Οὕτω πολλάκις ἡ θετικὴ ἀντίδρασις παρατείνεται καὶ μετὰ τὴν περίοδον τῶν ἀνοικτῶν ἀλλοιώσεων, ἐνῶ τὸ παθογόνον αἷτιον, εἴτε ἔχει καταφύγει ἐντὸς τῶν λυμφατικῶν γαγγλίων, εἴτε ἔχει ἐξαφανισθῆ ἐκ τοῦ ὄργανισμοῦ. Ἐνας θεραπευθεὶς ὄργανισμὸς δύναται οὕτω νὰ παραμῆνῃ ἀλλεργικὸς καὶ νὰ δίδῃ θετικὰς ἀντιδράσεις, ὅποτε βεβαίως τὰ ὑγειονομικὰ μέτρα δὲν θὰ ἐδικαιολογοῦντο. Κατὰ συνέπειαν ἡ μέθοδος αὕτη καίτοι κατ' ἀρχὰς ἐθεωρεῖτο ὅτι θὰ ἔλυνε τὸ πρόβλημα τῆς καταπολεμήσεως τῆς νόσου διὰ τῆς καταστροφῆς τῶν μικροβιοφόρων, ἔχει σχεδὸν ἐγκαταλειφθῆ.

Οὕτω παραμένει ὡς μοναδικὸν μέσον διαγνώσεως ἡ ἐργαστηριακὴ μέθοδος τῆς ὁροσυγκολλήσεως. Αὕτη καίτοι βραδέως ἀποβαίνει θετικὴ, ἐνίοτε δὲ κατὰ ποσοστὸν 10 - 15 % δίδει ἐσφαλμένα ἀποτελέσματα, ἐξηγεῖ ἐν τούτοις τὴν ὑπαρξίν μᾶς προσφάτου μόλυνσεως, ἐν εἶδος ὄργανικῆς

ἀντιδράσεως, ἔναντι μιᾶς σηψαιμίας ἐν πλήρει ἐξελίξει, μὲ πιθανότητα ἀπεκκρίσεως μικροβίων εἰς τὸ ἐξωτερικὸν περιβάλλον.

Τὰ ζῶα μὲ θετικὴν ἀντίδρασιν εἶναι τῷ ὄντι ἐπικίνδυνα, εἰς τὴν περίπτωσιν δὲ ταύτην δέον νὰ ἐφαρμοσθῶσι τὰ ὑγειονομικὰ μέτρα.

Ἡ τεχνικὴ τῆς ὀροσυγκολήσεως εἶναι δυνατὸν ἐνίοτε νὰ δώσῃ ἐσφαλμένα ἀποτελέσματα καὶ διὰ τοῦτο παρίσταται ἀνάγκη τυποποιήσεως αὐτῆς. Ἡ χρησιμοποιουμένη τοιαύτη εἰς τὸ κέντρον ἔρευνῶν τοῦ Montpellier τῆς Γαλλίας θεωρεῖται ὡς πολὺ εὐαίσθητος. Κατὰ ταύτην, ἡ συγκόλλησις ὅταν ἐπισυμβαίη εἰς τὴν ἀναλογίαν 1:40 πρέπει νὰ θεωρῆται θετικὴ.

Ἡ ἔρευνα τῶν ἀντιδρῶντων θετικῶς δέον νὰ λαμβάνῃ χώραν εἰς συχνὰ διαστήματα εἰς ἐνίας ἐκτροφᾶς καὶ περιφερείας, ὅπου εἶναι δυνατόν νὰ ἐξαπλωθῇ ἡ μόλυνσις καὶ κυρίως ἐπὶ τῶν κάτωθι κατηγοριῶν ζώων:

1. Ἐπὶ τῶν τράγων καὶ κριῶν οἷτινες χρησιμοποιοῦνται ὡς ἐπιβήτορες, καθότι εἶναι δυνατόν νὰ μεταφέρωσι μηχανικῶς τὸ μικροβίον ἐκ τῶν κολπικῶν ἐκκρυσμάτων ἀσθενοῦς ζώου εἰς ἄλλο ὑγιές. Σπανίως ὅμως τὰ ζῶα ταῦτα φιλοξενοῦσι τὸν Μελιτόκοκκον ἐντὸς τοῦ σπέρματός των, ὅσκις ὑπάρχουσιν ἀλλοιώσεις τῶν γεννητικῶν ὀργάνων. Ὡσαύτως πρέπει νὰ ἀπομακρύνωνται τῆς ἀναπαραγωγῆς τὰ θήλεα ζῶα τὰ παρουσιάζοντα συμπτώματα χρονίας μητρίτιδος.

2. Ἐπὶ τῶν οἰκοσίτων ζώων, καθότι ταῦτα λόγω τοῦ καθημερινοῦ συγχρωτισμοῦ των ἀποτελοῦσι ἕνα διαρκῆ κίνδυνον μόλυνσεως διὰ τὸν ἄνθρωπον.

3. Ἐπὶ τῶν γαλακτοπαραγωγῶν, τῶν ὁποίων τὸ γάλα πωλεῖται πρὸς δημοσίαν κατανάλωσιν, εἴτε ὡς φυσικὸν γάλα, εἴτε ὡς νωπὰ προϊόντα αὐτοῦ (τυρός, κρέμα, βούτυρον). Σχετικῶς πρὸς τὸν τυρὸν διεπιστώθη ὅτι λόγω τῆς ὀξύτητος τοῦ περιβάλλοντος, ὁ μελιτόκοκκος δὲν ἐπιζεῖ πλέον τοῦ μηνός, κατὰ μείζονα δὲ λόγον εἰς τοὺς τυρούς, οἱ ὁποῖοι ὑφίστανται βραδείαν ζύμωσιν ὅπως π.χ. τὸ Ροκφόρ, ἡ μετάδοσις δι' αὐτῶν εἶναι σχεδὸν ἀδύνατος. Ἐπειδὴ ὅμως ὡς γνωστὸν πολλαὶ ἐπιδημίαι ἐσημειώθησαν ἐκ τῆς καταναλώσεως γάλακτος ἢ νωποῦ τυροῦ, ἐπιβάλλεται ἡ ἀπομάκρυνσις τῶν θετικῶς ἀντιδρῶντων καὶ ἡ ἐκ παραλλήλου παστερίασις τοῦ γάλακτος.

Ἐν συνεχείᾳ ἡ ὀροαντίδρασις θὰ ἔδει νὰ ἐπεκταθῇ καὶ ἐπὶ τῶν νομαδικῶς ἐνδαιτωμένων ποιμνίων, ἀλλὰ τοῦτο εἶναι πρακτικῶς ἀνεφάρμοστον. Πάντως ἐπιβάλλεται ἡ ἀπομάκρυνσις τῶν ζώων, ἅτινα φέρουσι χρονίας ἀλλοιώσεις μητρίτιδος ἢ μαστίτιδος.

Ἐξυπακούεται βεβαίως ὅτι ἐπιβάλλεται ἡ ἀπολύμανσις τῆς κόπρου ἐντὸς τῆς ὁποίας τὸ παθογόνον αἷτιον δύναται νὰ διατηρήσῃ τὴν λοιμογόνον του ἰσχὺν ἐπὶ 3-4 μῆνας, καὶ ν' ἀποβῇ οὕτω ἐστία μόλυνσεως τὸ

σον διὰ τὰ ζῶα ὅσον καὶ διὰ τοὺς χρησιμοποιοῦντας τὴν κόπρον πρὸς λίπανσιν τῶν ἀγρῶν.

Ἐκτὸς λοιπὸν ἐπὶ τοῦ παρόντος, μόνος θετικὸς τρόπος διαγνώσεως τῆς νόσου εἶναι ἡ ὁρολογικὴ διάγνωσις, ἕξισταστέον ποῖον τὸ μέλλον τῶν θετικῶς ἀντιδρῶντων. Ἡ ἀπομόνωσις κατ' οὐδὲν ὠφελεῖ, μᾶλλον δὲ διαιωρίζει τὰς ἐστίας μολύνσεως. Κατὰ συνέπειαν ὡς μόνη λύσις ἀπομένει ἡ σφαγὴ καὶ ἡ κατανάλωσις τοῦ κρέατος, καθότι παρὰ τὰς ἐπιφανειακὰς μολύνσεις τοῦ σφαγίου, αἵτινες καταστρέφονται διὰ τῆς ἐψήσεως, δὲν διεπιστώθη οὐδὲν αὐθεντικὸν περιστατικὸν μεταδόσεως τῆς νόσου ἐκ τῆς καταναλώσεως τοῦ κρέατος, παρὰ ταῦτα ὅμως ἐπιβάλλεται ἡ κατάσχεσις, καὶ καταστροφή ὑπὸ τοῦ κρεωσκόπου τῶν γεννητικῶν ὀργάνων, τῶν μαστῶν καὶ τῶν ἀντιστοίχων γαγγλίων. Παραμένουσιν ὅμως ἐκτεθειμένοι εἰς τὸν κίνδυνον μολύνσεως οἱ σφαγεῖς, δι' οὓς ἐνδείκνυται ἡ λήψις προφυλάξεων κατὰ τὴν ἐκδορὰν καὶ τὴν προπαρασκευὴν τοῦ σφαγίου.

Καὶ ἤδη ἄς ἕξετάσωμεν τὸ σημεῖον τοῦ προληπτικοῦ ἐμβολιασμοῦ ὡς μέσον καταπολεμήσεως τοῦ μελιταίου πυρετοῦ.

Τὸ ἐμβόλιον ὅπερ ἐχρησιμοποιήθη εἰς μεγάλην κλίμακα εἶναι τὸ Brucil Dubois, ὅπερ συνίσταται εἰς μίγμα ζώντων καὶ μὴ λοιμογόνων μικροβίων τοῦ στελέχους *Brucella Abortus Suis* (χοίρου) μετὰ λυκοποδίου ἐντός ἐλαίου βαζελίνης καὶ λανολίνης. Ἡ ἐπὶ δεκαετίαν ἐφαρμογὴ τῆς μεθόδου ταύτης ἀπέδωκεν ὑπολογίσιμα ἀποτελέσματα.

Ὁ ἐμβολιασμὸς ὅμως ὅλον τῶν ζώων ἐνὸς μεμολυσμένου ποιμνίου, συντελεῖ εἰς τὴν ἐπαύξεισιν τοῦ βαθμοῦ τῆς λοιμώξεως εἰς τὰ ἤδη προσβεβλημένα καὶ δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ ἀντισταθμίσει τὴν παθογόνον ἐνέργειαν τῶν μικροβίων, ἅτινα εἶναι ἤδη παρόντα εἰς τοὺς ὀργανισμοὺς τούτους. Ἐπίσης ἐσημειώθη ὅτι ἄτομά τινα προσβάλλονται ὑπὸ τῆς νόσου μετὰ τὸν ἐμβολιασμὸν κατὰ τὸ χρονικὸν διάστημα τὸ μεσολαβοῦν μέχρι τῆς ἐγκαταστάσεως τῆς ἀνοσίας. Ἀλλὰ ἐὰν εἰς τὰς δύο ταύτας περιπτώσεις ἡ ἀποτυχία ἐξηγητῆται, ἡ μέθοδος αὕτη ἔχει εἰς τὸ παθητικὸν τῆς ἐπίσης καὶ τὸ γεγονὸς ὅτι ἕνας ἀρχετὰ σεβαστὸς ἀριθμὸς ἀποτυχιῶν ἐσημειώθη ἐπὶ ἀτόμων ὑγιῶν καὶ ἰδίως εἰς τὰ αἰγοειδῆ. Καίτοι ἐν συνόλῳ αἱ ἐπιτυχίαι εἰς τὰ πρόβατα ἀνέρχονται εἰς ἀρχετὰ ἱκανοποιητικὸν ποσοστὸν, ἐν τούτοις ὁ ἐμβολιασμὸς εἶναι δυνατὸν νὰ ἀποβῇ ἡ ἀφετηρία φυσικῆς ἐξελίξεως τῆς νόσου εἰς τὸ εἶδος τῶν ζώων τούτων, εἰς τὰ ὅποια ἡ μόλυνσις ἔχει μίαν τσίβιν αὐτομάτου ἀποσβέσεως.

Αἱ διαπιστώσεις ἐν τῇ προᾶξει συμπίπτουσι πρὸς τὰ πειραματικὰ ἀποτελέσματα ἐργασιῶν πολλῶν ἐρευνητῶν, οἵτινες ἀπέδειξαν ὅτι ὁ ἐμβολιασμὸς δι' ἐκδόχου λιπαροῦ δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ προφυλάξῃ τὸν ἰνδόχοιρον ἢ τὸ πρόβατον ἔναντι τῆς μελιτοκοκκικῆς λοιμώξεως. Οὕτω εἰς τὸν ἰνδόχοιρον δυνάμεθα νὰ ἀνεύρωμεν εἰς τὸ σημεῖον τοῦ ἐνοφθαλμισμού τόσον

τὸ ἔνοφθαλμιζόμενον μικρόβιον (στέλεχος χοίρου) ὅσον καὶ τὸ μικρόβιον τῆς πειραματικῆς μόλυνσεως (στέλεχος μικροκόκκου *Melitensis*) ἐντὸς τῶν λυμφατικῶν ὀργάνων. Ὅσον ἀφορᾷ τὸ πρόβατον, ἐὰν δὲν ἤθελεν ἀποβάλλει κατόπιν τοῦ ἐμβολιασμοῦ, δύναται ὁμως διὰ βακτηριολογικῶν μεθόδων νὰ καταδειχθῇ ὅτι τυγχάνει σταθερῶς μεμολυσμένον ἐκ τῆς νόσου.

Ἡ χρησιμοποίησις τοῦ ἐμβολίου τοῦ *Lisbonne Roman* ἀποτελεῖ ἕναν πραγματικὸν ἐμβολιασμὸν καὶ ὄχι προάσπισιν (*Premunition*) δεδομένου ὅτι οὐδεὶς μικροοργανισμὸς τοῦ τύπου *Brucella* δύναται ν' ἀπομονωθῇ ἐκ τοῦ ὀργανισμοῦ τῶν ἔνοφθαλμισθέντων ζώων. Τὸ ἐμβόλιον τοῦτο ἀποτελεῖται ἐκ μὴ λοιμογόνου στελέχους τῆς *Brucella Abortus* ἐν συνδυασμῷ μεθ' ἑνὸς γλυκολιποειδοῦς ἀντιγόνου ἑξαχθέντος ἐκ μιᾶς παθογόνου καὶ λίαν λοιμογόνου φυλῆς τῆς *Brucella Melitensis*. Τὸ προϊόν τοῦτο προφυλάσσει εἰς μεγάλην κλίμακα τὸν ἰνδόχοιρον καὶ τὸ πρόβατον πειραματικῶς: Τὰ ἐπιτευχθέντα ἀποτελέσματα εἰς τὴν ἀγγελάδα ὑπῆρξαν ἐνίοτε κατὰ 98% ἐνθαρρυντικά, ἢ χρηῖσις του ὁμως εἰς τὰ πρόβατα δὲν ἐπέτρεψε νὰ ἑξαχθῶσι σαφῆ συμπεράσματα, ἢ δὲ ἐφαρμογὴ του δὲν ἐπέξετάθη ἐπὶ τῶν αἰγῶν.

Ὅσον ἀφορᾷ τὸ Ἀμερικανικὸν ἐμβόλιον *B 19* καὶ τὸ Ἀγγλικὸν φορμολοῦχον ἐντὸς λιπαροῦ ἐκδόχου, ἀμφοτέρω κρίνονται ἀμφιβόλου ἀποτελεσματικότητος.

Οὕτω τὸ ζήτημα τοῦ ἐμβολιασμοῦ ἐναντίον τοῦ μελιταίου πυρετοῦ τῶν αἰγοπροβάτων φαίνεται ὅτι δὲν ἔχει φθάσει εἰσέτι εἰς τοιοῦτον σημεῖον ἀποδοτικότητος, ὥστε νὰ χρησιμοποιεῖται ἀκινδύνως καὶ ἐπωφελῶς.

Λόγω, λοιπὸν τῆς ἀβεβαιότητος ὡς πρὸς τὴν ἀποτελεσματικότητα τῶν προληπτικῶν ἐμβολιασμῶν, τὰ ὑγειονομικὰ μέτρα κατέχουσι τὴν πρωτεύουσαν θέσιν εἰς τὸ ζήτημα τῆς καταπολεμήσεως τοῦ μελιταίου πυρετοῦ μὲ ἀντικειμενικὸν σκοπὸν τὴν ἀνεύρεσιν καὶ ἀπόσβεσιν τῶν ἐστιῶν, τοῦτο δὲ βασίζεται σχεδὸν μόνον ἐπὶ τῆς διαγνώσεως.

Ἐκ τῶν ἀνωτέρω ἐκτεθέντων σαφῶς καταφαίνεται, ἐν συμπεράσματι, ὅτι ἡ καταπολέμησις τοῦ μελιταίου πυρετοῦ περιορίζεται εἰς τὴν ἐφαρμογὴν τῶν ὑγειονομικῶν μέτρων, τὴν διερεύνησιν τῶν ἐστιῶν διὰ τῆς μεθόδου τῆς ὀροσυγκολλήσεως, τὴν σφαγὴν τῶν θετικῶς ἀντιδρῶντων, τὴν παστερίωσιν τοῦ γάλακτος, μέτρων κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον δυσκόλου ἐφαρμογῆς ἐν τῇ πράξει.

Καὶ οὕτω ἀπομένει ὡς λυσιτελὲς μέσον ἀντιμετωπίσεως τοῦ προβλήματος, ἡ ἀνεύρεσις βιολογικοῦ προϊόντος ἱκανοῦ νὰ χορηγῇ σταθερὰν ἀνοσίαν εἰς τὰ ὑγιᾶ ζῶα. Καὶ πρὸς τὴν κατεύθυνσιν ταύτην, φρονοῦμεν, ὅτι δέον νὰ στραφῶσιν αἱ προσπάθειαι τῶν ἐδικῶν ἐρευνητῶν τοῦ θέματος τούτου.

RESUMÉ

La Lutte Contre la maladie à Brucella
Melitensis en Grèce

(N. TZORTZAKIS de l'Institut Bactériologique Vétérinaire d' Athènes)

La Fièvre Melitococcique intéressant dans une certaine mesure la population caprine du pays, l'auteur envisage les moyens que l'on peut disposer actuellement pour dépister et enrayer cette maladie transmissible à l'homme.

Il les résume, au besoin d'une sero-agglutination des sujets vivant dans des endroits où sevit en état endémique la Fièvre ondulante de l'homme, et à l'application rigoureuse des mesures sanitaires appropriées. En ce qui concerne la vaccination prophylactique, il accepte qu'à l'état actuel de nos connaissances aucun de produits biologiques utilisés jusqu'à présent ne peut être considéré comme pouvant conférer une immunité sûre et durable, garantissant l'éradication de ce fléau.

ΚΩΛΙΚΟΙ ΤΟΥ ΙΠΠΟΥ, ΟΦΕΙΛΟΜΕΝΟΙ ΕΙΣ ΑΠΟΦΡΑΞΙΝ ΣΥΓΓΕΝΟΥΣ
ΚΟΛΠΩΜΑΤΟΣ ΤΟΥ ΕΙΛΕΟΥ (ΜΕΚΕΛΕΙΟΥ ΑΠΟΦΥΣΕΩΣ)
ΚΑΤΑΛΗΞΑΝΤΟΣ ΕΙΣ ΘΑΝΑΤΟΝ ΣΥΝΕΠΕΙΑ, ΠΕΡΙΤΟΝΙΤΙΔΟΣ

Υ π ό

Δρὸς ΣΩΚΡΑΤΟΥΣ Κ. ΠΑΠΑΔΑΝΙΗΛ

Κτηνιάτρου - Ἰατροῦ

Ἡ ἀπόφρυξις τοῦ Meckel (Diverticule de Meckel) ἀποτελοῦσα ἀνωμαλίαν τοῦ λεπτοῦ ἐντέρου, εἶναι λείψανον τοῦ λεκιθικοῦ πόρου τῆς ἐμβρυϊκῆς ζωῆς καὶ ἐνεδράζεται εἰς τὸ τελευταῖον τμήμα τοῦ λεπτοῦ ἐντέρου, τὸν εἰλεόν.

Ἐκ τοῦ πυθμένους τοῦ κολπώματος τούτου, ἐκπορεύεται ἐνίοτε δεσμὶς ἰνώδους ἰστοῦ, ἣτις ἀπολγίγει εἰς τὸν ὀμφαλὸν ἢ παρακείμενον ὄργανον, ἀποτελεῖ δὲ καὶ αὕτη λείψανον τῆς περαιτέρω ἐκτάσεως τοῦ λεκιθικοῦ πόρου. Ἡ συγγενὴς αὕτη ἀνωμαλία τοῦ ἐντέρου, δύναται ν' ἀποτελέσῃ αἰτίαν ἐντερικῆς ἀποφράξεως, συνεπεία περιβρογχισμοῦ ἐντερικῆς τινὸς ἔλικος, ὑπὸ τῆς δεσμίδος τῆς ἐνούσης τὸ κόλπωμα μετὰ τοῦ ὀμφαλοῦ. Εἰς τὴν περίπτωσίν μας ὁμως, ἡ διακοπὴ τῆς κατὰ φύσιν κινήσεως τοῦ ἐντερικοῦ περιεχομένου, προεκλήθη ἐκ τῆς συσσωρεύσεως τροφῶν ἐντὸς τοῦ κολπώματος καὶ τῆς

ἀποφράξεως τοῦ ἐντέρου. Ἐκρίναμεν δὲ σκόπιμον νὰ ἀνακοινώσωμεν τὴν περίπτωσιν ταύτην, ἀποτελοῦσαν σπάνιον νεκροτομικὸν εὗρημα, ἅτε μὴ ἀναφερομένην, ἐξ ὅσων γνωρίζομεν, εἰς τὴν κτηνιατρικὴν βιβλιογραφίαν.

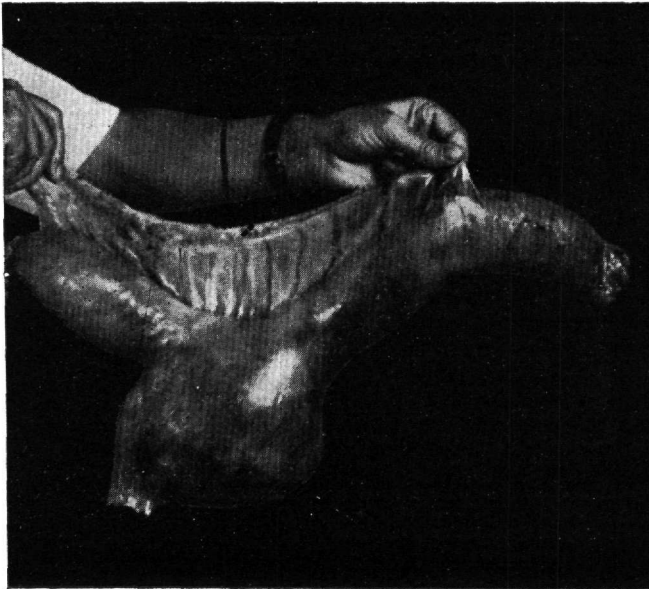
Περίπτωσις : Τὴν 28.7.1949 ἐκλήθημεν ὑπὸ τοῦ κ. Λουκᾶ Μ. (Ἀθήναι - Φραγκοκλησιὰ) καὶ ἐξητάσαμεν περὶ ὥραν 17 μίαν φορβάδα βαρείας ἐλάσεως ἐκ τῶν εἰσαχθεισῶν ἐξ Ἀμερικῆς ὑπὸ τῆς ΟΥΝΡΑ κατὰ τὸ 1946, χρώματος ἐρυθροφαίου, ἑτῶν 7, ἀναστ. 1.55, πάσχουσαν ἐκ κωλικῶν. Τὸ ζῶον εἶχεν ἀγορασθῆ πρὸ διετίας, κατὰ τὸ διάστημα δὲ τοῦτο ἐπανελημμένως ὑπέφερεν ἐκ κωλικῶν, ἄλλοτε ἠπίας καὶ ἄλλοτε βαρείας μορφῆς. Ἐπίσης καὶ εἰς χεῖρας τοῦ προκατόχου εἶχεν ὑποστῆ πολλὰς κρίσεις κωλικῶν. Ἡ θρέψις εἶναι καλή. Πρὸ 24 ὥρῶν ἐξεδήλωσε συμπτώματα διαλειπόντων κωλικῶν καὶ ἀνορεξίαν μὲ ἐπανελημμένας ἀφοδεύσεις μαλακῶν κοπράνων καὶ οὖρων. Κρατεῖ τὴν κεφαλὴν χαμηλὰ καὶ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν στρέφει ταύτην πρὸς τὴν κοιλίαν ἀριστερά. Κατακλίνεται μετὰ μεγάλης προσοχῆς ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς πλευρᾶς καὶ στενάζει. Ἐκβάλλει ἀέρια καὶ κόπρανα κεκαλυμμένα ὑπὸ πεπηγμένης βλέννης. Δὲν παρατηρεῖται τυμπανισμός. Θ. 38°, 5, σφ. 60, ἀσθενῆς ἀναπνοὴ 20. Ἐπιπεφυκῶς ἐλαφρῶς ἐνημμένος, Πρόσθιον καὶ ὀπίσθιον ἰλιακὸν ἀνακλαστικὸν ἐν ὑπερδιεγέρσει. Εἰς τὴν ἀκρόασιν τῆς κοιλίας, ἀκούονται ἤχοι μεταλλικοὶ πρὸς τὸν ἀριστερὸν λαγόναν. Κατὰ τὴν ἐξέτασιν διὰ τοῦ ἀπνηθυσμένου, διεπιστώσαμεν ὅτι τὸ ἐπιπλέον, τὸ ἀναδεδιπλωμένον κόλον καὶ τὸ τυφλόν, ἦσαν χαλαρά, περιέχοντα μικρὰν πισότητα κοπράνων, ἐνῶ ἀντιθέτως αἱ ἕλικες τοῦ λεπτοῦ ἐντέρου ἦσαν διατεταμέναι καὶ ὠλισθαινον εἰς τὰς κινήσεις πρὸ τοῦ πολφοῦ τῶν δακτύλων. Τὰ ὡς ἄνω συμπτώματα καὶ δὴ ἡ ψηλάφησις τῶν διατεταμένων ἐντερικῶν ἐλίκων καὶ τὰ πύγματα τῆς βλέννης ἐπὶ τοῦ βραχίονος (Signe du bras), ὄδηγεῖ ἡμᾶς εἰς τὴν διάγνωσιν τοῦ μηχανικοῦ εἰλεοῦ τοῦ λεπτοῦ ἐντέρου λόγῳ ἀποφράξεως.

Θεραπευτικῶς ἐχορηγήσαμεν διὰ τοῦ στόματος 2 λίτρα παραφινελαίου καὶ ὑποδορεῖως 0,05 γρ. πιλοκαρπίνης, περὶ τὴν 20ὴν δὲ ὥραν 30 γρ. γλωφάλης διὰ τοῦ ἀπνηθυσμένου. Ἐπεστήσαμεν τὴν προσοχὴν τοῦ ἰδιοκτῆτου ἐπὶ τῆς σοβαρότητος τῆς παθήσεως τοῦ ζώου καὶ ἐγκατελείψαμεν τοῦτο, ἵνα ἐπανεέλθωμεν τὴν ἐπομένην. Μέχρι τοῦ μεσονυκτίου, ἦτο ἤσυχον, ὁπότε κατελήφθη ὑπὸ κρίσεως ἐντονωτάτων κωλικῶν. Περὶ τὴν 9ην ὥραν τῆς ἐπομένης (29.7.49) εὔρομεν τοῦτο εἰς κατάστασιν ἐξαντλήσεως. Ἐπιπεφυκῶς λίαν ἐνημμένος, σχεδὸν μελανός, ὀφθαλμοὶ βυθισμένοι ἐντὸς τῶν κογχῶν, χεῖλη συννεσπασμένα. Διάχυτος τυμπανισμός τῆς κοιλίας μὲ τοιχώματα ἐν συσπάσει. Θ. 41°, σφιγμὸς 110 νηματοειδής. Ἀναπνοὴ 30, πλευρική. Εἰς τὴν ἐξέτασιν διὰ τοῦ ἀπνηθυσμένου διαπιστοῦμεν, ὡς καὶ κατὰ τὴν προτεραίαν, διόγκωσιν τῶν ἐλίκων τοῦ λεπτοῦ ἐντέρου. Σημεῖον τοῦ βραχίονος θετικόν. Ἄπαντα τὰ συμπτώματα ταῦτα πείθουσιν ἡμᾶς περὶ τῆς συντελεσθείσης

σηπτικῆς περιτονίτιδος, ἀποτόκου τοῦ ἐντερικοῦ εἴλεοῦ. Πᾶσα ἐλπίς σωτηρίας ἐκλείπει καὶ παρακαλοῦμεν τὸν ἰδιοκτήτην ὅπως μᾶς εἰδοποιήσῃ ἐγκαίρως, ἵνα προβῶμεν εἰς τὴν νεκροψίαν πρὸς διαπίστωσιν τῶν αἰτίων τοῦ εἴλεοῦ.

Ἡ φορβὰς ἔθιανεν περὶ τὴν 10ην προῶν τῆς ἐπομένης (30.7.49) ἡ δὲ νεκροψία ἐγένετο περὶ τὴν μεσημβρίαν.

Νεκροψία : Πτώμα ἐν τυμπανισμῷ. Ἐντὸς τοῦ κοιλιακοῦ κύτους παρατηρήθη ἀρκετὴ ποσότης ὑγροῦ κιτρινωποῦ, θολεροῦ καὶ δυσόσμου, ὡς καὶ πύγματα ἰνικῆς ἐπὶ τοῦ συμπεφορημένου περιτόνου καὶ σπλαγχνικοῦ πετάλλου τοῦ περιτοναίου. Τὸ παχὺ ἔντερον περιεῖχεν ἀέρια καὶ μικρὰν ποσότητα κοπράνων, αἱ δὲ ἔλικες τοῦ λεπτοῦ ἐντέρου ἦσαν διατεταμένα ἐν εἴδει ἀλάντων καὶ πλήρεις τροφῶν, ὑγρῶν καὶ ἀερίων καθὼς καὶ ὁ στόμαχος. Παρεγχύματα ἐν λιπώδει ἐκφυλίσαι. Ἐξετάζοντες λεπτομερῶς τὸν πεπτικὸν σω-

Εἰκ. 1.

λῆνα, εὐρέθημεν πρὸ ἐνὸς ὄγκου τοῦ τελικοῦ τμήματος τοῦ λεπτοῦ ἐντέρου, μεγέθους κεφαλῆς παιδίου, ἀποτελούμενον ἐκ κολπώματος τοῦ ἐντέρου, ἐκ τοῦ ὑποστορογγύλου πυθμένου τοῦ ὁποίου, ἐκπορεύεται δεσμὶς ἰνώδους ἰστοῦ πλάτους περίπου 2 ἐκ. μ. καὶ μήκους 25 ἐκ. μ. ἀπολήγουσα παρὰ τὸν ὀμφαλόν. Τὸ κόλπωμα τοῦτο, μήκους 15 ἐκ. μ. καὶ ὕψους 17 ἐκ. μ. χωρητικότητος περίπου 2 λίτρων, ἦτο πλήρες ἐστιβαγμένων καὶ ἀφυδατωμένων τροφῶν,

καθὼς καὶ ἡ προσαγωγὸς μοῖρα τοῦ ἐντέρου εἰς μῆκος 30 ἐκ.μ. καὶ ἡ ἀπαγωγὸς μέχρι τῆς εἰλεοτυφλικῆς βαλβίδος, οὔσης κατὰ φύσιν. Δηλαδή τὸ τελικὸν τμήμα τοῦ λεπτοῦ ἐντέρου, μῆκους 50 ἐκ.μ., φέρον περὶ τὸ μέσον τὸ κόλπωμα εἶχε τελείως ἀποφραχθῆ (εἰκὼν 1). Τὰ τοιχώματα τοῦ κολπώματος, ἦσαν ἐκλεπτυσμένα ἐν εἴδει λεπτῆς μεμβράνης, εἰς δὲ τὸν πυθμένα παρουσίαζον διατρίψεις εἰς τρία σημεῖα, συνεπείᾳ νεκρώσεως, ἐξ ἧς προῆλθε ἡ σπητικὴ περιτονίτις καὶ ὁ θάνατος.

Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι, ἡ παρατηρηθεῖσα αὕτη ἀνωμαλία τοῦ ἐντέρου, λαμβανομένης ὑπ' ὄψει τῆς θέσεως καὶ τῆς ἀνατομικῆς διασκευῆς, δὲν εἶναι ἄλλο, εἰμὴ ἢ ἐν τῇ ἐμβρυολογίᾳ περιγραφομένη ἀπόφυσις τοῦ Meckel, ἥτις μὲ τὴν ἀπόροdon τοῦ χρόνου, λόγῳ τῆς ἐν αὐτῇ συσσωρεύσεως τροφῶν, διηρῦνθη μέχρι τοῦ σημείου ὥστε, ἐν δεδομένη στιγμῇ, ν' ἀποτελέσῃ αἰτίαν ἐντερικῆς ἀποφράξεως. Αἱ σημειωθεῖσαι δὲ κατὰ τὸ παρελθὸν ἐπανειλημμέναι προσβολαὶ ἐκ κωλικῶν, ἦσαν ἐκδηλώσεις ἀτελοῦς ἀποφράξεως.

RESUMÉ

Dr. Socrates Papadaniél.

Coliques du cheval, dues à l' obstruction intestinale, au niveau d' un diverticule de Meckel.

Une jument de gros trait, introduite d'Amérique il y a 3 ans est sujette aux coliques. Une nouvelle attaque, datant de 24 h. fait l' object d' un examen. L' animal presente des coliques intermittentes avec expulsion des selles coiffées de mucosités coagulées. Au fouiller rectal, l' intestin grêle parraît très distendu, glissant devant les doigts alors que le coecum, colon replié et colon flottant sont affaissés. Signe du bras positif. Le diagnostic d' obstruction du grêle est posé. Malgré le traitement approprié, l' état du malade s' aggrave et l' affection s' est évoluée le lendemain, vers la peritonite diffuse et la mort survient après 24 h. A l' autopsie, on note dans la cavité peritonéale, l' existence d' une grande quantité de liquide trouble et nauséabond et au niveau de la partie terminale de l' intestin grêle, l' existence d' une tumeur, de la grosseur d' une tête d' enfant. Il s' agit d' un diverticule de l' iléon, du fond duquel part une bride d' une longueur de 25 cm. s' attachant à la region ombilicale.

Toute la partie terminale du grêle en une longueur de 50 cm. est obstruée par des matières alimentaires entassées et deshydratées. Les parois du diverticule sont amincies et presentent au fond trois

perforations par necrose, point de depart de l' infection du peritoine. De la description ci-dessus découle, que l' anomalie constatée, n' est autre chose que le diverticule de Meckel, persistance du canal vittelin, de la vie embryonnaire, Ceci au long du temps, s' est dilaté, par les aliments entassés, qui à un moment donné, ont provoqué l' obstruction de l' intestin, suivie de perforation et de peritonite mortelle.

ΠΡΑΚΤΙΚΑ ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΕΩΝ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΚΤΗΝΙΑΤΡΙΚΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ

Ἀνακοίνωσις

Κατόπιν τῆς ἐπανεκδόσεως τοῦ Δελτίου τῆς Ἑταιρείας, θὰ καταχωροῦνται τοῦ λοιποῦ εἰς αὐτὸ τὰ Πρακτικὰ τῶν Συνεδριάσεων, διακοπτομένης οὕτω τῆς ἀποστολῆς ἐγκυκλίων τῆς Ἑταιρείας.

ΣΥΝΕΔΡΙΑ ΤΗΣ 28^{ΗΣ} ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1950

ΠΡΟΕΔΡΙΑ Π. ΚΙΑΠΠΕ

Παρόντες οἱ ἐν τῷ βιβλίῳ πρακτικῶν ἀναφερόμενοι Ἑταῖροι.

Μετὰ τὴν ἐπικύρωσιν τῶν πρακτικῶν τῆς προηγουμένης Συνεδριάσεως ὁ Πρόεδρος ἀναγινώσκει ἐπιστολὴν τοῦ Ἑταίρου κ. Ἀθ. Παπαδήμα δι' ἧς οὗτος ἀναθεωρεῖ τὸ περιεχόμενον προγενεστέρως του τοιαύτης ἀναφορικῶς πρὸς τὸ ζήτημα τῆς ἰδρύσεως Κτηνιατρικῆς Σχολῆς, παραδεχόμενος ὅτι ἡ Ἑταιρεία ἐπελήφθη ἀρμοδίως τοῦ θέματος τούτου εἰς τὸ παρελθόν.

Ἀκολούθως ἀναγινώσκει πρόσκλησιν τῆς ἀντιπροσωπείας Κτηνιατρικῶν Φαρμακευτικῶν εἰδῶν κ. Κανάρου διὰ κινηματογραφικὴν ἐπίδειξιν ταινιῶν ἐπιστημονικοῦ ἐνδιαφέροντος διὰ τὴν 5ην Δεκεμβρίου ἐ.ε. Ἡ Ἑταιρεία εἶτα εἰσέρχεται εἰς τὸ θέμα τῆς ἡμερησίας διατάξεως περὶ τυχόν ἐπενεκτέων τροποποιήσεων εἰς τὸν Νόμον τὸν θέτοντα ἐν ἰσχύει τὴν λειτουργίαν τῆς Κτηνιατρικῆς Σχολῆς παρὰ τῷ Πανεπιστημίῳ Θεσσαλονίκης. Κατόπιν εὐρείας συζητήσεως εἰς ἣν ἔλαβον μέρος πολλοὶ τῶν Ἑταίρων, ἐξουσιοδοτεῖται τὸ Δ. Σ. ὅπως ἐάν κρίνη τοῦτο σκόπιμον καὶ ἐπωφελές ἐκφράσῃ τὴν εὐχὴν πρὸς τοὺς ἀρμοδίους διὰ τὴν τροποποίησιν ἐνίων διατάξεων τοῦ οἰκείου Νόμου καὶ συγκεκριμένως τῶν κάτωθι: 1) Σύντησις τῶν ἐτῶν φοιτήσεως ἀπὸ 5 εἰς 4, ἐφ' ὅσον αἱ μελλοντικαὶ συνθῆκαι θὰ ἐπέτρεπον τοῦτο, 2) ἀνάπτυξις τῆς 7ης ἔδρας εἰς 2 τοιαύτας: Μικροβιολογίας καὶ Παραιοτολογίας, 3) τὴν μετατροπὴν τῆς συνθέσεως τῆς ὑπὸ τοῦ ἀρθρου 11

προβλεπομένης Ἐπιτροπῆς πρὸς ἐκλογὴν Καθηγητῶν, εἰς ἣν θὰ ἔδει νὰ περιλαμβάνωνται οἱ δύο Καθηγηταὶ Κτηνίατροι τῶν συγγενῶν μαθημάτων τῆς Ἀνωτάτης Γεωπονικῆς Σχολῆς Ἀθηνῶν καὶ 4) τὴν συμπλήρωσιν τῆς ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 15 προβλεπομένης ἐπιτροπῆς, εἰς ἣν θὰ ἔδει νὰ περιληφθῇ ὡς μέλος καὶ ὁ Διευθυντὴς τῆς Κτηνιατρικῆς ὑπηρεσίας Ὑπουργείου Γεωργίας. Μεθ' ὃ λύεται ἡ Συνεδρίασις.

ΣΥΝΕΔΡΙΑ ΤΗΣ 9ΗΣ ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1950

ΠΡΟΕΔΡΙΑ Π. ΚΙΑΠΠΕ

Ἡ Ἑταιρεία συνέρχεται εἰς Γενικὴν Συνέλευσιν με θέμα τῆς ἡμερησίας διατάξεως τὴν ἐκλογὴν τοῦ νέου Δ. Σ.

Παρόντες οἱ ἐν τῷ βιβλίῳ πρακτικῶν ἀναγραφόμενοι Ἑταῖροι.

Ἀναγιγνώσκονται καὶ ἐπικυροῦνται τὰ πρακτικὰ τῆς προηγουμένης Συνεδριάσεως.

Ὁ Πρόεδρος προβαίνει εἰς σύντομον ἀπολογισμὸν τῶν πεπραγμένων τῆς Ἑταιρείας κατὰ τὸ λήξαν ἔτος 1950. Οὕτω ἐνεγράφησαν 4 νέοι Ἑταῖροι, ἔλαβον χώραν 7 Συνεδριάσεις κατὰ τὰς ὁποίας ἐγένοντο 5 ἐπιστημονικαὶ ἀνακινώσεις. Μεθ' ἐκάστην συνεδρίασιν συνετάσσετο καὶ ἀπεστέλετο σχετικὴ ἐγκύκλιος διὰ τὴν ἐνημέρωσιν τῶν Συναδέλφων. Ἡ Ἑταιρεία ἐπελήφθη καὶ διαφόρων κλαδικῶν ζητημάτων, ὡς π.χ. τὸ τῆς ἀντιπροσωπεύσεως τοῦ Κτηνιατρικοῦ κόσμου εἰς τὴν Γενικὴν Συνέλευσιν τῶν μετόχων τοῦ Τ.Σ.Α.Υ., τὸ θέμα τῆς λειτουργίας τῆς Κτηνιατρικῆς Σχολῆς κλπ. Ὡς πρὸς τὸν οἰκονομικὸν ἀπολογισμὸν, οὗτος θὰ ἀνακινωθῇ κατὰ τὴν προσεχῆ Συνεδρίασιν λόγῳ καθυστερήσεως περὶ τὴν ταμειακὴν τακτοποίησιν τῶν Ἑταίρων.

Τελευτῶν ὁ κ. Πρόεδρος ἐκφράζει τὰς εὐχαριστίας του πρὸς ἅπαντας τοὺς Ἑταίρους, αἵτινες τὸν ὑπεβοήθησαν εἰς τὴν ἐνάσκησιν τῶν καθηκόντων του καὶ εὐχεται ὅπως τὸ αὐτὸ πνεῦμα συμπνοίας καὶ συνεργασίας πρυτανείῃ καὶ εἰς τὸ μέλλον ἐπ' ἀγαθῷ τοῦ κλάδου μας.

Εἶτα διεξάγεται ψηφοφορία διὰ τὴν ἀνάδειξιν νέου Δ. Σ.

Ἐψήφισαν ἐν συνόλῳ 33 ταμειακῶς ἐν τάξει Ἑταῖροι καὶ ἐξελέγησαν :

Πρόεδρος	Π. Κιάππε	διὰ ψήφων 21
Ἀντιπρόεδρος	Β. Λαμπρόπουλος	διὰ ψήφων 21
Γεν. Γραμματεὺς	Ν. Τζωρτζάκης	διὰ ψήφων 29
Ταμίας	Θ. Χριστοδούλου	διὰ ψήφων 25
Εἰδ. Γραμματεὺς	Κ. Ταρλατζῆς	διὰ ψήφων 18

Διὰ τὸν ἔλεγχον τοῦ Ταμείου ἐξελέγη δι' ἀνατάσεως Ἐπιτροπὴ ἐκ τῶν Α. Ἐπιτρόπου, Γ. Ζαχαριάδου καὶ Γ. Ζαριφοπούλου.

Εἶτα λύεται ἡ Συνεδρίασις.

ΣΥΝΕΔΡΙΑ ΤΗΣ 6ΗΣ ΜΑΡΤΙΟΥ 1951

ΠΡΟΕΔΡΙΑ Π. ΚΙΑΠΠΕ

Ἡ Ἑταιρεία συνέρχεται εἰς Γενικὴν Συνέλευσιν ὡς ὀρίζει τὸ Καταστατικόν. Ἀναγιγνώσκονται καὶ ἐπικυροῦνται τὰ πρακτικὰ τῆς προηγουμένης Συνεδριάσεως καὶ εἶτα ὁ Πρόεδρος ἀνακοινοῖ τὸν οἰκονομικὸν ἀπολογισμὸν τοῦ λήξαντος ἔτους, ὅστις συμφώνως πρὸς τὸν διενεργηθέντα ἔλεγχον ὑπὸ τῆς ἐπὶ τούτῳ Ἐπιτροπῆς ἔχει ὡς κατωτέρω.

Ἐξ ὑπολοίπου ἔτους 1949	δραχ.	2.846.300
Εἰσπράξεις 1950	»	1.748.000
Σύνολον	»	4.594.930
Δαπάναι κατὰ τὸ ἔτος 1950	»	2.468.000
ὑπόλοιπον εἰς Ταμεῖον κατὰ τὴν 31.12.50	»	2.126.930

Ὁ οἰκονομικὸς ἀπολογισμὸς ἐγκρίνεται ὑπὸ τῆς Γενικῆς Συνελεύσεως δι' ἀνατάσεως.

Εἶτα ὁ κ. Τζωρτζάκης ἀνακοινοῖ ὅτι ὁ Φαρμακευτικὸς οἶκος κ. Κανάρου γλου ἔθεσεν εἰς τὴν διάθεσιν τῆς Ἑταιρείας μας τὸ ποσὸν τῶν δραχμῶν 8.000.000 ἑτησίως διὰ τὴν ἔκδοσιν τοῦ Δελτίου καὶ φρονεῖ ὅτι δὲν πρέπει νὰ ἀφίσωμεν νὰ διαφύγη ἡ παρουσιαζομένη εὐκαιρία δεδομένου ὅτι ὁ οἶκος οὗτος θὰ ἐκχωρῇ εἰς τὴν Ἑταιρείαν μας τὰς εἰσπράξεις ἐκ συνδρομῶν διὰ τὴν συμπλήρωσιν τῆς δαπάνης ἐκδόσεως τοῦ Δελτίου ὑπὸ ἀρτίαν ἐμφάνισιν καὶ ὅτι ὡς μόνον ἀντάλλαγμα τῆς ἐπικουρήσεώς του ταύτης ἐπιθυμεῖ ὅπως εἰς τὸ Δελτίον τοῦτο καταχωροῦνται διαφημίσεις τῶν Κτηνιατρικῶν Φαρμακευτικῶν προϊόντων τοῦ Ἀγγλικοῦ οἴκου τὸν ὁποῖον ἀντιπροσωπεύει.

Ἐπὶ τῶν ἀνωτέρω γίνεται βραχεῖα συζήτησις καὶ ἡ Συνέλευσις ἀποφασίζει τὰ κάτωθι :

1) Νὰ ἐκφρασθῶσι δι' ἐπιστολῆς πρὸς τὸν κ. Κανάρου γλου αἱ εὐχαριστίαι τῆς ἐπιστημονικῆς μας ὀργανώσεως διὰ τὴν εὐγενῆ χειρονομίαν του, ἥτις λύει ὀριστικῶς τὸ ζήτημα τῆς ἐπανεκδόσεως τοῦ Δελτίου μας.

2) Ἡ ἔκδοσις τοῦ Δελτίου θὰ γίνεται κατ' ἀρχὰς εἰς 300 ἀντίτυπα καὶ εἰς τριμηνιαῖα τεύχη.

3) Συνδρομὴ ὀρίζεται δραχ. 50.000 ἑτησίως, διὰ τοὺς κ.κ. Κτηνιάτρους δραχ. 40.000 καὶ δι' ἕκαστον τεύχος δραχ. 10.000.

4) Ἐκλέγει δι' ἀνατάσεως τὴν Συντακτικὴν Ἐπιτροπὴν Δελτίου ἀπαρτιζομένην ἐκ τῶν κ.κ. Β. Λαμπροπούλου, Ἀντιπροέδρου τῆς Ἑταιρείας, ὡς Πρόεδρον καὶ Ν. Τζωρτζάκη, Ι. Σ. Μανιατάκη, Ἐμ. Ματθαϊάκη, Θ. Χριστοδούλου, Κ. Ταρλατζῆ καὶ Α. Σπαῆ, ἥτις ἐξουσιοδοτεῖται διὰ τὴν συγκέντρωσιν καὶ ταξινομήσιν τῆς ὕλης πρὸς ἔκδοσιν τοῦ πρώτου τριμηνιαίου τεύχους τοῦ 1951 εἰ δυνατόν ἐντὸς τοῦ μηνὸς Ἀπριλίου.

Εἶτα δίδεται ὁ λόγος εἰς τὸν κ. Ἐμ. Ματθαϊάκη, ὅστις προβαίνει εἰς ἀνακοίνωσιν πρωτοτύπου ἐργασίας του ἐπὶ τῆς Μολυσματικῆς παραπληγίας τῶν ἵπποειδῶν, καὶ ἀποφασίζεται ὅπως αὕτη καταχωρηθῆ εἰς τὸ Δελτίον τῆς Ἑταιρείας.

Εἶτα λύεται ἡ Συνεδρίασις.

ΑΝΑΛΥΣΕΙΣ

ΛΟΙΜΩΔΗ ΕΝ ΓΕΝΕΙ ΝΟΣΗΜΑΤΑ

J. E. Prier. Πειραματικὴ ἀνοσοποίησης ὀρνίθων, διὰ συνδεδυσμένου ἐμβολίου ψευδοπανώλους καὶ διφθερίτιδος (Experimental Immunization of Chickens with combined whole embryo Newcastle and Fowl Pox Vaccines) (Veterinary Medicine, Μάρτιος 1951, σελὶς 103).

Μετὰ τὰς ἐργασίας τοῦ Bryan ὅστις περιέγραψε τὸν τρόπον κατασκευῆς ἐμβολίου κατὰ τῆς διφθερίτιδος τῶν ὀρνίθων περιέχοντος ὀλόκληρον τὸ ἔμβρυον ὀρνίθος ἐνοφθαλμισθὲν διὰ τοῦ εἰδικοῦ ἰοῦ καὶ ἀναμιχθὲν μὲ διάλυσιν γλυκερίνης 50% καὶ τὰς ἐργασίας τῶν Prier καὶ Alberts οἱ ὅποιοι παρεσκεύασαν καθ' ὅμοιον τρόπον ἐμβόλιον κατὰ τῆς ψευδοπανώλους τῶν ὀρνίθων, ὁ συγγραφεὺς ἀναφέρει τὰ ἀποτελέσματα πειραματικῶν ἐργασιῶν του ἐπὶ μικτοῦ ἐμβολίου κατὰ ἀμφοτέρων τῶν νόσων τούτων.

Πρὸς τοῦτο ἐχρησιμοποίησε γόνιμα ὠὰ νησῶν ἡλικίας 10 ἡμερῶν ἅτινα ἐνοφθάμισε κεχωρισμένως διὰ τῶν σχετικῶν ἰῶν, καὶ τὰ ὅποια ἐτοποθετήθησαν εἰς τὸν ἐπωαστικὸν κλίβανον.

Μετὰ τὸν ἀναγκαιοῦντα χρόνον ἐπώσεως, τὰ ἔμβρυα ἐλειοτριβήθησαν κεχωρισμένως καὶ δέκα κυβικά ὑφεκατοστόμετρα (ἕξ ἐκάστης ομάδος) προσετέθησαν εἰς ὀγδοήκοντα κυβ. ὑφεκ. ἐκ τῶν ἐνοφθαλμισμένων διὰ τοῦ ἰοῦ τῆς ψευδοπανώλους, ὁμοῦ μὲ 10 κυβ. ὑφεκ. λειοτριβήματος ἐμβρύων διφθερίτιδος, προσετέθησαν εἰς ὀγδοήκοντα κυβ. ὑφεκ. σταθεροποιημένου διαλύματος γλυκερίνης 50% — ἔχοντος PH 7,6 —, καὶ ἐτέθησαν εἰς ψυγεῖον ἐν θερμοκρασίᾳ 17 βαθμῶν ἑκατοσταβάθμου.

Τὸ ἐμβόλιον ἐχρησιμοποιήθη ἐπὶ πτηνῶν ἡλικίας ἑνὸς μέχρι τριῶν μηνῶν διὰ τῆς μεθόδου τῆς περόνης, τὰ δὲ ἀποτελέσματα ὑπῆρξαν λίαν ἱκανοποιητικά.

Ἡ διὰ τοῦ ἐμβολίου χορηγηθεῖσα ἀνοσία ἀνῆλθε εἰς 100% διὰ τὴν ψευδοπανώλην καὶ 80-90% διὰ τὴν διφθερίτιδα.

K. B. T.

J. P. Thiery : La lutte contre la fièvre aphteuse (Ὁ ἀγὼν κατὰ τοῦ ἀφθώδους πυρετοῦ). Rev. Path. Comp. 1949, σ. 377.

Τὸ χρησιμοποιοῦμενον σήμερον φορμολοῦχον ἐμβόλιον, κατὰ τὴν τεχνικὴν τῶν Waldmann, Kobe, Vallée, Schmidt, προερχόμενον ἐκ τῆς κατασκευῆς ἀφθῶν, προσροφήσεως διὰ ὑδροξειδίου τοῦ ἀλουμινίου κλπ. δὲν εἶναι τέλειον. Διότι ἀπαιτεῖται : α) νὰ διατηρῆται εἰς θερμοκρασίαν 2° ἕως 7° ὅποτε παρεμποδίζεται ἡ ἰοκτόνος δράσις τῆς φορμόλης. β) νὰ χορηγῆται εἰς μεγάλας δόσεις τῶν 30 κ.έ. καὶ γ) νὰ ἐνίεται ἀποκλειστικῶς εἰς τὸν συνεκτικὸν τοῦ στήθους.

Εἰς τὰ διάφορα ἰστιτοῦτα παρασκευῆς ἐμβολίου κατὰ τῆς νόσου ταύτης καταβάλλονται προσπάθειαι βελτιώσεως τούτου : ἐλάττωσις τῆς ζωτικότητος τοῦ ἰοῦ διὰ ὑπεριωδῶν ἀκτίνων καὶ καλλιέργεια τοῦ ἰοῦ εἰς ἔμβρυα ὀρνιθίων. Ἐκ τῶν μέχρι σήμερον ἐπιτευχθέντων ἀποτελεσμάτων γεννῶνται βάσιμοι ἐλπίδες ὅτι, ὅπως λέγει ὁ συγγραφεύς, ὁ ἀφθώδης πυρετός, χθесινή μᾶστιξ, νόσος σοβαρὰ καὶ σήμερον ἀκόμη, θὰ καταπολεμηθῆ ὀριστικῶς.

E. M.

A. Brion : La Leucopénie infectieuse du chat (Ἡ μολυσματικὴ λευκοπενία τῆς γαλῆς). Rev. Path. Comp. 1949, σελ. 372.

Ὁ τύφος τῆς γαλῆς διεχωρίσθη σήμερον εἰς τρεῖς νοσολογικὰς ὀντότητας : εἰς τὴν νόσον τῶν νεαρῶν γαλῶν, ἀνάλογον πρὸς τὴν νόσον τῶν νεαρῶν κυνῶν, εἰς τὴν μολυσματικὴν γαστροεντερίτιδα καὶ τὴν μολυσματικὴν λευκοπενίαν. Ἡ τελευταία διεκρίθη ἀπὸ τὴν γνωστὴν μολυσματικὴν γαστροεντερίτιδα κατὰ τὴν τελευταίαν πενταετίαν. Ὀφείλεται καὶ αὕτη εἰς διηθητὸν ἰόν, μεταδίδεται φυσικῶς καὶ πειραματικῶς μόνον εἰς γαλῆν, καὶ προσβάλλει ἄτομα ἡλικίας ἄνω τῶν δύο μηνῶν. Μέχρι τῆς ἡλικίας ταύτης ὑφίσταται παθητικὴ μητρικὴ ἀνοσία. Θνησιμότης 90%. Ἡ πενικιλίνη ἐπιτρέπει ἰάσεις τινάς, ἐνεργοῦσα, ὄχι ἐναντίον τοῦ ἰοῦ, ἀλλὰ προλαμβάνουσα τὰς ἐπιμολύνσεις. Ἡ διάγνωσις ἀπὸ τῆς μολυσματικῆς γαστροεντερίτιδος βασίζεται εἰς τὴν μεγάλην ἐλάττωσιν, σχεδὸν ἐξαφάνισιν, τῶν λευκῶν αἰμοσφαιρίων, μόνον τὰ ἠωσινόφιλα παραμένουσι. Κλινικῶς σημειοῦται τυφοειδὴς κατάστασις μετὰ ἐμέτων, ἐλαφροῦς διαρροίας καὶ ὑπερθερμίας (40°), ἣτις παρουσιάζει ἀπότομον κάμψιν πρὸς τὴν ὑποθερμίαν. Ὑπαρξίς πυρηνοεγκλείστων δξυφίλων σωματίων παρατηρεῖται εἰς τὰ κύτταρα τῶν ἀδένων τοῦ ἐντέρου, τοῦ σπληνός, τῶν λεμφαδένων καὶ τῆς φλοιώδους οὐσίας τῶν ἐπινεφριδίων. Ἡ ἐπιβίωσις συνοδεύεται ὑπὸ ἰσχυροῦς ἀνοσίας. Ἐνεργητικὴ ἀνοσοποίησης ἐπιτυγχάνεται διὰ φορμολοῦχου ἰοῦ εἰς ἐγχύσεις.

E. M.

R. Beach. **Ἡ αιματοσυγκόλλησις κατὰ Hirst ὡς μέσον διαγνώσεως τῆς ψευδοπανώλους τῶν ὀρνίθων** (The Hemyglutination inhibition test in the Diagnosis of Avian Pneumoencephalitis - Newcastle Disease) (Jour. Am. Vet. Associations No 851, Φεβρουαρίου 1948).

Ὁ ἐρευνητὴς στηριζόμενος ἀφ' ἑνὸς εἰς ἐργασίαν τοῦ Hirst καθ' ἣν ὁ ἰός τῆς γρίπης προκαλεῖ συγκόλλησιν τῶν ἐρυθρῶν αἰμοσφαιρίων τῶν ὀρνίθων καὶ ὅτι τὸ φαινόμενον τοῦτο ἐξουδετεροῦται ὑπὸ τοῦ ἀντιστοίχου ὄρρου καὶ ἀφ' ἑτέρου εἰς ἐργασίας τῶν Burnet καὶ Luch καθ' ἃς ὁ ἰός τῆς ψευδοπανώλους Εὐρωπαϊκῆς καὶ Αὐστραλιανῆς προελεύσεως συμπεριφέρεται κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον, ἐφήρμοσεν ἐπιτυχῶς μετὰ ὠρισμένης δοκιμᾶς τὴν μέθοδον ταύτην εἰς τὴν διάγνωσιν τῆς ψευδοπανώλους τῶν ὀρνίθων Ἀμερικανικῆς προελεύσεως.

Ὁ ἐρευνητὴς θέτει εἰς ἐπαφὴν ἐντὸς δοκιμαστικῶν σωλήνων ἀλλαντοειδῆς ὑγρὸν ἐμβρίου ὄρνιθος ἔνθα ἐκαλλιεργήθη ὁ ἰός, μετὰ ἐρυθρῶν αἰμοσφαιρίων ὑγιοῦς ὄρνιθος, καὶ μετὰ ὄρρου νοσοῦντος πτηνοῦ, ἅπαντα εἰς ὠρισμένης ἀναλογίας καὶ ἐξετάζει τὸ ἀποτέλεσμα μετὰ 30' τῆς ὥρας. Ἐὰν ὑπάρχη γενικὴ συγκόλλησις ἢ ἀντίδρασις εἶναι ἀρνητικὴ, ἐὰν ἡ συγκόλλησις παρεμποδίζεται ἢ ἀντίδρασις εἶναι θετικὴ.

Ἡ μέθοδος ἐφηρμόσθη ἐπὶ τριετίαν εἰς εὐρεῖαν κλίμακα μὲ λίαν ἱκανοποιητικὰ ἀποτελέσματα, καὶ ἀποτελεῖ παράγοντα ταχείας διαγνώσεως τῆς νόσου ὑποβοηθοῦσα εἰς τὴν ταχείαν λήψιν μέτρων καταπολεμήσεως.
A. Σ.

ΘΕΡΑΠΕΥΤΙΚΗ

Πειραματικαὶ ἐργασίαι Γερμανῶν πρὸς θεραπείαν τῶν νευρικῶν μορφῶν τῆς Νόσου τῶν Νεαρῶν σκύλων (Μόρβας) (Some Germans Experiences in the treatment of the Nervons forms of Canine Distemper). (Professor K, Ullrich The Veterinary Record No 16 April 22 1950).

Διὰ τὴν θεραπείαν τῆς Μηνιγγοεγκεφαλίτιδος ἢ χορήγησις ἑνὸς βαρβιτονοικοῦ (Luminalettes) ἐν συνδυασμῷ μετὰ Κροταλοτοξίνης (Epileptasid), κρίνεται ἀνωτέρα πάσης ἄλλης θεραπευτικῆς μεθόδου, καὶ οὕτω ἡ πρόγνωσις καθίσταται ἀγαθωτέρα εἰς τὴν μορφήν ταύτην τῆς νόσου. Διὰ τὴν θεραπείαν τῆς δευτεροπαθοῦς μυελίτιδος ἐν εἰδικὸν Γερμανικὸν σκεῦασμα τὸ Myelit μὲ βάσιν τὴν στρυχνίνην ἀπεδείχθη ὅτι εἶναι ἀνώτερον παντὸς ἄλλου συνιστωμένου ὑπὸ τῆς Βιβλιογραφίας.

Ἡ πυρετοθεραπεία ἐγκατελείφθη ὡς δυναμένη νὰ προκαλέσῃ δξείαν ἐξασθένεισιν.

Αἱ Σουλφαμίδαι καὶ τὰ ἀντιβιοτικά οὐδεμίαν εὐεργετικὴν ἐπίδρασιν ἔσχον ἐπὶ τῶν νευρικῶν ἐκδηλώσεων τῆς νόσου, δεδομένου ὅτι αὐταὶ δὲν προκαλοῦνται ὑπὸ βακτηριδίων.

Ὡς πρὸς τὴν χορήγησιν βιταμίνης Β Προστιγμίνης καὶ ἄλλων ἄτινα τελευταίως εἶχον χρησιμοποιηθῆ, ταῦτα ἀπεδείχθησαν ἐντελῶς ἀλυσιτελῆ καὶ ἀμφιβόλου ἀξίας.

N. T.

Τὸ διάλυμα Φορμόλης ὡς μέσον αἰμοστατικόν.

(Weir G.K. 1949 Canad. J. Comp. Med. 13, 125 - 127)

Ἡ εἰσαγωγή τῶν Σουλφαμιδῶν καὶ τῶν ἀντιβιοτικῶν ἐπεσκίασε τὸ γεγονός ὅτι ἡ Φορμόλη ἦτο ἄλλοτε ἢ πλέον εὐρέως διαδεδομένη καὶ τὸ πλέον κατάλληλον φάρμακον διὰ τὴν καταπολέμησιν τῆς Στρεπτοκοκκικῆς Μαστίτιδος.

Εἰς τὸ ἄρθρον τοῦτο ὁ Συγγραφεὺς ἀσχολεῖται περισσότερο μὲ τὴν ἐπίδρασιν τῆς Φορμόλης εἰς διάλυμα 2% καὶ εἰς ἐνδοφλεβίους ἐνέσεις πρὸς καταπολέμησιν τῶν αἰμορραγιῶν τοῦ μαστοῦ, αἵτινες ἐπισυμβαίνουν εἰς ἀγελάδας μὲ πρόσφατον τοκετόν.

Ἀντιμετωπίζων τὸ θέμα ὑπὸ μίαν ἐντελῶς ἰδιάζουσαν μορφήν, διάφορον τῆς ἐνδοκρινικῆς σχολῆς, πιστεύει ὅτι ἡ Φορμόλη ἀυξάνει τὴν ἐν τῷ αἵματι περιεκτικότητα τὴν θρομβίνης καὶ οὕτω ἐπιταχύνεται ἡ πήξις τοῦ αἵματος. Ἐπὶ 10 ἀγελάδων αἵτινες ἐδέχθησαν ἐνδοφλεβίως 500 κ.ἐκ. διαλύματος, αἱ 9 ἔδωσαν εὐθὺς ἀμέσως γάλα καθαρόν, τὸ δέκατον ζῶον δὲ ἐχρειάσθη νὰ λάβῃ μετὰ 3 ἡμέρας ἰσόποσον δόσιν.

N. T.

**Μελέται ἐπὶ τῆς στρεπτομυκίνης ἐν σχέσει πρὸς τὴν δυνατότητα
χρησιμοποίησός της εἰς τὴν Κτηνιατρικὴν** (Studies on Streptomycin in Relation to its possible uses in Veterinary practice).
(D. L. Hughes and R. K. Farmer in Veterinary Record vol 62
No 18 May 6 1950 V 265).

Ἡ συγκριτικὴ ἔρευνα in vitro τῆς ἀνθεκτικότητος εἰς τὴν Στρεπτομυκίνη ἐνίων μικροβίων ἐμελετήθη ὑπὸ τῶν ἄνω ἐργαστηριακῶν, οἵτινες διεπίστωσαν ὅτι ἡ κατὰ κατιοῦσαν κλίμακα ἀντοχὴ ἔχει οὕτω. Στρεπτοκοκκοί, Σαλμονέλλαι, Βάκιλλοι τῆς Ἑρυθρᾶς τῶν χοίρων, Λιστερέλα, Κορυνοβακτήριον νεφρικόν, κολοβακτηρίδιον, σταφυλόκοκκος ὁ πυογόνος, κορυνοβακτήριον τὸ πυογόνον. Ἡ στρεπτομυκίνη ἐχορηγήθη εἰς μοσχίδας καὶ ἀγελάδας δι' ἐνδοφλεβίων, ὑποδορείων καὶ ἐνδομυϊκῶν ἐνέσεων, ὡς καὶ ἀπὸ τοῦ στόματος καὶ τέλος εἰς ἐγχύσεις ἐντὸς τῶν μαστῶν. Περιγράφουσιν ὁμοίως τὰ θεραπευτικὰ ἐπίπεδα πυκνότητος ἐν τῷ αἵματι καὶ ἐν τῷ

γάλακτι, ἅτινα ἐπετεύχθησαν διὰ τῶν μεθόδων τούτων, ὡς καὶ τὰ δεδομένα τῆς ἀπεκκρίσεως αὐτῆς εἰς τὰ οὖρα.

Τέλος πραγματεύονται τὴν δυνατότητα χρησιμοποίησεως τῆς Στρεπτομυκίνης εἰς τὰ βοοειδῆ βάσει τῶν ἐπιτευχθέντων ἀποτελεσμάτων.

N. T.

C. K. Whitehair, A. A. Heidebrecht and O. B. Ross. Ἡ χρῆσις τῶν ἀντιβιοτικῶν ἐπὶ πεπτικῶν διαταραχῶν τῶν νεαρῶν χοίρων (Antibiotics for Digestive Disturbances in young Pigs). (Veterinary Medicine Μάρτιος 1951, σελίς 81).

Εἰς πειραματισμὸν ἐπὶ 48 νεαρῶν χοίρων πασχόντων ἐκ διαρροίας καὶ καχεξίας, οἱ συγγραφεῖς ἐδοκίμασαν τὴν συγκριτικὴν ἐπίδρασιν τῶν ἑξῆς ἀντιβιοτικῶν καὶ σουλφοναμιδῶν, 1) χρυσομυκίνης, 2) στρεπτομυκίνης, 3) πενικιλίνης, 4) πενικιλίνης—Βιταμίνης Β 12, 5) σουλφαθαλιδίνης καὶ 6) τοῦ ΑΡΕ No 5 (παράγοντος ζωϊκῆς πρωτεΐνης) τοῦ οἴκου Lederle, χορηγουμένων ἀπὸ τοῦ στόματος.

Ἐκ τοῦ ἀνωτέρω πειραματισμοῦ ἀπεδείχθη ὅτι τὰ χορηγηθέντα ἀντιβιοτικά ἔσχον σαφῆ εὐνοϊκὴν ἐπίδρασιν, τόσον ἐπὶ τῆς νοσηρᾶς καταστάσεως, ὅσον καὶ ἐπὶ τῆς σωματικῆς ἀναπτύξεως τῶν ζώων.

Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ οἱ συγγραφεῖς ὑπενθυμίζουσι ὅτι, ὡς προκύπτει ἐκ τῶν δημοσιευθεισῶν ἐσχίτως ἐργασιῶν, ἡ αὐτὴ εὐνοϊκὴ ἐπίδρασις ἐπὶ τῆς σωματικῆς ἀναπτύξεως παρατηρεῖται καὶ ἐπὶ ὑγιῶν εἰσέτι ζώων, εἰς τὰ ὅποια χορηγοῦνται ἀντιβιοτικά μετὰ τῆς τροφῆς τῶν.

K.B.T.

Le Goffe. La fourbure de parturition. Essai de traitement par les histaminiques de synthèse. (Ἡ ἐνδονυχίτις τοκετοῦ—Δοκιμὴ θεραπείας διὰ τῶν συνθετικῶν ἱσταμινικῶν). Thèse, Paris 1948. Anal. in Rec. Méd. Vét. 1949 σ. 278.

Ἡ ἐνδονυχίτις τοκετοῦ εἶναι συχνὴ εἰς τὴν φορβάδα, ὡς σοβαρὰ ἐπιπλοκὴ, ἐναντίον τῆς ὁποίας αἱ γνωσταὶ θεραπευτικαὶ ἀγωγαὶ δὲν φέρουσι συνήθως ἀποτέλεσμα. Ὁ συγγραφεὺς ἠθέλησε νὰ ἀσχοληθῇ μὲ τὸ πρόβλημα τῆς θεραπείας τῆς νόσου ταύτης καὶ μὲ τὸν προσδιορισμὸν τῆς παθολογικῆς καὶ τῆς φυσιολογικῆς ἱσταμιναιμίας εἰς τὰς ἐκάστοτε περιπτώσεις, δὲν ἠδυνήθη ὅμως νὰ ἀσχοληθῇ μὲ τὴν ἐργασίαν ταύτην. Παραδέχεται τὴν ὑπερισταμιναιμίαν ὡς τὸν κυριώτερον παράγοντα τῆς αἰτιοπαθογενείας τῆς νόσου, ἥτις, κατὰ τὴν ἄποψιν ταύτην, θεωρεῖται σήμερον ὡς μία αὐτοτοξίνωσις. Ἡ ἐφαρμοσθεῖσα θεραπεία ἔδωκεν εἰς τὸν συγγραφέα, ὅπως καὶ εἰς ὄλους ὅσοι ἠσχολήθησαν πρὸ αὐτοῦ μὲ τὸ ζήτημα τοῦτο, θαυμάσια ἀποτελέσματα.

Τρεῖς ἐγχύσεις, ἐνδοφλεβίως, ἢ ἐν ἀνάγκῃ καὶ ἐνδομυϊκῶς, Neoantergan, ἀπαιτοῦνται διὰ τὴν θεραπείαν. Αὗται γίνονται ἐντὸς 24 ὥρων : ἢ α'. τὸ ταχύτερον μετὰ τὴν ἐκδήλωσιν τῶν συμπτωμάτων, ἢ β'. μετὰ 8 ὥρας καὶ ἢ γ'. τὴν 24ην ὥραν. Δόσεις 0,60—0,80 γραμ. ἐκάστη ἐγχυσις.

Ἡ ἀφαίμαξις καὶ ἡ τοπικὴ καὶ γενικὴ ἀντισηψία δὲν πρέπει νὰ παραβλέπωνται.

E. M.

N. Muntiu. Chimiotherapia morvei ou Sulfathiazol. Actiunea protectoare in infectiunile experimentale la cobai (**Χημειοθεραπεία τῆς μάλεως διὰ τῆς σουλφαθειαζόλης. Προληπτικὴ ἐνέργεια εἰς τὰς πειραματικὰς μολύνσεις τοῦ ἰνδοχοίρου**). Rivista de Medicina Veterinara si de Zootechnie 1948, σ. 11—12. Anal. in Rev. Path. Comp. 1950, σ. 668.

Πειράματα ἐπὶ 148 ἰνδοχοίρων. Ὁ συγγραφεὺς τελικῶς συμπεραίνει, ὅτι ἡ σουλφαθειαζόλη ἔχει ἔντονον δρασίν ἐναντι τοῦ βακίλλου τῆς μάλεως IN VIVO. Χορηγούμενη εἰς τὸν ἰνδοχοίρον ἀπὸ τοῦ στόματος εἰς κατιούσας ἡμερησίας δόσεις 1,0—0,1 γρ. κατὰ κιλὸν ζῶντος βάρους, παρεμποδίζει τὴν ἐκδήλωσιν τῆς νόσου εἰς 100 % τῶν μολυθέντων καὶ προληπτικῶς θεραπευθέντων ἰνδοχοίρων.

Ἐὰν ἡ μόλυνσις ἐγένετο διὰ 1—10 θανατηφόρων δόσεων, ἀρκεῖ συνολικὴ δόσις 1 γρ. σουλφαθειαζόλης ἐπὶ 5 ἡμέρας πρὸς προστασίαν 100 % τοῦ ἰνδοχοίρου. Ἡ 100 % προστασία ἰνδοχοίρων μολυθέντων διὰ 50 ἕως 10.000 θανατηφόρων δόσεων βακίλλων, ἀπαιτεῖ τὴν χορήγησιν μεγαλύτερων δόσεων σουλφαθειαζόλης καὶ παρατάσιν τῆς θεραπείας ἐπὶ 15θήμερον.

Ὁ συγγραφεὺς βασιζόμενος εἰς 4 περιπτώσεις τυχαίας μόλυνσεως ἀνθρώπων θεραπευθείσας ἀποτελεσματικῶς καὶ εἰς τὰ ἐκτελεσθέντα ἐπὶ τῶν ἰνδοχοίρων πειράματα, φρονεῖ ὅτι ἡ σουλφαθειαζόλη ἀποτελεῖ ἀσφαλὲς καὶ πρακτικὸν μέσον ἀποτροπῆς ἐκδηλώσεως τῆς νόσου εἰς τὸν ἄνθρωπον, ἐν περιπτώσει τυχαίας μόλυνσεως διὰ τοῦ βακίλλου τῆς μάλιος, ἐναντίον τοῦ ὁποίου ἡ πενικιλίνη δὲν φέρει κανένα ἀποτέλεσμα.

E. M.

Major T. C. Joives. Ἡ Ριμποφλαβίνη εἰς τὴν καταπολέμησιν τῆς **περιοδικῆς ὀφθαλμίας** (Riboflavine and Control of Equin Periodic Ophthalmia) (Jour. Am. Vet. Ass. No 866. Μάιος 1949).

Πειράματα γενόμενα κατὰ τὰ ἔτη 1945, 1946 καὶ 1947 δεικνύουν ὅτι ἡ προσθήκη ριμποφλαβίνης εἰς τὸ σιτηρέσιον τῶν ἵππων ἀποτελεῖ ἀποτελε-

σματικὴν μέθοδον προλήψεως τῆς περιοδικῆς ὀφθαλμίας. Εἰς τοὺς ἵππους ἐνὸς Κέντρου Ἴππωνειῶν εἰς Front Royal ἐχορηγήθη μετὰ τῆς τροφῆς ποσότης 40 milgm. ριμποφλαβίνης καθημερινῶς, κυρίως κατὰ τὸν χειμῶνα ὁπότε ἔλειπε τὸ πράσινον ἐκ τῆς τροφῆς. Κατὰ τοὺς θερινοὺς μῆνας ἡ ποσότης ἠλαττοῦτο καὶ διεκόπτετο ἡ χορήγησις ἀναλόγως τῶν λειμώνων εἰς οὓς ἔβροσκον τὰ ζῶα. Ἄν καὶ ἀναζωπυρώσεις παλαιῶν προσβολῶν παρατηροῦντο, ὅμως οὐδὲν νέον κροῦσμα ἐνεφανίσθη. Ἡ προσθήκη ριμποφλαβίνης προλαμβάνει τὴν ἐμφάνισιν νέων κρουσμάτων, ἀλλὰ δὲν ἐπιδρᾷ ἐπὶ παλαιῶν περιστατικῶν.

Εἰς μίαν ἰδιωτικὴν ἐκμετάλλευσιν, ἡ καταπολέμησις τῆς περιοδικῆς ὀφθαλμίας διὰ τῆς αὐτῆς μεθόδου ἐπετεύχθη κατὰ τὰ ἔτη 1946-1947. Εἰς τὴν αὐτὴν Ἀγροικίαν ἣτις περιεῖχε 93 ἵππους ἡ νόσος ἦτο ἐνδημική, ἀλλὰ τὸ 1944 ἦτο ἐξόχως καταστρεπτική. Ἀπὸ τὰς ἀρχὰς τοῦ 1945, εἰς τὴν τροφήν τῶν ἵππων ἤρχισεν ἀναμιγνυομένη ριμποφλαβίνη. Κατὰ τὰ ἐπόμενα ἔτη οὐδὲν νέον κροῦσμα ἐνεφανίσθη. Ἐπὶ τῶν παλαιῶν κρουσμάτων οὐδεμία βελτίωσις ἐσημειώθη.

A. Σ.

B. F. Hoerlein, Ow. Shalm. "Ἐγχυσις Πενικιλίνης καὶ ἡ χρῆσις τῶν κηρίων πενικιλίνης διὰ τὴν θεραπείαν τῆς χρονίας Μαστίτιδος (Penicillin infusions and Penicillin Bougies in the treatment of chronic Mastitis) (Jour. Am. Vet. Ass. No 856 Ἰούλιος 1948).

Τὰ ἀποτελέσματα τῆς συγκριτικῆς μελέτης ἔδειξαν ὅτι τὰ κηρία πενικιλίνης περιέχοντα 50.000 μον. τοποθετούμενα ἐντὸς τῆς θηλῆς εἶναι ἐξ ἴσου ἀποτελεσματικὰ μὲ τὰς ἐντὸς τοῦ μαστοῦ ἐγχύσεις πενικιλίνης τῆς αὐτῆς περιεκτικότητος εἰς μονάδας, διὰ τὴν καταστροφήν τοῦ στρεπτοκόκκου τῆς μαστίτιδος τῶν ἀγελάδων, αἵτινες πάσχουσιν ἐκ χρονίας μορφῆς. Ἡ χορήγησις ἐγένετο ἅπαξ καθ' ἑκάστην καὶ ἐπὶ 4 συνεχεῖς ἡμέρας.

A. Σ.

A. H. Quin, Austin K. Batclief. "Ἡ ἀντιμετώπισις τοῦ προβλήματος τῆς θεραπείας τοῦ μετεωρισμοῦ τῶν μηρυκαστικῶν (A new Approach of the treatment of Bloat in Ruminants) (J. Am. Vet. Ass. No 866 Μάιος 1949).

Κατὰ τὸν μετεωρισμὸν, λόγῳ πίεσεως τῆς ἐπιφανειακῆς τάσεως τοῦ περιεχομένου τῶν στομάχων, αἱ σχηματιζόμεναι φυσαλίδες ἀερίων κατακρατοῦνται ἐντὸς τῆς μάξης καὶ δὲν εἶναι εὐκόλος ἡ διαφυγὴ των, διὰ τοῦτο δὲ κατὰ τοὺς ἐρευνητὰς ἐνδείκνυνται τὰ φάρμακα, ἅτινα αὐξάνουν τὴν ἐπιφανειακὴν τάσιν, ὡς τὸ τερεβινθέλαιον καὶ τὸ ὀρυκτέλαιον.

Ὁρμώμενοι ἐκ τῆς ἀρχῆς ταύτης οἱ συγγραφεῖς ἐχρησιμοποίησαν εἰς 155 περιπτώσεις ὀξείας τυμπανίτιδος τῶν βοοειδῶν, παρασκευάσμα περιέχον πολυμερικὴν μεθυλικὴν σιλικόνην (Methyle silicone) με̄ ἄριστα ἀποτελέσματα. 115 περιπτώσεις ἐθεραπεύθησαν τελείως, αἱ πλεῖσται εἰς ἐλάχιστον χρόνον. Αἱ πλεῖσται ἐξ αὐτῶν ὑπεχώρησαν μετὰ μίαν μόνον χορήγησιν. Εἰς ὀλίγας περιπτώσεις ἡ ἐνέργεια ὑπεβοηθήθη διὰ τῶν συνήθων φαρμακευτικῶν μέσων (καθαρτικά, διεγερτικά κλπ.). Ἡ χορηγούμενη δόσις εἶναι 100 κ.έ. διὰ βοοειδῆ καὶ 25 κ.έ. διὰ τὰ αἰγοπρόβατα. Τὸ φάρμακον χορηγεῖται εἴτε ἀπὸ τοῦ στόματος, εἴτε προτιμότερον διὰ παρακεντήσεως τοῦ πρώτου στομάχου.

A. Σ.

ΥΓΙΕΙΝΗ ΤΡΟΦΙΜΩΝ

Osman A. Zaki and A. El—Afifi, Cairo, Egypt. Ἡ ἐπίδρασις τῆς ἄλλης ἐπὶ τῶν παθογόνων μικροοργανισμῶν (Le effect of Bacon brine on Pathogenic Microorganisms). (Veterinary Medicine, Νοέμβριος 1950, σελὶς 453).

Λόγῳ τῶν πολλῶν ἀτυχημάτων ἅτινα συμβαίνουνσι συνεπείᾳ βρώσεως χοιρομηρίου, ἀλιπάστου χοιρείου κρέατος καὶ ἀλλάντων, οἱ συγγραφεῖς ἀπεφάσισαν νὰ μελετήσουν τὴν βακτηριοστατικὴν ἐνέργειαν τῆς ἄλλης μόνης καὶ ἐπὶ παρουσίᾳ χοιρείου κρέατος.

Πρὸς τοῦτο παρεσκεύασαν ἄλλην πυκνότητος 20 %, εἰς NaCl εἰς PH 7,4, εἰς ἣν ἐν συνεχείᾳ μετὰ ἀποστείρωσιν, ἔσπειρον διὰ διαφόρων μικροοργανισμῶν, παθογόνων διὰ τὸν ἄνθρωπον π. χ. σαλμονέλλα τοῦ τύπου τῶν μυῶν, Σταφυλόκοκκος χρυσίζων (αἰμολυτικὸν στέλεχος), Κολοβακτηρίδιον, Βρουκέλλα τῆς ἐκτρώσεως τῶν χοίρων, Πρωτεὺς καὶ Βάκιλλος πυοκυανικός.

Οἱ περιέχοντες τὴν ἄλλην δοκιμαστικοὶ σωλῆνες, εἰς μερικοὺς τῶν ὁποίων ἐτοποθετήθη καὶ τεμάχιον χοιρομηρίου, ἐτέθησαν εἰς ἐπωαστικοὺς κλιβάνους διαφόρων θερμοκρασιῶν (8°C, 22°C, 37°C) καὶ ἐπὶ διάφορα χρονικὰ διαστήματα.

Ἐκ τοῦ ἀνωτέρω πειραματισμοῦ προέκυψαν τὰ ἑξῆς :

Ὅτι ἐκ τῶν ὑποστάντων τὴν δοκιμασίαν μικροοργανισμῶν ὁ σταφυλόκοκκος ὁ χρυσίζων ἀπεδείχθη ὁ πλέον ἀνθεκτικός, ἐπιζήσας ἐπὶ 36 ἡμέρας εἰς τὴν θερμοκρασίαν τῶν 37°C παρουσίᾳ κρέατος καὶ ἐπὶ μίαν ἡμέραν εἰς τὴν ἀπλὴν ἄλλην.

Ἀντιθέτως, ἡ Βρουκέλλα τῆς ἐκτρώσεως τῶν χοίρων ἐπέζησεν ἐπὶ 10 ἡμέρας, εἰς τὴν θερμοκρασίαν τῶν 37°C, ἡ Σαλμονέλλα τοῦ τύπου τῶν μυῶν ἐπὶ 7 ἡμέρας, ὁ Πρωτεὺς ἐπὶ 10 ἡμέρας, τὸ κολοβακτηρίδιον ἐπὶ 7

ἡμέρας ἐνῶ ὁ Πυοκυανικός δὲν ἐπιζεῖ οὔτε μίαν ἡμέραν εἰς τοὺς 37°C.

Οἱ συγγραφεῖς συμπεραίνουν ὅτι ἡ ἐπίδρασις τῆς ἄλλης, δεδομένου ὅτι οἱ παθογόνοι μικροοργανισμοὶ εἶναι ἱκανοὶ νὰ ἐπιζήσουν εἰς περιβάλλον μὲ ὑψηλὴν περιεκτικότητά εἰς NaCl, δὲν πρέπει νὰ θεωρεῖται ὡς μέσον ἱκανὸν νὰ συντηρήσῃ τὰ ἤδη ἠλλοιωμένα κρέατα, ἀντιθέτως δὲ ταῦτα δεόν νὰ ὄσιν ἐξ ὑπαρχῆς ὑγιᾶ.

K. B. T.

ΖΩΟΤΕΧΝΙΑ

Ch. Richet, Fl. Delbarre. Les anti-aliments (Τὰ ἀντισιτία). Rev. Path. Comp. 1949, σ. 566 - 576.

Πρόκειται περὶ νέου κεφαλαίου τῆς βιολογίας, πολὺ ἐνδιαφέροντος τόσον τὴν παθολογίαν ὅσον καὶ τὴν ὑγιεινὴν τῆς διατροφῆς. Ὑπὸ ὄνομα «ἀντισιτία» χαρακτηρίζεται πᾶσα οὐσία ἣτις λαμβανομένη ἀπὸ τοῦ στόματος ἀντιτίθεται, ἀμέσως ἢ ἐμμέσως, εἰς τὴν δυναμογόνον, θερμογόνον, πλαστικὴν ἢ ἐνζυματικὴν δρᾶσιν τῶν τροφῶν.

Ἡ μηδικὴ πόα κακῶς συντηρημένη, περιέχουσα συνήθως καὶ μελίλωτον, προκαλεῖ εἰς τὰ βοοειδῆ νόσον μὲ τάσεις αἰμοφιλίας (ἐσωτερικαὶ αἱμορραγίαι ἀνεξήγητοι ἢ ἐξωτερικαὶ θανατηφόροι κατόπιν τραυματισμοῦ τυχαίου ἢ χειρουργικῆς ἐπεμβάσεως). Πρόκειται περὶ ἀβιταμινώσεως K, (ἐλάττωσις τῆς προθρομβίνης) ὀφειλομένης εἰς τὴν δικουμαρόλην, προερχομένην ἐκ τῆς κουμαρίνης τοῦ μελιλώτου, ἣτις παίζει τὸν ρόλον τῆς ἀντιβιταμίνης K.

Ἡ χορήγησις νωπῶν ἰχθύων εἰς διαβιούσας εἰς κέντρα ἐκτροφῆς ἀργυροχρώους ἀλώπεκας ἔχει ὡς συνέπειαν θανάτους ἐξ ἀβιταμινώσεως B1. Ἡ νόσος αὕτη εἶναι γνωστὴ, εἰς τὴν περιπτώσιν αὕτην, ὡς παράλυσις τοῦ Chastek. Ἡ σὰρξ τῶν νωπῶν ἰχθύων περιέχει ἓνα ἐνζυμον βιταμινολυτικὸν τῆς B1, τὴν θιαμινάσην, ἀντιβιταμίνην δηλ. B1.

Ἐκτὸς ὅμως τῶν παραδειγμάτων αὐτῶν ἐκ τῶν βιταμινῶν ὑπάρχουν καὶ ἀντισιτία ἀφορῶντα αὐτὰ ταῦτα τὰ τρόμμα.

Ἡ βρωσις ὑπερμέτρου ποσοστοῦ κυτταρίνης ἐνεργεῖ ὁμοίως. Πειραματικὴ ἀπόδειξις: Εἰς δύο ομάδας μικρῶν ζώων, χορηγεῖται τὸ ἴδιον σιτηρέσιον. Εἰς μίαν ἐξ αὐτῶν προστίθεται ἐπὶ πλεόν κυτταρίνη ὑπὸ μορφὴν χάρτου διηθήσεως εἰς μικρότατα τεμάχια. Τὰ τελευταῖα ταῦτα ζῶα χάνουν εἰς βάρος λόγω ἀπορροφῆσεως τῶν διαλυτῶν θρεπτικῶν στοιχείων τῶν τροφῶν, ζαχαρώδη καὶ ἀμινοξέα, τῶν ὁποίων παρεμποδίζεται ἡ ἀπορρόφησις ὑπὸ τοῦ ὄργανισμοῦ.

Κλινικῶς τοῦτο παρατηρήθη καὶ κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς κατοχῆς. Τὸ σιτηρέσιον ἦτο πτωχὸν εἰς λιποειδῆ καὶ πρωτεΐνας καὶ πλούσιον εἰς κυτταρίνην ἐκ τῶν λαχανικῶν καὶ τοῦ πιτυρούχου ἄρτου. Ἀποτέλεσμα: τάσεις

πρὸς διάρροϊαν καὶ ἀπίσχανσις. Ἡ κυτταρίνη ἄρα χορηγουμένη εἰς ὑπέρμετρον ποσότητα παίζει τὸν ρόλον ἀντισιτίου.

Ὁ πιτυροῦχος ἄρτος ἔχει καὶ ἰδιότητα ἀντιασβεστικῆς. Κατηγορήθη τὸ φυτικὸν δὲξὺ τὸ ὁποῖον θεωρεῖται ὅτι θὰ προεκάλει τὴν κατακρήμνησιν τοῦ ἀσβεστίου τῶν τροφῶν εἰς κατάστασιν φυτικοῦ ἀσβεστίου ἀδιαλύτου καὶ μὴ ἀπορροφησίμου. Τὸ φυτικὸν δὲξὺ κατακρημνίζει ὁμοίως τὸν σίδηρον καὶ τὸ μαγνήσιον εἰς ἀδιάλυτα ἄλατα. Ἡ βρωσις μεγάλης ποσότητος ἄρτου θεωρεῖται οὕτω ραχητιγόνος εἰς τοὺς ἐν ἀναπτύξει ὁργανισμούς, διότι ἡ ἀναλογία φωσφορικῶν καὶ ἀσβεστίων ἀλάτων εἶναι ἤδη μικρὰ εἰς τὸν ἄρτον, ἐὰν δὲ τὸ ἀσβέστιον κατακρημνίζεται ὑπὸ τοῦ φυτικοῦ δξέως γίνεται ἀκόμη πλέον δυσμενῆς, ἐξ οὗ προκαλοῦνται διαταραχαὶ τιτανόσεως τῶν ὀστέων καὶ ὀστεοπάθειοι.

Ἡ δξαλις (ξυνίθρα) ἔχει ἀνάλογον ὁμοίως δρασίν ἐναντι τοῦ ἀσβεστίου. Πειραματόζωα τρεφόμενα δι' δξαλίδος παρουσιάζουν ἐκτιτάνωσιν τῶν ὀστέων (26% ὀλιγώτερον ἀσβέστιον ἐν συγκρίσει μὲ τοὺς μάρτυρας). Αὕτη περιέχει μεγάλην ποσότητα δξαλικοῦ δξέως, τὸ ὁποῖον ἀποδεικνύεται οὕτω ἀντισιτίον ἐναντι τοῦ ἀσβεστίου.

Ἰσως τὸ πλέον ἐνδιαφέρον ἀντισιτίον ἀποτελεῖ τὸ οἰνόπνευμα. Τὸ μεγαλύτερον μέρος τοῦ οἰνοπνεύματος χρησιμοποιεῖται ὑπὸ τοῦ ὁργανισμοῦ διὰ τὴν παραγωγὴν θερμότητος. Εἶναι ὅμως γνωστὸν ὅτι «κόβει τὰ πόδια» κατὰ τὴν κοινὴν ἔκφρασιν, πρᾶγμα διαπιστωθὲν καὶ ἐπιστημονικῶς ὑπὸ τῶν φυσιολόγων. Τοῦτο σημαίνει ὅτι δι' ἀγνώστου εἰσέτι μηχανισμοῦ, χημικοῦ ἢ βιολογικοῦ, ἡ καῦσις τοῦ γλυκογόνου παρεμποδίζεται.

E. M.

ΒΙΒΛΙΟΚΡΙΣΙΑ

IVAL, ARTHUR MERCHANT **Κτηνιατρικὴ Μικροβιολογία καὶ Ἰολογία, Veterinary Bacteriology and Virology 4η Ἔκδοσις 1950.**

Ἡ νέα ἔκδοσις τοῦ συγγράμματος τούτου τοῦ Καθηγητοῦ τῆς Μικροβιολογίας ἐν τῇ Κτηνιατρικῇ Σχολῇ τοῦ Ames (Jowa) κ. I. Merchant, ἀν καὶ προοριζομένη κατ' ἀρχὴν διὰ τοὺς φοιτητὰς τῶν Κτηνιατρικῶν Σχολῶν, ἀποτελεῖ ἐν τοσοῦτῳ ὀλοκληρωμένον σύγγραμμα Κτηνιατρικῆς Μικροβιολογίας καὶ Ἰολογίας πολῦτιμον διὰ πάντα Κτηνίατρον. Ἀποτελούμενον ἐκ 885 σελίδων διαιρεῖται εἰς τὰ ἐξῆς 4 κεφάλαια :

- 1) Γενικὴ Βιολογία τῶν μικροοργανισμῶν.
- 2) Λοίμωξις, ἀνθεκτικότης καὶ ἀνοσία.
- 3) Ταξινόμησις καὶ χαρακτηριστικὰ τῶν παθογόνων μικροβίων, ζυμῶν καὶ μυκήτων καὶ
- 4) Διηθητοὶ τοῖι καὶ βακτηριοφάγος.

Ἡ ἀριτία ταξινόμησις τῆς ὕλης, ἡ σαφήνεια τοῦ ὕφους καὶ ἡ ἀρίστη ἐκτύπωσις καθιστῶσι τὸ σύγγραμμα τοῦτο οὐχὶ μόνον χρήσιμον ἀλλὰ καὶ εὐχάριστον εἰς τὸν μελετητὴν.

Τέλος, ἕτερον χαρακτηριστικὸν τοῦ βιβλίου τούτου εἶναι ἡ χρησιμοποίησις τῆς νέας ὀνοματολογίας τῆς καθιερωθείσης ὑπὸ τοῦ Bergey, παραλλήλως βεβαίως πρὸς τὴν χρῆσιν τῶν καθιερωμένων παλαιῶν ὄρων.
K.B.T.

F. Liegeois. *Traité de Pathologie Médicale des Animaux Domestiques*. 3η ἔκδοσις, 1949. Ἐκδότης Joules Duculot, Gembloux. Εἰς τόμος, σχῆμα 8ον, σελίδες 926,

Ἀνάλαβα νὰ παρουσιάσω τὸ σύγγραμμα τοῦ μεγάλου μου Διδασκάλου.

Ἡ 3η ἔκδοσις, τῆς ὁποίας ἡ ἐμφάνισις καθυστέρησεν ἀπὸ πέντε ἔτη λόγῳ τῶν πολεμικῶν ἀναστατώσεων καὶ τῆς ἐχθρικῆς κατοχῆς, εἶναι πλήρως ἐνημερωμένη ἐφ' ὅλων τῶν ζητημάτων καὶ τῶν προόδων, αἵτινες ἐσημειώθησαν ἀπὸ τοῦ 1940, ἔτος τῆς 2ας ἐκδόσεως. Ὅλα τὰ νεώτερα δεδομένα ἐκτίθενται ἐν αὐτῇ μὲ τὴν σαφήνειαν, τὴν μεθοδικότητα καὶ τὴν ἐπιστημονικότητα, τὰ γνωστὰ χαρακτηριστικὰ τῶν ἔργων τοῦ καθηγητοῦ τῆς Ἐσωτερικῆς παθολογίας τῆς Κτηνιατρικῆς Σχολῆς Βρυξελλῶν.

Αἱ κοιλιακαὶ νευροπάθειαι, καὶ νευρώσεις, αἱ κηρώσεις τοῦ ἥπατος, αἱ ἥπατοεγκεφαλώσεις (cirrhoses associées) ἢ ὑπερπολυπεπτιδαίμια, αἱ ἀναιμῖαι, ὅπως ἐπίσης αἱ λειτουργικαὶ διαταραχαὶ γνωσταὶ ὑπὸ τὰ ὀνόματα, ἐγκεφαλώσεις, νευρομυελώσεις, νεφρώσεις, τὸ ἐντερο - νεφρικὸν καὶ τὸ γαστρο - καρδιο - πνευμονικὸν σύνδρομον, κεφάλαια τῶν ὁποίων ἡ αἰτιολογία καὶ ἡ φυσιοπαθολογία δὲν ἔχουν εἰσέτι πλήρως διαλευκανθῆ, περιγράφονται μὲ τὴν ἱκανότητα καὶ τὴν ἀρμοδιότητα ἣτις ἀναγνωρίζεται εἰς τὸν συγγραφέα.

Πρέπει νὰ σημειωθῆ ἰδιαίτερος τὸ κεφάλαιον τῶν λειτουργικῶν διαταραχῶν εἰς τὰ βοοειδῆ, τῶν προερχομένων ἐκ τῆς καταπόσεως ξένων σωμάτων, ὅπου ἐκτίθενται αἱ μέθοδοι ἐντοπισμοῦ τοῦ ἄλλοις τῶν γερμανῶν ἐρευνητῶν Gotze καὶ Noesen, ὅπως ἐπίσης καὶ ἡ συνθετικὴ περιγραφή τῶν ὀξοναιμικῶν καταστάσεων.

Τὸ κεφάλαιον τῶν διαταραχῶν τῶν σχετιζομένων μὲ τὴν δυσλειτουργίαν τῶν ἐνδοκρινῶν ἀδένων ἔχει ὑποστῆ πλήρη ἀναψηλάφισιν καὶ ἐνημέρωσιν, βάσει τῶν νεωτέρων προσκλήσεων τῆς ἐπιστήμης, ἰδιαίτερος δὲ τὸ ἀφορῶν τὴν ὑπόφυσιν καὶ τὴν ὠοθήκην, τῶν ὁποίων τὸ ἐνδιαφέρον διὰ τὴν κτηνιατρικὴν εἶναι γνωστὸν καὶ δὲν ἔχει ἀνάγκην ἰδίας ἐξάσεως. Ὅμοίως τὸ τῶν τροφοπενιῶν καὶ τῶν βιταμινώσεων τῶν προκαλουμένων εἴτε ἐκ βιταμινοπενίας, εἴτε ἐξ ὑπερβιταμινώσεως, εἴτε ἐξ ἀντιβιταμινώ-

σεως, εἴτε ἐξ ἀντιβιταμινῶν, ἀποτελεῖ ἀντικείμενον ἰδιαιτέρας μελέτης λίαν ἐνδιαφερούσης τὴν Κτηνιατρικὴν.

Τέλος αἱ ὀστεοπάθειαι, κεφάλαιον ἐπὶ τοῦ ὁποίου ὁ συγγραφεὺς ἔχει ἰδιαιτέρως ἀσχοληθῆ, ἐκτίθενται κατὰ ἀριστουργηματικὸν τρόπον, μὲν νείαν ταξινόμησιν βασιζομένην, οὐχὶ εἰς τὴν μορφολογίαν, ἀλλ' εἰς τὴν ἱστολογικὴν καὶ βιοχημικὴν ἔρευναν, εἰς τὰ ὁποῖα ὁ καθηγητὴς Liegeois ἔχει ἀφιερῶσει τὰς γνωστὰς ἐπὶ τοῦ θέματος τούτου ἀξιολόγους ἐργασίας του.

Ἡ ἐξωτερικὴ παθολογία, ὁσημέραι ἀναπτυσσομένη, ἀποτελεῖ σήμερον ἀντικείμενον ἐνδιαφέροντος οὐχὶ μόνον διὰ τὸν ἐξασκοῦντα Κτηνίατρον, ὅστις ἀντιμετωπίζει εἰς τὴν καθήμεραν προᾶξιν τὸ πρόβλημα τῶν πολυποικίλων νοσολογικῶν καταστάσεων καὶ τὴν ἀνάγκην τῆς ταυτοποιήσεως καὶ τῆς λελογισμένης θεραπευτικῆς μιᾶς ἐκάστης τούτων, ἀλλὰ καὶ τὸν ζωοτέχνην (ὁ ρόλος τῆς διατροφῆς τῶν ζῶων προσλαμβάνει συνεχῶς μεγάλην σπουδαιότητα εἰς τὴν κτηνιατρικὴν καὶ σχετίζεται ἀμέσως καὶ μὲ τὴν παθολογίαν) καὶ τὸν ὑγιεινολόγον.

Τὸ ἐξαιρετικὸν τοῦτο σύγγραμμα ἐνδιαφέρει κατὰ συνέπειαν πάντα ὅστις ἀσχολεῖται μὲ τὴν μελέτην, τὴν θεραπείαν καὶ τὴν πρόληψιν τῶν ζωνόσων.

E. M.

ΕΠΙΣΗΜΟΣ ΚΤΗΝΙΑΤΡΙΚΗ ΕΙΔΗΣΕΟΓΡΑΦΙΑ

Ἡ λ ύ σ σ α

Ἐπὶ τῇ προσεγγίσει τῆς θερινῆς περιόδου ἣτις εὐνοεῖ ὡς γνωστὸν τὴν ἐξάπλωσιν τῆς Λύσσης, συνεκροτήθησαν δύο συσκέψεις, εἰς τὸ Ἑπουργεῖον τῆς Γεωργίας καὶ τὸ Ἑπουργεῖον Προνοίας, ὑπὸ τὴν προεδρίαν τῶν Δ/ντῶν τῶν ὑπηρεσιῶν Ὑγιεινῆς καὶ Κτηνιατρικῆς καὶ εἰς ἄς μετέσχον ἐκτὸς τῶν ἀρμοδιῶν Κτηνιατρικῶν καὶ Ὑγειονομικῶν ὑπαλλήλων καὶ ἐκπρόσωποι τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων καὶ τῆς Χωροφυλακῆς. Κατὰ τὰς συσκέψεις ταύτας ἐλήφθησαν ἀποφάσεις διὰ τὴν αὐστηρὰν ἐφαρμογὴν τῶν μέτρων περιστολῆς καὶ καταπολεμήσεως τῆς Λύσσης, διὰ τῆς θανατώσεως τῶν ἀδεσπῶτων κυνῶν, τῆς ἐπιβολῆς κυρώσεων ἐπὶ τῶν κατόχων ζῶων ἅτινα κυκλοφοροῦσιν ἄνευ φιμώτρων, ὡς καὶ τῆς ἐξοντώσεως τῶν ἀγρίων ζῶων.

᾿Ωσαύτως συνεζητήθη τὸ ζήτημα τῆς ἐπιβολῆς φορολογίας κατὰ κατηγορίας ἐπὶ τῶν κυνῶν, ὡς καὶ ἡ θέσπισις τοῦ ὑποχρεωτικοῦ προληπτικοῦ ἐμβολιασμοῦ αὐτῶν, πλὴν ὅμως τὰ θέματα ταῦτα λόγῳ τῆς σοβαρότητός των θ' ἀποτελέσωσιν ἀντικείμενον καὶ ἑτέρας προσεχοῦς συσκέψεως.

Ἄφθώδης πυρετὸς

Ἡ ἐνσκήψασα ἀπὸ τοῦ παρελθόντος Σεπτεμβρίου βαρεῖα ἐπιζωοτία τοῦ

Ἐπιδημιολογίας Πυρετοῦ ἣτις διὰ πρώτην φοράν προεκάλεσε ζημίας ἀρκούντως ὑπολογισίμους εἰς τὰ ἀστικά Βουστάσια τῆς Ἀττικῆς, ἀπασχόλησε ζωηρῶς τὸν Κτηνιατρικὸν κόσμον. Κατόπιν τῆς διαπιστώσεως ὅτι ἐπρόκειτο περὶ μορφῆς τὸ πρῶτον ἐμφανιζομένης εἰς τὴν Χώραν μας (τύπος τοῦ C), ἡ ἀρμοδία ὑπηρεσία τοῦ Ἑπιδημιολογικοῦ Γεωργίου ἐπιορηθεύθη ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ ἰκανὴν ποσότητα ἀντιεπιδημιολογικοῦ ἐμβολίου, ἢ χρησιμοποίησις τοῦ ὁποίου ἀνέκοψε τὴν πορείαν τῆς νόσου, ἣτις δύναται νὰ χαρακτηρισθῆ ὡς σχεδὸν ἐκλιποῦσα ἐκ τῆς περιφερείας Ἀττικῆς. Εἰς συσκέψεις τῶν ἀρμοδίων καὶ συνεργασίᾳ μετὰ τοῦ εἰδικοῦ ἐμπειρογνώμονος Κτηνιάτρου τῆς Ἀμερικανικῆς Ἀποστολῆς ἀπεφασίσθη ὅπως, πρὸς ἀντιμετώπισιν παντὸς ἐν τῷ μέλλοντι ἐνδεχομένου, ἡ Κτηνιατρικὴ Ἑπιδημιολογία τοῦ Ἑπιδημιολογικοῦ Γεωργίου ἐφοδιασθῆ δι' ἰκανῆς ποσότητος ἐμβολίων, εἰς τρόπον ὥστε νὰ ἐπαναληφθῆ ἐν καιρῷ ὁ προληπτικὸς ἐμβολιασμός.

Παραλλήλως ἀντιμετωπίζεται καὶ τὸ ζήτημα τῆς ἰδρύσεως ἐν Ἀθήναις εἰδικοῦ Ἐργαστηρίου διὰ τὴν μελέτην τοῦ Ἐπιδημιολογικοῦ πυρετοῦ, τὴν αὐτοποίησιν τῶν τύπων τοῦ τοῦ καὶ τὴν ἐνδεχομένην παραγωγὴν ἀντιεπιδημιολογικοῦ ἐμβολίου.

Κτηνιατρικὰ ἐφοδία

Κατόπιν ἐγκρίσεως τῆς ἀρμοδίας ὑπηρεσίας τῆς Ἀμερικανικῆς Ἀποστολῆς ἀπεφασίσθη ἡ προμήθεια διαφόρων Κτηνιατρικῶν ἐφοδίων (φάρμακων, ἐργαλείων, συσκευῶν κλπ.) προοριζομένων διὰ τὰ Ἀγροτικὰ Κτηνιατρεῖα, τὰς Νομοκτηνιατρικὰς ὑπηρεσίας καὶ τὰ διάφορα ἄλλα Κτηνιατρικὰ Ἰδρύματα.

Κτηνιατρικὴ περιθάλψις

Εἰς ἐκτέλεσιν τοῦ σχετικοῦ προγράμματος ἐτέθησαν ἐν λειτουργίᾳ, ἐκτὸς τῶν ἤδη ὑφισταμένων Ἀγροτικῶν Κτηνιατρείων Γιδᾶ καὶ Κατερίνης καὶ παρεμφερῆ τοιαῦτα εἰς τὰς πόλεις Λαρίσης, Θεσ/νίκης, Σερρών καὶ Κομοτινῆς, προσεχῶς δὲ ἀποπερατούμενα θὰ λειτουργήσωσι καὶ τὰ Κτηνιατρεῖα τῶν πόλεων Τρικάλων, Δράμας, Ξάνθης, Τριπόλεως, Ἀργους, Μιτυλήνης, Γαστούνης, Ἀργυρίου, Βεργίας καὶ Λαμίας.

Οὕτω ἐλπίζεται ὅτι ὁ ἀγροτικὸς πληθυσμὸς θὰ ἐξυπηρετηθῆ ἀρτίως ἀπὸ ἀπόψεως Κτηνιατρικῆς περιθάλψεως.

Ἡ Κτηνιατρικὴ Σχολή

Μετὰ πολυετεῖς ἀναβολὰς ἤρχισεν ἡ λειτουργία τῆς Κτηνιατρικῆς Σχολῆς παρὰ τῷ Πανεπιστημίῳ Θεσσαλονίκης. Κατόπιν διαγωνισμοῦ εἰσιήθησαν εἰς τὸ πρῶτον ἔτος 31 σπουδασταὶ διδασκόμενοι τὰ ἐν τῷ προγράμματι ὀριζόμενα μαθήματα ὑπὸ Καθηγητῶν τῶν ἀντιστοίχων ἐδρῶν

τοῦ Πανεπιστημίου Θεσ/νίκης. Ἦδη προεκηρύχθη ἡ πλήρωσις τῶν ὑπολειπομένων εἰδικῶν καθηγητικῶν ἐδρῶν, εἰς τρόπον ὥστε ἐν συνδυασμῷ μὲ τὴν ἀνέγερσιν τῶν ἀπαιτουμένων κτιριακῶν ἐγκαταστάσεων συντελεσθῆ ἢ ὀλοκλήρως τῆς λειτουργίας τοῦ Ἀνωτάτου Ἐκπαιδευτικοῦ μας τούτου Ἰδρύματος, τὸ ὁποῖον προορίζεται νὰ πληρώσῃ τὰ εἰς τὸ παρελθὸν παρατηρηθέντα κενὰ εἰς τὸν κλάδον μας.

Κτηνιατρικὰ φάρμακα καὶ ἰδιοσκευάσματα.

Ἡ ἐπιστήμη ἡμῶν ὑστεροῦσα ἐν πολλοῖς εἰς τὴν χρησιμοποίησιν Κτηνιατρικῶν ἰδιοσκευασμάτων, ἤρξατο ἀπὸ τινων ἐτῶν ἐνδιαφερομένη ἐπὶ τῶν θεραπευτικῶν ἰδιοτήτων αὐτῶν, ἀπλουστευομένου τοῦ μέχρι πρότινος ἰσχύοντος συστήματος τῆς συνταγολογίας. Οὕτω ἔνιοι Οἴκοι τοῦ Ἐξωτερικοῦ ἀπαντῶντες εἰς τὰς νέας ταύτας ἀπαιτήσεις τῆς Ἐπιστήμης μας εἰσάγουν Φαρμακευτικὰ προϊόντα καθαρῶς Κτηνιατρικῆς χρήσεως, πολλὰ τῶν ὁποίων ἔτυχον εὐμενοῦς ὑποδοχῆς ἐκ μέρους τῶν ἐνδιαφερομένων συναδέλφων. Διὰ τὴν ἐπιλογὴν καὶ τὴν χορήγησιν ἀδείας ἐλευθέρως κυκλοφορίας παρ' ἡμῖν λειτουργεῖ παρὰ τῆ Δ)σει Κτηνιατρικῆς ὑπηρεσίας τοῦ Ὑπουργείου Γεωργίας εἰδικὴ Ἐπιτροπὴ, εἰς ἣν δέον νὰ ὑποβάλλωνται πρὸς ἔλεγχον τὰ πρὸς κυκλοφορίαν τοιαῦτα προϊόντα.

Ἐτησία συνέλευσις τοῦ διεθνοῦς γραφείου ἐπιζωοτιῶν

Κατὰ τὸν μῆνα Μάϊον συνέρχεται ἐν Παρισίοις εἰς τακτικὴν ἐτησίαν σύνοδον ἡ Συνέλευσις τοῦ Διεθνοῦς Γραφείου Ἐπιζωοτιῶν. Ὡς θέμα τῶν ἐργασιῶν αὐτοῦ καταλέγεται μεταξὺ τῶν ἄλλων καὶ ἡ νόσος Μεταδοτικὴ ἀγαλαξία τῶν αἰγοπροβάτων, δι' ἣν ὠρίσθη εἰσηγητῆς ὁ Καθηγητῆς κ. Κ. Μελανίδης Δ)ντῆς τοῦ Κτηνιατρικοῦ Μικροβιολογικοῦ Ἰνστιτούτου Ἀθηνῶν, ὅστις καὶ θὰ ἀντιπροσωπεύσῃ τὴν χώραν μας.

ΚΤΗΝΙΑΤΡΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

ΤΟ ΣΥΝΕΔΡΙΟΝ ΚΤΗΝΙΑΤΡΩΝ ΥΠΑΛΛΗΛΩΝ ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΥ ΓΕΩΡΓΙΑΣ

Ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς ἀφίξεως εἰς Ἑλλάδα Ἐπιτροπῆς Ἐμπειρογνομόνων τοῦ Διεθνοῦς Ὄργανισμοῦ Ὑγείας πρὸς ἐπιτόπιον μελέτην τῶν ἐπιζωοτολογικῶν συνθηκῶν τῆς χώρας μας ὁργανώθη ὑπὸ τὴν αἰγίδα τοῦ Ὑπουργείου Γεωργίας καὶ ἐν συνεργασίᾳ μετὰ τῆς Ἀμερικανικῆς ἀποστολῆς, Συνέδριον τῶν Κτηνιάτρων ὑπαλλήλων Ὑπουργείου Γεωργίας.

Τὸ Συνέδριον τοῦτο ἔλαβε χώραν τὴν 26ην, 27ην καὶ 28ην Ἰανουαρίου εἰς τὰς αἰθούσας τοῦ Κτηνιατρικοῦ Μικροβιολογικοῦ Ἰνστιτούτου Ὑπ.

Γεωργίας, τὴν δὲ ἑναρξιν τῶν ἐργασιῶν αὐτοῦ ἐκίρυσεν ὁ Γεν. Δ/ντῆς Γεωργίας κ. Χριστοδούλου ὡς ἐκπρόσωπος τοῦ ἀπουσιάζοντος Ἑπουργοῦ. Παρέστησαν ὁ Πρεσβευτῆς τῆς Γαλλίας, οἱ Πρωτάνεις τοῦ Πανεπιστημίου Θεσ/νίκης καὶ Ἀνωτάτης Γεωπονικῆς Σχολῆς Ἀθηνῶν, οἱ ξένοι Ἐμπειρογνώμονες Καθηγηταὶ κ.κ. Birch, Newson καὶ Zeeti ὁ Δ/ντῆς τοῦ Γαλλικοῦ Ἰνστιτούτου μελέτης τοῦ Ἀφθώδους πυρετοῦ Dr Girard, ὁ Δ/ντῆς τῆς Κτηνιατρικῆς Ἑπηρεσίας τῆς Ἀμερικανικῆς Ἀποστολῆς Dr Courter, βουλευταὶ, ἀνώτατοι Κρατικοὶ Λειτουργοὶ καὶ σημαντικὸς ἀριθμὸς Κτηνιάτρων.

Τὸ πρόγραμμα τῶν ἐργασιῶν περιελάμβανε τὰ κάτωθι θέματα :

1) Ἡ Κτηνιατρικὴ Ἐκπαίδευσις ἐν Ἑλλάδι (Καθηγητῆς κ. Λιβαδάς Κτηνίατρος Ἀντιπρότανις τοῦ Πανεπιστημίου Θεσ/νίκης).

2) Ἡ συμβολὴ τῆς Κτηνιατρικῆς Ἐπιστήμης καὶ ἑπηρεσίας εἰς τὸν τομέα α) τῆς προλήψεως καὶ καταστολῆς τῶν λοιμωδῶν καὶ παρασιτικῶν νοσημάτων τῶν κατοικιδίων ζῶων, β) τοῦ ἐλέγχου τῶν τροφίμων ζωϊκῆς προελεύσεως, γ) τῆς Κτηνιατρικῆς περιθάλψεως, ὡς καὶ εἰς τὴν ἀναγκρότησιν τῆς χώρας (Φώτ. Παλαχριστοφίλου Δ/ντῆς Κτην. Ἑπηρεσίας Ἑπουργείου Γεωργίας).

3) Ἡ συμβολὴ τοῦ Ἐργαστηρίου εἰς τὴν χρῆσιν τῶν ἀντιβιοτικῶν ἐν τῇ Κτηνιατρικῇ, μετ' ἐπιδείξεων (Καθηγητῆς Κ. Μελανίδης Δ/ντῆς τοῦ Κτηνιατρικοῦ Μικροβιολογικοῦ Ἰνστιτούτου Ἑπ. Γεωργίας).

4) Ὁ Ἀφθώδης πυρετός. Τύποι καὶ παραλλαγαὶ τοῦ ἰοῦ. Παρασκευὴ καὶ χρῆσις τῶν ἀντιστοίχων ἐμβολίων (Dr Girard Δ/ντῆς τοῦ Ἰνστιτούτου μελέτης τοῦ Ἀφθώδους πυρετοῦ ἐν Γαλλίᾳ).

5) Συμβολὴ τοῦ Κτηνιάτρου εἰς τὴν Δημοσίαν ὑγίαν Dr Courter Δ/ντῆς Κτηνιατρικῆς Ἑπηρεσίας Ἀμερικανικῆς Ἀποστολῆς).

6) Σχέσις μεταξὺ Κτηνιάτρων καὶ τῶν Γεωργικῶν Ἐφαρμογῶν (Dr. Yale τῆς Ἀμερικανικῆς Ἀποστολῆς).

7) Ἐμβολιοπαραγωγὴ παρ' ἡμῖν.

Τὸ πρόβλημα τῆς λύσεως ὡς τοῦτο δέον νὰ ἀντιμετωπισθῇ ἐν Ἑλλάδι (N. Τζωρτζιάκης Ἑπ. Κτην. τοῦ Κτηνιατρικοῦ Μικροβ. Ἰνστιτούτου Ἑπ. Γεωργίας).

8) Ὁργάνωσις τῆς Κτηνιατρικῆς περιθάλψεως ἐν Ἑλλάδι. Λειτουργία τῶν Ἀγροτικῶν Κτηνιατρείων. (Ἀθ. Ἐπιτρόπου Δ/ντῆς παρὰ τῷ Ἑπουργεῖῳ Γεωργίας καὶ I. Μακρίδης Δ/ντῆς Ἀγροτικοῦ Κτηνιατρείου Γιδᾶ).

9) Λιστερίαισις τῶν προβάτων—Ψευδολύσσα ἢ νόσος τοῦ Aujesky—Ἀδενοματώδης πνευμονία τῶν προβάτων (Θ. Χριστοδούλου Προϊστάμενος Ἐργαστηρίου παρὰ τῷ Κτην. Μικροβ. Ἰνστιτ. Ἑπ. Γεωργίας).

10) Ἡ Ψευδοπανώλης τῶν ὀρνίθων ἐν Ἑλλάδι (Γ. Ζαριφόπουλος

Προϊστάμενος Ἐργαστηρίου παρὰ τῷ Κτην. Μικρ. Ἰνστιτ. Ὑπ. Γεωργίας).

11) Ὁ ἔλεγχος τῶν τροφίμων ζωϊκῆς προελεύσεως παρ' ἡμῖν (Γ. Παπαγιάννης Νομοκτηνίατρος Θεσσαλονίκης).

12) Ἡ επίδρασις τῆς διατροφῆς ἐπὶ τῆς ὑγιεινῆς καταστάσεως καὶ τῆς βελτιώσεως τῶν ἀγροτικῶν ζώων ἐν Ἑλλάδι (Ν. Ἀσπιώτης Νομοκτηνίατρος Τρικάλων).

13) Κλινικαὶ παρατηρήσεις ἐπὶ τῆς ἐγκεφαλομυελίτιδος τῶν ἵπποειδῶν εἰς τὴν περιφέρειαν Ἡλείας (Κ. Δοντιᾶς Δ/ντῆς Κτηνοτροφικοῦ Σταθμοῦ Γαστούνης).

14) Οἱ ἐμβολιασμοὶ εἰς τὴν ὑπαιθρον. Ἐμβολιασταὶ (Ἐμμ. Δερμιτζᾶκης Νομοκτηνίατρος Θεσ/νίκης).

15) Τροφικαὶ τοξινώσεις καὶ λοιμώξεις—Μαστίτιδες τῶν ἀγελάδων Πενταστόμωσις τῶν προβάτων (Κ. Ταρλατζῆς Ἐπιμελητῆς παρὰ τῷ Κτην. Μικρ. Ἰνστιτ. Ὑπ. Γεωργίας).

16) Τὰ παρασιτικά νοσήματα τῶν κατοικιδίων ζώων ἐν Ἑλλάδι (Ι. Καρδάσης Δ/ντῆς τοῦ Κτηνιατρικοῦ Μικροβιολογικοῦ Ἐργαστηρίου Θεσ/νίκης).

Ὡσαύτως ἔλαβον χώραν αἱ κάτωθι ἐλεύθεραι ἀνακοινώσεις.

α) Ἡ μεταδοτικὴ Λυμφαγγειίτις τῶν Ἴπποειδῶν (Α. Σπαῆς Νομοκτηνίατρος Λέσβου).

β) Τὰ σύγχρονα θεραπευτικὰ μέσα τῶν τραυμάτων (Ε. Τριαντόπουλος Νομοκτηνίατρος).

Τὴν ἀνάπτυξιν τῶν διαφόρων θεμάτων καὶ ἀνακοινώσεων ἐπηκολούθησαν συζητήσεις. Πλήρη πρακτικὰ τοῦ Συνεδρίου θὰ δημοσιευθοῦν εἰς ἴδιον τεύχος μερίμνη τοῦ Ὑπουργείου Γεωργίας.

Κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν συνεδριάσεων προεβλήθησαν ἐπίσης καὶ διάφοροι κινηματογραφικαὶ ταινίαι ἐπιστημονικοῦ ἐνδιαφέροντος.

Τὴν ἑσπέραν τῆς 27ης Ἰανουαρίου ἡ ὀργανωτικὴ ἐπιτροπὴ παρέθεσε δεῖπνον εἰς τὸ Ἐστιατόριον «Ἀβέρωφ» πρὸς τιμὴν τῶν ξένων καὶ τῶν συνέδρων, εἰς ὃ εὐηρεστήθη νὰ παραστῇ καὶ ὁ Ὑπουργὸς τῆς Γεωργίας κ. Λαμπρόπουλος, ὅστις προσφωνῶν τοὺς συνέδρους ἐξήγηε τὴν συμβολὴν τῆς Κτηνιατρικῆς ἐπιστήμης εἰς τὸ ζήτημα τῆς περιφρουρήσεως τῆς Ὑγείας τῶν ζώων καὶ τῆς δημοσίας ὑγείας καὶ ὑπεσχέθη πᾶσαν δυνατὴν συνδρομὴν διὰ τὴν ἀρτιωτέραν ἐξυπηρέτησιν τῶν σκοπῶν τοῦ Ἐπιστημονικοῦ τούτου κλάδου.

Τὰς ἀπογευματινὰς ὥρας τῆς τελευταίας ἡμέρας τοῦ Συνεδρίου ὁ ἐν Ἑλλάδι Ἀντιπρόσωπος τῆς Ἀγγλικῆς Αὐτοκρατορικῆς Ἑταιρείας τῶν Χημικῶν Βιομηχανιῶν (I.C.I.) κ. Κ. Κανάρογλου ἐδεξιώθη τοὺς Συνέδρους εἰς μίαν τῶν αἰθουσῶν τοῦ Ξενοδοχείου τῆς Μ. Βρετανίας. Εἰς τὴν δεξιῶσιν ταύτην παρέστησαν ὁ Ὑπουργὸς τῆς Ὑγιεινῆς κ. Κωστόπουλος,

Καθηγηταὶ τοῦ Πανεπιστημίου, ἐκπρόσωποι τοῦ Ἱατρικοῦ Κόσμου, Ἐνώτατοι Κρατικοὶ Λειτουργοὶ τοῦ Ἑπιχειρηματικοῦ Γεωργίου, ὁ Πρόεδρος τῆς Ἑλληνικῆς Κτηνιατρικῆς Ἑταιρείας καὶ οἱ Σύεδροι μετὰ τῶν οἰκογενειῶν των.

Ἡ σημειωθεῖσα ἐξαιρετικὴ ἐπιτυχία τῆς πρώτης ταύτης Κτηνιατρικῆς συγκεντρώσεως συνέβαλεν, ὥστε νὰ ληφθῇ ὁμόφωνος ἀπόφασις ἵνα συγκληθῇ εἰς Θεσσαλονίκην κατὰ τὸ ἐπόμενον ἔτος Πανελλήνιον Κτηνιατρικὸν Συνέδριον.

ΔΙΟΡΙΣΜΟΙ ΠΟΛ. ΚΤΗΝΙΑΤΡΩΝ

Βιὰ Β. Δ. διορίσθησαν παρὰ τῷ Ἑπιχειρηματικῷ Γεωργίῳ ὡς ἐπίκουροι Νομοκτηνίατροι ἐπὶ βαθμῶ Γραμμ. Α' οἱ κ.κ. Πασχαλέρης Γ. καὶ Πέτιος Α. καὶ ἐποποθετήθησαν, ὁ μὲν πρῶτος παρὰ τῷ Νομοκτηνιατρικῷ Γραφεῖῳ Φλωρίνης, ὁ δὲ δεύτερος Πρεβέζης.

ΠΡΟΑΓΩΓΑΙ ΠΟΛ. ΚΤΗΝΙΑΤΡΩΝ

Διὰ Β.Δ. προήχθησαν εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ Τμημ. Α' οἱ Νομοκτηνίατροι ἐπὶ βαθμῶ Τμημ. Β', κ.κ. Βογιατζῆς Π., Μαγκαφᾶς Ἐλ., Γεωργουλῆς Ἐπ. καὶ Μπονᾶνος Κ.

ΠΡΟΑΓΩΓΑΙ ΚΑΙ ΜΕΤΑΒΟΛΑΙ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΩΝ ΚΤΗΝΙΑΤΡΩΝ ΜΟΝΙΜΩΝ ΚΑΙ ΕΦΕΔΡΩΝ

Διὰ Β. Δ. προήχθησαν εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ Ἀρχικτηνιάτρου οἱ κάτωθι Ἐπικτηνίατροι: Ματθαϊάκης Ἐμμ., Παπαλεξίου Κωνστ., Γεωργιάδης Ἰω., Παπαχρηστόπουλος Γεώργ. καὶ Κνιθᾶκης Ἡλίας. Ὁμοίως προήχθησαν εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ ἔφ. ὑποκτηνιάτρου οἱ ἔφ. Ἀνθ/τροι Λοντᾶς Κωνστ., Διακόπουλος Εὐάγ., Καραντούνιας Ἀναστ., Καρδάσης Ἰωάν., Καμπέρης Ἐμμ. Ὄνομάσθησαν ἔφεδροι Ἀνθυποκτηνίατροι οἱ ἔξ ἀπονομῆς τοιοῦτοι: Οἱ κ.κ. Ἀναστασίου Ἀναστ., Παπακώστας Δημ., Δήμας Γεώργ., Βακαλόπουλος Ἀπόστ., Ευφιλίδης Ἰωάν., Πίγκος Μιχαήλ, Ράσιος Ἡλίας, Τζουρμακλιώτης Νικ., Τσιτόπουλος Σωτήρ. καὶ Ζαΐμης Ἀναστ. Ἀπενεμήθη ὁ βαθμὸς τοῦ ἔφ. Ἀνθυποκτηνιάτρου εἰς τοὺς κάτωθι Κτηνίατρος: Παπαϊωάννου Δημ., Σωτηρόπουλος Κωνστ., Μπαλαφούταν Κωνστ., Στάναν Ἀθανάσι., Μπαλωμένον Πέτρον, Γιαννακόπουλον Λουκᾶν καὶ Δοξίην Παρμενίωνα.

ΧΟΡΗΓΗΣΙΣ ΑΔΕΙΑΣ ΕΞΑΣΚΗΣΕΩΣ ΤΟΥ ΚΤΗΝ. ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΟΣ

Κατόπιν ἐπιτυχῶν ἐξετάσεων ἐνώπιον τῆς οἰκείας Ἐπιτροπῆς παρὰ τῷ Ἑπιχειρηματικῷ Γεωργίῳ ἔτυχον τῆς ἀδείας ἐξασκήσεως τοῦ Κτηνιατρικοῦ ἐπαγγέλματος ἐν Ἑλλάδι οἱ διπλωματοῦχοι Ἀνωτ. Κτηνιατρικῶν Σχολῶν τῆς ἀλλοδαπῆς: κ.κ. Μανδραζῆς Α., Πασχαλέρης Γ., Καρατζόλας Ν., Παπακώστας Δ., Σούργλας Δ., Παπαϊωάννου Δ. καὶ Τσάμης Κ.

ΕΞΟΔΟΙ ΕΚ ΤΗΣ ΥΠΗΡΕΣΙΑΣ

Ἀπεχώρησε τῆς ὑπηρεσίας τοῦ Ὑπ. Γεωργίας λόγῳ ὀρίου ἡλικίας ὁ Ἐπιθεωρητὴς τῆς Α΄ Κτηνιατρικῆς Περιφερείας κ. Ἀλέξανδρος Χαλαμπόπουλος. Ἡ δρᾶσις αὐτοῦ κατὰ τὴν μακροχρόνιον ὑπηρεσιακὴν σταδιοδρομίαν του εἶναι γνωστὴ, οὐχὶ μόνον εἰς ὄλους τοὺς συναδέλφους, ἀλλὰ καὶ εἰς πάντας ἐκείνους οἵτινες ἤρχοντο εἰς ἐπαφὴν μετ' αὐτοῦ ἐκ λόγων ὑπηρεσιακῶν. Νομοκτηνίατρος Θεσ/νίκης κατ' ἀρχάς, Δ/ντῆς τῆς Κτηνιατρικῆς Ὑπηρεσίας παρὰ τῇ Γενικῇ Διευθύνσει Ἐποικισμοῦ Μακεδονίας, Ἐπιθεωρητὴς τῆς Γ' Περιφερείας, Δ/ντῆς τῆς Κτηνιατρικῆς Ὑπηρεσίας ἐν τῷ Ὑπουργείῳ Γεωργίας καὶ τέλος Ἐπιθεωρητὴς τῆς Α' περιφερείας, ὑπῆρξαν οἱ ἀλλεπάλληλοι σταθμοὶ τῶν ἀξιομάτων, ἅτινα ἐπαξίως κατέλαβεν ἐν τῇ Δημοσιοὑπαλληλικῇ Ἱεραρχίᾳ. Ἡ ἐγνωσμένη διοικητικὴ του ἱκανότης καὶ ἡ ἀριτία ἐπιστημονικὴ του κατάρτισις τὸν κατέλεξαν μεταξὺ τῶν ἐπιλέκτων στελεχῶν τῆς Κτηνιατρικῆς οἰκογενείας, ἧτις πάντοτε τὸν περιέβαλε μετὰ τοῦ προσήκοντος σεβασμοῦ καὶ ἐκτιμῆσεως.

Ἐπὶ τῇ ἀποχωρήσει του ὁ Κτηνιατρικὸς κλάδος ἐκφράζει τὴν εὐγνωμοσύνην του διὰ τὰς πολλαπλᾶς ὑπηρεσίας ἃς οὗτος προσέφερεν ἐν τῇ πολυσχιδῇ δρᾶσει του καὶ αἱ ὁποῖα μὲ γνώμονα πάντοτε τὸ γενικὸν συμφέρον ἔτεινον εἰς τὴν προαγωγὴν καὶ ἐξυπηρέτησιν τοῦ Κτηνιατρικοῦ κόσμου.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Ἐ λ. Τ ρ ι α ν τ ὀ π ο υ λ ο ν. Ἐπιστολή σας ἐλήφθη μετὰ τὴν ταξινόμησιν τῆς ὕλης τοῦ Ἰου τεύχους. Πραγματεία σας θὰ δημοσιευθῇ εἰς προσεχῆς,

Εὐχαριστοῦμεν διὰ πρόθυμον συνεργασίαν.

Π ρ ὀ ς ὄ λ ο υ ς τ ο ῦ ς κ. κ. Σ υ ν α δ ἑ λ φ ο υ ς. Ἡ ἐγγραφή σας ὡς μελῶν εἰς τὴν Ἑλληνικὴν Κτηνιατρικὴν Ἑταιρείαν καὶ ἡ τακτοποίησις τῶν συνδρομῶν τῶν Ἑταίρων θὰ ἀποτελέσῃ βασικὴν προϋπόθεσιν διὰ τὴν ἔκδοσιν τοῦ Δελτίου μας καὶ τὴν ἀριωτέραν ἐμφάνισιν αὐτοῦ.

Προκειμένου νὰ καταρτισθῇ καὶ νὰ δημοσιευθῇ εἰς προσεχῆς τεῦχος ἀκριβῆς ἐπετηρὶς τῶν Ἑλλήνων Κτηνιάτρων, παρακαλεῖσθε ὅπως ἀποστείλητε τὸ ταχύτερον εἰς τὴν Σύνταξιν τοῦ Δελτίου πλήρη τὰ στοιχεῖα ὑμῶν ἥτοι: Ὄνοματεπώνυμον, διεύθυνσιν μονίμου κατοικίας, ἔτος ἀποκτήσεως διπλώματος καὶ Σχολὴ ἐξ ἧς ἐλάβετε τοῦτο, ὡς καὶ τὴν σημερινὴν κατάστασιν ὑμῶν (Πολιτικὸς, Στρατιωτικὸς, ἰδιώτης, Συνταξιοῦχος Πολιτικὸς ἢ Στρατιωτικὸς).

Ν Ε Κ Ρ Ο Λ Ο Γ Ι Α

Μία μεγάλη μορφή τῆς Κτηνιατρικῆς Ἐπιστήμης ὁ Δρ Jerry R. Beach Καθηγητῆς τῆς Κτηνιατρικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Καλιφορνίας, ἀπεβίωσε τὴν 4ην Ἰανουαρίου 1951.

Γεννηθεὶς τὴν 21 Δεκεμβρίου 1888 ἐν West Danby N. Y. ἐσπούδασεν εἰς τὴν Κτηνιατρικὴν Σχολὴν τοῦ Cornell, ὁπόθεν ἀπεφοίτησε τὸ ἔτος 1913. Μετὰ βραχεῖαν ὑπηρεσίαν εἰς τὴν ἀνωτέρω Σχολὴν, προσε-

λήφθη εἰς τὸ Πανεπιστήμιον Καλιφορνίας, ἔνθα ὑπηρέτησεν ὡς Καθηγητῆς μέχρι τοῦ τέλους τῆς τόσον γονίμου εἰς ἐπιστημονικὰς ἐπιτεύξεις ζωῆς του.

Πράγματι ὁ Καθηγητῆς Beach ἀσχοληθεὶς σχεδὸν ἀποκλειστικῶς μετὰς νόσους τῶν ὀρνιθοειδῶν καὶ εἰδικώτερον μετὰ τὴν ψευδοπανώλην τῶν ὀρνίθων τὴν ὑπ' αὐτοῦ ὀνομασθεῖσαν Πνευμοεγκεφαλίτιδα, συνέβαλε σημαντικώτατα εἰς τὴν πρόοδον τῆς Κτηνιατρικῆς Ἐπιστήμης.

Αἱ ἔρευνητικαὶ ἐργασίαι καὶ αἱ ἐμπειριστατωμέναι ἐπιστημονικαὶ διατριβαὶ του τὸν κατέταξαν ἐπαξίως μεταξὺ τῶν μεγάλων Ἐπιστημόνων τῆς Κτηνιατρικῆς, ὅχι μόνον τῆς Χώρας του, ἀλλὰ ὀλοκλήρου τοῦ Κόσμου.

Κ.Β.Τ.

ΕΠΙΖΩΟΤΙΚΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΕΤΟΥΣ 1950
BULLETIN SANITAIRE DE L'ANNÉE 1950

Ν Ο Σ Ο Ι MALADIES	Μόνο-πλα Equi-dés		Βοο-ειδή Bovi-dés		Αίγοπροβάτα Chèvres-Moutons		Χοί-ροι Porcs		Κύνες-Γαλαί Chiens-Chats		Όρνιθοειδή Volailles	
	Προσβλ.-Atteints	Θανόντα - Morts	Προσβλ.-Atteints	Θανόντα - Morts	Προσβλ.-Atteints	Θανόντα - Morts	Προσβλ.-Atteints	Θανόντα-Morts	Προσβλ.-Atteints	Θανόντα - Morts	Προσβλ.-Atteints	Θανόντα - Morts
Άρθρώδης πυρετός Fievre Arhteuse			596	83	8469	75	481	61				
Σπληναθράξ Charbon Bacteridien	151	97	442	32	6290	6290	243	205				
Πνευματόνθραξ Charbon Symptomatique			305	305								
Εύφλογιαί Varioles					631	221					13400	367
Πανώλης Χοίρων Peste Porcine							858	403				
Μολυσματ. άδενίτις Gourme	652	25										
Λύσσα Rage	66	66	74	74	43	43	33	33	408	408		
Έντεροτοξιναιμία Enterotoxinemie					4574	3790						
Προπλασμοσείς Piroplasmoses	374	32	786	76	1064	144						
Έλμινθιάσεις Helminthiasis					92471	5237						
Διστομιάσεις Distomatoses			404		168906	2311						
Μολυσματ. άγαλαξία Agalaxie contagieuse					26667	267						
Ψώραί Gales	308	6	70		2500	30						
Χολέρα πουλερικών Cholera Aviaire											10353	10155
Ψευδοπανώλης που- λερικών Pseudopeste avi- aire.											175000	155000

ΠΙΝΑΞ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ

ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΙ ΕΡΓΑΣΙΑΙ

Έμμ. Ματθαϊάκη (Άρχικτηνιάτρου): Κλινικαὶ παρατηρήσεις καὶ αἰτιολογικαὶ ἔρευναι ἐπὶ τῆς μολυσματικῆς παραπληγίας τῶν ἵπποειδῶν . Σελ. 5—16	
Νικ. Τζωρτζάκη (Κτηνιάτρου - Μικροβιολόγου): Τὸ πρόβλημα τῆς καταπολεμήσεως τοῦ Μελιταίου πυρετοῦ	» 16—21
Σωκρ. Παπαδανιῆλ (Κτηνιάτρου - Ἴατροῦ): Κωλικοὶ τοῦ ἵππου ὀφειλόμενοι εἰς ἀπόφραξιν συγγενοῦς κολπώματος τοῦ εἰλεοῦ (Μεκελείου ἀποφύσεως) καταλήξαντες εἰς θάνατον συνεπείᾳ περιτονίτιδος . . .	» 21—25
ΠΡΑΚΤΙΚΑ ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΕΩΝ ΕΛΛ. ΚΤΗΝΙΑΤΡΙΚΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ	» 25—28
ΑΝΑΛΥΣΕΙΣ ΞΕΝΩΝ ΕΡΓΑΣΙΩΝ	» 28—37
ΒΙΒΛΙΟΚΡΙΣΙΑ	» 37—39
ΕΠΙΣΗΜΟΣ ΕΙΔΗΣΕΟΓΡΑΦΙΑ	» 39—41
ΚΤΗΝΙΑΤΡΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ	» 41—45
ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ	» 45
ΕΠΙΖΩΟΤΙΚΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ 1950	» 47

TABLE DES MATIÈRES

TRAVAUX ORIGINAUX

Dr Em. Mathaiakis (Vét. Principal): Observations cliniques et recherches expérimentales sur la paraplégie infectieuse du cheval	Pag. 5—16
Dr N. Tzortzakis (De l'Institut Vét. Bactériologique d'Athènes): La lutte contre la Maladie à Brucella Melitensis en Grèce . . .	« 16—21
Dr Socr. Papadaniel (Dr Vét. Dr en Médecine): Coliques du cheval dues à l'obstruction intestinale, au niveau d'un diverticule de Meckel	» 21—25
COMPTES RENDUS DE LA SOCIÉTÉ VÉTÉRINAIRE HÉLLÉNIQUE	» 25—23
EXTRAITS ET ANALYSES	» 23—37
BIBLIOGRAPHIE	» 37—39
NOUVELLES OFFICIELLES	» 39—41
INFORMATIONS	» 41—45
CORRESPONDANCE	» 45
BULLETIN SANITAIRE 1950	» 47